

Хедър Греъм

ПРЕДАТЕЛКАТА

ХЕДЪР ГРЕЪМ ПРЕДАТЕЛКАТА

Превод: Кремена Крумова

chitanka.info

Опасността и интригите на войната са непознати за красавицата от Севера Риса Магий, докато една нощ не се впуска в безразсъдното морско пътешествие, за да предупреди приятелки в беда отвъд Конфедералните линии. Но най-неочаквано става пленница на един мъж с бронзова кожа, чувствени устни и влудяващи целувки. Дългите години борба не са подготвили бунтовническия капитан Джером Макензи за страстта, пламнала между него и тази очарователна безразсъдна жена, която нахлува в живота му...

1

Нощта беше непрогледна като дълбока черна бездна. Причудливо разпокъсани облаци покриваха като с похлупак измамно тихата морска шир. От време на време луната пропускаше слаб лъч светлина, преди облаците отново да превърнат света в царство на сенките. Чуваше се единствено ромонът на водата, плискаща се о малка лодка, и ритмичното движение на гребла.

Внезапно звукът затихна. Лодката се носеше сама към брега.

— Защо спря да гребеш? — извика раздражено Риса Магий. Беше уплашена, но твърдо убедена, че войната не бива да погубва повече човешки съдби.

Фин въздъхна.

— Знаеш, че бих направил всичко за теб, но това е лудост. Няма да продължа нататък.

— Фин! Не можеш да ме изоставиш насред залива — настоя Риса.

— Тук е пълно с главорези, крадци и убийци. Да не говорим за вражеските бунтовници! Въпреки че Сейнт Огъстин е територия на Съюза, полуостровът е окупиран от Конфедерацията — напомни й Фин.

— Не ставай досаден. Просто ме закарай до острова.

— Ще стане много късно — запротестира той нервно. — От много време не съм идвал насам, но подочух, че тези, които пробиват блокадата, често идват тук. Нормалните хора трябва да стоят далеч от това място. Това е земя на диваци и чудовища.

— Я стига! Да не мислиш, че бунтовниците отглеждат човекоподобни гущери, които излизат от блатата и се бият за тях? — подразни го тя.

Не биваше да моли Фин да й помогне. Но кой друг щеше да я доведе чак дотук? Той имаше сламеноруса коса и цялото му лице беше обсипано с лунички. Когато войната избухна, живееше във Флорида. Не застана на ничия страна, защото се смяташе за умерен опортюнист.

Беше роден в покрайнините на Бостън и работеше като гмуркач, а в свободното си време помагаше на хирурга на Сейнт Огъстин. Ухажваше Риса, и тя, разбира се, беше поласкана, въпреки че не го вземаше насериозно. Напоследък животът ѝ се беше превърнал в плетеница от странни връзки.

Когато реши да открие Иън Макензи в скривалището му в Евърглейдс, Фин се оказа единствената ѝ възможност — никога не би се поколебал да тръгне с нея и не би любопитствал да разбере целта на безразсъдния ѝ план. Освен това нямаше да каже и дума на баща ѝ — генерал Магий.

— Само ако баща ти знаеше — продума унило Фий, — щеше да ме прати на Военен съд.

— Баща ми не може да те предаде на Военния съд. — Та ти дори не си военен.

— Ще ме застреля!

— Фин!

„Ако баща ми разбере, помисли си тя виновно, ще бъде ужасно.“ Не за Фин — генералът щеше да се досети, че Риса го е изнудила. Но със сигурност ще я заключи в някое забравено от бога място и ще изхвърли ключа. Многоуважаваният генерал Магий сега се сражаваше редом с генерал Грант някъде по тези места.

— Баща ми нищо няма да научи. Ще ме оставиш на острова, а аз ще се върна на Сейнт Огъстин.

— Но това е лудост. По-добре да потърсим моя кораб.

— Фин, ако смелостта има някакво значение — каза тя твърдо, опитвайки се да поласкае гордостта му, — няма нищо чудно, че бунтовниците се справят много по-добре от янките.

Риса говореше с непоколебима решителност, която накара Фин да се замисли.

— Не е честно. Ти май не осъзнаваш в каква опасност се намираме.

Но тя много добре разбираше. Просто сега това нямаше значение. Беше отчаяна. Едно време се влюби в мъж на име Иън Макензи — майор Иън Макензи. Сега можеше да е негова жена, но обстоятелствата попречиха това да стане. Иън се ожени за друга. А най-странното беше, че тя, севернячката, рискуваше собствения си живот, за да спаси бунтовническата шпионка Мокасин — жената на

Иън. Макар все още да го обичаше, Риса нямаше да позволи нещо да ѝ се случи. Двете бяха неразделни като сестри — преди даваха живота си една за друга и Риса нямаше да се успокои, докато не я открие.

За главата ѝ беше обявена награда. Жива или мъртва — за предпочитане второто. Алена трябваше да е някъде наблизко. Веднъж тя се опита да предпази Риса от ухапване на гърмяща змия, и без малко не изгуби живота си. Въртеше се и се гърчеше, борейки се с треската, но въпреки това успя да обясни на Риса какво се е случило. Макар да не остана на Сейнт Огъстин, Риса знаеше кога и къде може да я намери — тук, тази нощ.

Трябваше да открие или Алена, или Иън и да му съобщи, че шпионката, която издирва, е собствената му жена. На всяка цена трябваше да я намерят преди армията на Съюза, защото в противен случай щяха да я обесят.

— Като се разсеят облаците, се вижда остров Беламар!

— Риса, ще направя всичко за теб, но по-добре да се връщаме — промълви Фин, ала внезапно млъкна.

Тя чу пляска на гребла във водата. Близко до тях, много близо.

— Да се връщаме! — настоя Фин.

Точно в този момент пелената от облаци се отдръпна и на хоризонта се появи остров Беламар.

— Виж, там има проток! Греби! Бързо!

Фин възобнови гребането, потънал в мълчание.

Това беше опасно крайбрежие и откакто испанците откриха Новия свят, търсенето на потънали кораби се оказа доходен бизнес. Скрити под вълните, остри рифове погубваха непредпазливите. На някои места сушата оформяше гладки пясъчни ивици. На други — мангровите дървета никнеха по крайбрежната линия и образуваха мрежа от коренища, заливи и долчинки. Всички те бяха ненаселени, обградени от гъсти полутропически гори. Многобройни птици, змии и насекоми обитаваха солените канали, прорязващи залива.

Изведнъж лодката им се удари в някакво коренище. Лъч лунна светлина помогна на Риса да види лицето на Фин. То беше бяло като платно, обсипано с кафеникави лунички. Даде ѝ знак да мълчи. Тя притихна, успявайки да хвърли бегъл поглед наоколо, преди огромна пелена от облаци да покрие луната. Все пак Фин не се оказа толкова лош водач — намираха се във вътрешността на залив. Изведнъж

жуженето на насекомите се усили и стана почти оглушително. Риса едва не изпищя, когато усети нещо да докосва лицето ѝ, но бързо осъзна, че това бе просто клон на мангрово дърво, висящ над главата ѝ. Носеха се право срещу дърветата, прикривани от тъмния воал на нощта.

Отново се чу плясък на гребла и настъпи тишина. Риса предположи, че другата лодка е много близо. Явно враговете им ги бяха усетили и напрегнато се ослушваха. Внезапно тишината беше нарушена.

— О, слухът на капитана е станал толкова остър, та чак рибата във водата чува! — отекна мъжки глас с едва доловим ирландски акцент.

— Може да различи плясъка на риба от този на лодка — отвърна му втори глас.

— Но капитанът...

— Никога не може да сбърка такова нещо.

— Хм!

Отново настъпи мълчание. Жуженето на насекомите се усиливаше.

— Трябва много да внимаваме със „Салемската девица“ — намеси се вторият мъжки глас. — Капитанът смята, че като превземе кораба и изпрати товара в Кий Уест, ще може да осигури пушки за хиляди наши момчета, а и на борда ще е пълно с морфин и хинин. Сега, когато Северът завладя Ню Орлиънс, ще ни е все по-трудно да си набавяме провизии в щата. Ето защо товарът на кораба ще свърши добра работа, когато стигне до бойното поле на север.

— Да, ще ни бъде от голяма полза — уморено промърмори мъжът с ирландски акцент. — Мат?

— Да? — чу се трети глас.

— Защо мълчиш? Нещо не е наред ли?

— С войната никога нищо не е наред, Майкъл.

— Колкото и пленници да вземем ние, винаги има още. Те разполагат с повече хора и пушки.

— Но ние пък си имаме повече хора като капитана. Тук са и старият Огоунуол Джаксън, Стюърт и Лий. Забрави ли, че Лий бе човекът, когото мръсните янки търсеха под дърво и камък, но не успяха да хванат. Нашата армия прави Севера на пух и прах.

— Но също така понася огромни загуби.

— Престани да се тревожиш, Майкъл. Не правиш услуга на екипажа.

— Да, наистина. В този залив май няма нищо интересно. Хайде да се махаме.

Риса въздъхна облекчено, чувайки вражеската лодка да се отдалечава.

Трябваше да изчакат известно време.

Във водата нощният хлад се усещаше особено силно. Студена пот изби по гърба на Риса, и тя потрепери. Почувства се като глупачка. Как въобще можеше да открие когото и да било сред тези безкрайни блата и заливи?

Чакането беше наистина мъчително.

— Връщам се на моя кораб — съобщи й Фин.

— Почакай...

Риса внезапно млъкна, защото нещо изшумоля близо до тях. Движение, почукване... нещо не беше наред. Нещо...

„Втора вражеска лодка“ — помисли си уплашена тя.

Господи, втората лодка е била в залива през цялото това време и който и да е в тази лодка, бе чакал скрит от своите хора, дебнейки Риса и Фин да се издадат...

— Гребите! — изкрещя Риса. — Бързо!

— О, боже! — извика Фин на свой ред, когато лодката се блъсна в нещо и Риса падна на мокрото дъно.

— Кой е там? — попита рязко нечий глас.

Чу се драскане на клечка кибрит и Риса беше заслепена от светлината на фенер.

— Отговорете! Акулите обожават янки!

Риса закри очи с ръка, за да се предпази от силната светлина, а сърцето й биеше лудо. Нямахше нужда да отговаря, защото Фин я изпревари:

— Аз съм гмуркач и не съм никакъв янки — започна несигурно той.

— Гмуркач, а? В тъмна и облачна нощ като тази? — попита подигравателно втори, по-плътен глас.

Внезапно един ботуш стъпи в малката лодка, а след него и внушителната фигура на мъж. Носеше извита морска сабя, чието

острие проблясваше на светлината на фенера.

Малката лодка се заклати под тежестта на новия товар. Непознатият сякаш не забеляза това и запази равновесие без особени усилия.

Риса си припомни, че е дъщеря на федерален генерал, а това ѝ даваше някои предимства. Тя носеше малък полуавтоматичен револвер „Смит енд Уесън“ в джоба на полата си и знаеше как да го използва. Извади го бързо, без да ѝ трепне ръката.

— Е, добре, сър, редно ще е и ние да ви предупредим: акулите хапват и бунтовници — парира го тя с храброст, която порази дори самата нея.

За съжаление хитрият ѝ план се оказа безрезултатен — мъжът отсреща беше светкавично бърз. Преди да успее да се прицели, той избяга револвера от ръката ѝ с майсторски замах на сабята. Острието само леко докосна плътта ѝ, а оръжието изхвърча в тъмнината. Описа дъга, проблясвайки на светлината на фенера, цопна във водата и потъна.

Риса отново забеляза острието на сабята.

— Капитане! — извика другият глас. — Идва още една лодка с много янки на борда.

Отекнаха гърмежи и Риса заключи, че вражеската лодка, която ги нападна, е започнала стрелба с малък съюзнически кораб.

— Включваме се в битката, като свършим с тези двамата.

— Ще ги задържим или ще ги хвърлим на акулите? — попита другият.

Очевидно във водата има още янки, помисли си Риса, мъчейки се да прецени положението бързо и трезво. Зачуди се дали и Иън не бе някъде наоколо. Може би избавлението им щеше да е по-лесно, отколкото ѝ се струваше.

Тя отново предпази очите си с длан, за да погледне в далечината, но съзря само тъмния силует на непознатия и острието на сабята му.

Акулите май щяха да се окажат по-доброто решение. Тук, в лодката, тя бе обречена, докато във водата може би имаше някакъв шанс...

Изправи се и лодката се разклати застрашително.

— Какво, за бога... — чу се плътният глас на капитана. Явно беше прозрял нейното намерение.

— Чакай, глупачке!

Да чака? За нищо на света!

Скочи във водата.

Той понечи да я хване, но вместо ръката ѝ улови края на полата. Главата ѝ се удари в лодката. Едва изплува на повърхността, усещайки силна болка.

Светлината на лампата угасна. Обгърна я тъмнина.

Събуди се от пращенето на огън. Много бавно отвори очи. Спомни си за удара, но болката беше изчезнала. За миг отмести поглед и ѝ се зави свят, но после всичко се върна на мястото си.

Лежеше на удобно канапе, завита с топло одеяло. Главата ѝ беше положена на мека възглавница. Установи, че се намира в уютна стая, а съчките в огнището пращяха, напук на нощната хладина. Светлината на огъня хвърляше меки пурпурни отблясъци, които придаваха на салона приятна атмосфера. Въпреки че в стаята нямаше друго осветление, Риса успя да различи грижливо лъснат чамов под, застлан тук-таме с постелки.

Явно е в нечий дом, заключи тя. Срещу огнището бяха разположени няколко кресла. Семейни портрети очертаваха като с рамка кораловата полица над камината. Пламъците, които преливаха от синьо до златисто, за дълго приковаха вниманието на Риса.

Тогава го видя.

За момент сякаш сърцето ѝ спря да бие, а после изведнъж подскочи в гърдите ѝ. Не можеше да повярва на очите си!

Иън! Господи, Иън!

Само преди няколко часа тя беше на крачка от смъртта, а сега най-неочаквано той беше тук, за да я спаси.

Беше застанал до полицата с гръб към Риса. Наведе се, за да събуе мокрите си бричове и тя видя мускулестите бедра и тесните му хълбоци. Беше полугол и огънят обливаше в топли нюанси широките му рамене.

Риса бавно се изправи в леглото, усещайки как през тялото ѝ минава опияняваща вълна на облекчение. Откри, че е боса, а облеклото ѝ се изчерпваше с корсет, кюлоти и долна риза. Изглежда, роклята ѝ се беше скъсала, когато скочи от лодката. Всъщност оскъдният ѝ тоалет

не я притесни ни най-малко — нали беше жива и се чувстваше добре. Щом Иън и хората му са направили това, за да я спасят, тя нямаше нищо против.

— Иън! — извика Риса, скачайки от леглото, преди той да успее да се обърне. Прегърна го и опря лице о бронзовия му гръб. Не беше забравила, че е женен — просто искаше да поздрави стар приятел и съмишленик.

— О, Иън, благодаря ти! Господи, мислех, че съм мъртва — бунтовниците ще се опитат да превземат кораб с провизии за Кий Уест. Знам всичко — чух ги, докато си говореха. Мисля, че вече са се свързали с няколко разузнавателни лодки... но не за това съм тук. Ти трябва да хванеш Мокасин. Господи, въобще не се надявах да стигна дотук, но трябваше да те открия... — Риса спря да си поеме дъх. Цялото ѝ тяло потръпваше от напрежение и тя установи, че не може да продължи. Мъжът се обърна с лице към нея, притегляйки я към себе си, и тя усети как ръката му започна да гали косата ѝ. Обзе я горчиво-сладка болка. Бяха добри приятели и присъствието му я успокояваше. Въпреки че помежду им се беше разгорял пламъкът на любовта, за съпруга той взе Алена. Никога не се бяха любили и макар че Риса тайно си мечтаеше за това, благоразумието беше надделяло.

Отпусна се под нежните му пръсти, вплетени в косите ѝ. Изпитваше удоволствие при допира на лицето си о гърдите му; вдишваше мъжкия му аромат, примесен с дъх на сол, морски въздух и бренди.

— Чу ли за плановете на бунтовниците да нападнат кораб на янките?

Тя кимна.

— По-добре намери Алена. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но тя е Мокасин. Това е дълга история. Докато беше болна, бълнуваше и от неясните ѝ думи аз разбрах какво се е случило. После се опитах да я проследя, но тя тръгна към островите за провизии и сигурно е някъде наоколо. Страх ме е да не попадне в ръцете на янките. Войната прави хората изключително жестоки. Опасявам се, че може да я обесят. Длъжен си да я намериш и задържиш.

Веднага съжали за думите си, защото видя смръщеното му изражение. Тя знаеше, че Иън подозира жена си в шпионаж, но не му

се искаше да повярва, че Алена е издирваната шпионка Мокасин, осъдена от военните на смърт.

Риса преглътна бавно.

— Налага се да я намериш. Трябва да осуетим и нападението на бунтовниците. Изпрати някой от твоите хора да предупреди флота на Съюза, че един презрян вражески капитан с дълга морска сабя възнамерява да нападне „Салемската девица“, за да открадне провизиите и лекарствата.

Пръстите му отново се заиграха с косите ѝ и той я притисна още по-плътно до себе си. С него се чувстваше сигурна. Искеше да забрави войната, спирайки времето поне за миг. Алена беше най-вярната ѝ приятелка.

— О, Иън!

— Успокой се, всичко ще бъде наред. Ще намеря Алена.

Тя кимна отново. Пръстите му я милваха нежно и Риса се почувства като котка, мъркаща от удоволствие. Здравият разум ѝ заповядваше да се отдръпне.

— Недей, Иън... — прошепна тя.

А в гласа ѝ не се долавяше и най-малка съпротива. Той беше просто приятел, който я утешаваше. Спонтанният изблик на чувства не беше нещо нередно.

Тялото му гореше като пурпурния огън в камината; топлината му плъзна по кожата ѝ, като почти успя да усмири острите конвулсии. Ръцете му притежаваха цялата сила, която ѝ липсваше. Нежно прокара пръсти по лицето и голите ѝ рамене, стопляйки я цялата.

— Недей — молеше го тя, макар и не много убедително.

— Значи знаеш всичко за капитана, който има намерение да нападне „Салемската девица“? — промърмори той.

— Чух ги да си говорят — отвърна Риса. — Точно преди твоите хора да дойдат, капитанът се качи в нашата лодка. Той самият пътуваше на една шхуна с още хора на борда. Явно търсеха някого.

Притвори очи. Трябваше да се откъсне от прегръдките му, но бе твърде изтощена, за да го направи. Войната правеше всичко много трудно. И макар да беше смела и решителна, чувстваше, че е на ръба на силите си. А той ѝ вдъхваше такава сила!

Нещо леко докосна лицето ѝ и тя повдигна брадичка. Не смееше да отвори очи — искаше ѝ се поне още малко да помечтае.

Устните му докоснаха нейните, завладявайки я с желание и нежност. Езикът му я изпълни с еротична сила, докато ръцете му плавно се движеха по гърдите, бедрата и корема през фината материя на ризата. Усещането беше омайно като червено вино, изкусително като огън, неустоймо, свръхинтимно...

Но той беше женен за Алена и Риса не трябваше да продължава. Опита се да отметне глава, но пръстите му се бяха вплеели в косата ѝ, а устните му притискаха нейните в страстна целувка. Риса положи глава на рамото му и откъсвайки устни от лицето ѝ, той се спусна надолу към гърдите.

— Иън, моля те, недей...

— Какво още успя да чуеш?

— Моля?

Риса едва успяваше да се пребори с надигащата се вълна от непозволена страст, а той продължаваше да я разпитва!

— Чу ли...

— Не — каза тя твърдо. — Спри. Не бива, Иън, недей!

Решително се освободи от обятията му и отвори широко очи, готова да застане лице в лице с него.

— Моля те.

Погледна го и си глътна езика. Усети се в клопката на ръце от стомана, а чии бяха тези ръце — тя не знаеше. Гласът му беше плътен, нисък и приглушен в сумрака. Вглеждайки се във фигурата му, широките рамене и загорелия гръб, тя осъзна, че това не е Иън. Очите и на двамата бяха сини. Височината и осанката бяха почти същите, но чертите му бяха съвсем различни. Имаше много високи и малко по-широки скули; косата му, отразяваща алените проблясъци на огъня, сякаш имаше естественочервен цвят и за разлика от косата на Иън беше права и много гъста. Носът му беше правилен, челото — високо и гладко, а устните — добре очертани, плътни и чувствени, изкривени в иронична усмивка. Мъжът я гледаше проникателно. Стори ѝ се, че във вените му тече индианска кръв, макар чертите му да издаваха класически европейски произход.

— О, боже! — най-накрая успя да промълви Риса, поразена от гледката. Искеше да избяга, дърпайки се с всички сили от ръцете му. — Пусни ме! Веднага! Ти не си Иън! О, господи, толкова приличаш на него!

— Стой! Успокой се! — заповяда ѝ той, придърпвайки я още по-близо до себе си.

— Да се успокоя? Пусни ме! Кой си ти? От хората на Иън или може би някой бунтовник?

Нахвърли се отгоре му, опитвайки се да го удари, но той се оказа по-бърз. Вдигна я на ръце и я отнесе на канапето. Само след миг тя се озова под силното му тяло. Заби юмруци в гърдите му, но той внимателно хвана китките ѝ и ги притисна на облегалките. Риса задиша учестено, вирайки се в очите му, примряла от ужас и уплаха. Беше нелепо — толкова приличаше на Иън, а бяха толкова различни. Все пак Риса знаеше, че Иън има роднини по тези места и предположи, че мъжът явно е някой от неговите хора.

— Пусни ме най-последно! Мислех, че си Иън — въздъхна тя, опитвайки се да се изплъзне от ръцете, които я държаха в стоманена хватка, но той не я пусна.

— Знам, че ме взе за Иън. Аз съм само един презрян бунтовнически капитан и имам намерение да напада „Салемската девица“. За съжаление този път хората ми ще трябва да се справят без мен. Всъщност ние с Иън сме братовчеди, мис Магий. В нашия род всички си приличаме.

Почувства се ужасно глупаво. Той знаеше коя е. Все още не можеше да проумее как Иън и този мъж си приличат толкова много.

— Как се казвате? — попита Риса, стискайки зъби.

— Джером Макензи, мис Магий — отвърна мъжът през смях. — Представям си какво щеше да стане, ако бяхте попаднала на брата на Иън, Джулиън. Приличат си като две капки вода. Можеше да прекарате цял час с него, преди да усетите разликата.

Риса изсъска от възмущение. Беше толкова ядосана, че се почувства силна като Атлас. Освободи се от хватката му с рязко извъртане на ръцете и го зашлеви силно по бузата, но той сграбчи китките ѝ толкова силно, че тя извика от болка. Сърцето ѝ биеше лудо. Обзе я паника, когато мъжът се надвеси над нея.

— Кажи ми, наистина ли искаш да спасиш Алена или просто целеше да убедиш братовчед ми, че жена му е бунтовническа шпионка?

Джером се вторачи в нея, сините му очи я гледаха насмешливо. Това я вбеси още повече, но пък какво я интересуваше мнението на

един въстаник? Опита се да запази самообладание — след женитбата на Иън между тях не се случи нищо — просто останаха добри приятели. За първи път прояви слабост и...

— Ах, ти, мръсник такъв! — изсъска тя, треперейки от гняв. — Не ме е грижа какво мислиш, ясно ли ти е? Ако янките хванат Алена, ще я обесят! Дойдох тук, за да спася живота ѝ. Ако можеш, намери братовчед си, ако не — пусни ме. Мога да се справя и сама.

— Наистина ли? Колко нагло, мис Магий. Страхувам се, че няма да го откриете в тези опасни тресавища, ако не ви осигуря хрътка и подробна карта на местността.

— Дойдох чак дотук! А вие, мистър, сте един безочлив глупак! Веднага ме пуснете да си ходя!

— О, не, мис, не мисля така. Ще намеря Иън и Алена, а вие никъде няма да ходите!

— Какво? Не можете да ме спрете!

— Не мисля така.

Риса се вледени. Отново я обзе паника и в сърцето ѝ се надигна ужас.

— Да не би да мислите, че можете да ме държите тук като затворник?

— Страхувам се, че точно това ще направя. Вие представлявате голяма заплаха за националната сигурност, мис Магий. Освен това какво си въобразявате — че ще оцелеете из блатата?

— Знаете ли, мистър Макензи...

— Капитан Макензи, ако обичате, от флотата на Конфедерацията.

— Баща ми е генерал от армията на Съединените американски щати. Ако само ме докоснете, баща ми ще ви преследва и унищожи, където и да се скриете.

— Наистина ли?

— Кълна се. Отгледана съм сред военни и мога да се справя с всякакви трудности. Ще избягам оттук и ще ви предам на Съюза.

— Сериозно ли говорите? Не мисля. Не и сега.

Усмихна ѝ се приятелски и пристъпи по-близо. С болка Риса осъзна голотата си и факта, че е напълно безпомощна пред силата на този мъж, толкова приличащ на Иън. Беше висок, здрав и жилив като индиански воин.

— Пусни ме веднага! — извика отчаяно Риса.

Той поклати глава и върху сините му очи падна тъмен кичур. Прецени я с бърз стремителен поглед, и отново се облегна на кушетката до нея.

— Много съжалявам, но сме във война, а вие определено сте враг.

— Вие сте враг.

— Въпрос на гледна точка. Все пак сега сте пленничка на Конфедерацията.

— За нищо на света! По-добре да умра, отколкото да стоя тук! Ще избягам!

Джером се ухили злобно, намествайки се още по-близо до нея.

— Мис Магий, ще бъдете моя пленница и проклет да съм, ако ви пусна да си ходите!

2

През целия си живот Риса не помнеше да се е чувствала толкова неловко — с разкъсани дрехи, полугола и завързана. Освен това Джером си мислеше, че ако Иън беше на негово място, тя не би се противила на решението му, както правеше сега. Беше безсмислено и абсурдно да му обяснява, че дори и да беше Иън, нещата нямаше да бъдат по-различни. Всъщност не дължеше никакви обяснения на този нещастник! А той възнамеряваше да я държи като затворничка! Най-лошото беше, че се налагаше да понася всяко негово докосване — ето защо трябваше да се измъкне от окаяното положение, в което бе попаднала.

— Наистина ли? — отвърна тя, влагайки в гласа си цялото високомерие, на което беше способна. — Ще ме държите като заложница? А цяла вечер ли ще ме държите така?

Той повдигна вежди и по лицето му пропълзя едва забележима усмивка.

— Мислете си, че съм Иън, ако това ще ви накара да се почувствате по-добре.

— Оставете ме да се изправя! Къде се дяна южняшката ви чест?

— Това е гостоприемство, скъпа.

— Искам да стана!

Изведнъж млъкна, защото той рязко се изправи и нещо в изражението му ѝ подсказа, че е размислил. Сякаш беше котка, уморена от играта с мишка. Дори не успя да скочи сама от кушетката, защото Джером ѝ подаде ръка и я издърпа.

— Бъдете така добра да отидете в гостната. В гардероба ще намерите дрехи. На вратата на стаята, а и на входната порта ще пази стража, в случай че ви хрумне да избягате. За ваша лична безопасност ви предупреждавам, че местността е много неприятна, особено за новаци като вас. Ако искате да оцелеете във войната, по-добре ще е да приемете нашето гостоприемство.

— Почакайте!

— Не мога. Ако искам да открия Иън и Алена, трябва да тръгна веднага. Нали затова дойдохте? За да й спасите живота? Ако наистина е така, по-добре ще е да ми сътрудничите, вместо да ми пречите.

Изглежда го разгневено и стискайки зъби, промълви:

— Имам един въпрос.

— Какъв?

— Къде е гостната?

Посочи й коридора. Тя тръгна натам, знаейки, че Джером я следва по петите; въпреки това не се обърна, само усещаше огнения му дъх по гърба си. Искеше й се да спре и да се извърне, притеснена от близостта му, ала не посмя.

— Наляво — отсече той и Риса се озова в приятна стая, осветена единствено от лампа, поставена върху дрешника. Под красивата коралова полица огънят бумтеше весело и Риса си помисли, че това място е изключително уютно, въпреки че се намираше на сред непроходими тресавища и гори. Стените бяха целите в сини тапети, а балдахиненото легло беше застлано с грижливо изпънат дебел юрган. Удобствата в помещението се допълваха от гардероб, умивалник, красив параван и куфар. Застанала в средата на стаята, Риса погледна към Джером, който я гледаше, предизвикателно присвил очи.

— Искам само да ви напомня, че въпреки обстоятелствата Иън и Алена са женени.

Никога през живота си Риса не бе имала толкова силно желание да удари някого. Свивайки юмруци, тя събра цялото си достойнство, за да не се нахвърли отгоре му.

— Можете да говорите каквото си искате, мистър, аз нямам власт над вашите думи. И все пак направихте доста лицемерно изявление. По-добре вие си припомнете, че са мъж и жена, когато намерите Алена.

Макар да се усмихна, той не изглеждаше ни най-малко впечатлен от злъчната й забележка.

Риса сви рамене, готова да хлопне вратата под носа му. Но остана на място, припомняйки си изминалите часове като в сън. Опита се да анализира положението си и с огромно чувство на вина си спомни за Фин.

— Чакайте! — изкрещя Риса точно преди вратата да се затвори. Завтече се подире му, но той чу вика й и се върна.

— Да? — попита Джером леко развеселен.

— Какво стана с Фин?

— Фин ли?

— Приятелят ми. Младежът, с когото бях в лодката.

— А, Фин — промърмори Джером, поклащайки тъжно глава. — Ами, сигурно ще го обесят.

— Да го обесят?! — беше направо смаяна. — Не ставайте смешен! Защо ще го бесят? Какво е направил?

— Във война сме, и макар че нито вие, нито моят нещастен братовчед го осъзнава, ние сме в южен щат. Приятелят ви е шпионин на янките, нали?

— Разбира се, че не. Това са пълни глупости. Та той дори не е военен.

— Трудно е за вярване.

— Какво невероятно има? Казвам ви истината. Проклет да сте! Въпреки че съм от Севера, предприех това рисковано пътуване, за да спася една въстаническа шпионката с какво се отблагодарявате вие, южняците? Искате да обесите невинния младеж!

— Вие казвате, че е невинен.

— Да, твърдя го.

Джером я наблюдаваше мълчаливо. Само ме предизвиква, помисли си тя. Силно я блазнеше идеята да го удари с всичка сила — само благоприличието ѝ попречи да го направи. Заповяда си да остане спокойна. Как бе възможно Иън да има такъв ужасен братовчед?

Риса кръстоса ръце върху гърдите си.

— Е, признавам, че всичко е доста относително. Не искам този младеж да увисне на бесилката, както и не желая да ви държа тук затворена, но просто нямам друг избор. Не мога да ви пусна да си вървите — знаете прекалено много. От друга страна, трябва да намеря Иън и Алена. Не ще допусна да станете причина за кръвопролитие между нас. Е, изясних ви ситуацията и сега вече можем да преговаряме.

— Да преговаряме? Не разбирам.

— Тогава помислете по въпроса. Умна жена сте, макар снощните ви прояви да поставят под съмнение този факт.

— Как смеете! — изсъска Риса злобно.

— Мога ли да довърша?

— Само ако ме уверите, че няма да падне и косъм от главата на Фин!

— Не мислите ли, че вече е твърде късно?

Търпението ѝ се изчерпа. Искаше ѝ се да удуши този нещастник, само чувството на вина към Фин я накара да замълчи.

— Искате да спасите живота на приятеля си, нали? Тогава ще сключим сделка. От вас се иска само да стоите кротка като агънце и да не създавате напрежение в семейството ми. Закълнете се, че когато се върна, няма да се хвърлите в обятията на братовчед ми, молейки за помощ. Разбрахте ли?

Кръвта се отдръпна от лицето на Риса и свеждайки поглед, тя продума:

— Не можете да убиете човек само защото отказвам да ви съдействам.

— А вие не можете да ми нареждате какво да правя и какво не — беше категоричният му отговор. — Във война сме, мис Магий, а на острова е още по-напечено. Не само животът на приятеля ви е в опасност. Ако се оплачете на Иън, ще ни докарате много по-големи неприятности. И въпреки че братовчед ми е враг, от когото се страхувам, сигурен съм, че и той не би искал да ми се изпречи на пътя. Ако наистина искате Алена да оцелее, а кръвта на Иън да не бъде пролята напразно, вслушайте се в съвета ми.

С тези думи той тръгна към вратата.

— Чакайте! — извика тя отново.

— Сега пък какво?

— Жив ли е Фин?

— Да.

— Закълнете се.

Изгледа я кисело:

— Заклевам се.

— А как мога да ви вярвам?

— Нали ме накарахте да се закълна? Дадох ви дума.

— Вашата дума! А досега само се преструвахте, нали?

— Не съм се преструвал, мис Магий. Вие ме мислехте за друг човек. Винаги държа на думата си. А вие?

— Какво аз?

— Ваш ред е да се закълнете, че няма да създавате проблеми.

— Но... не мога... не знам.

— Сигурен съм, че приятелят ви много ще се разстрои, като разбере, че сте се поколебала да спасите живота му.

— Проклет да сте, Джером Макензи! — Нищо не искаше да му обещава. — Както желаете! — надяваше се, че това ще му бъде достатъчно.

Но явно грешеше.

— Моля?

— Съжалявам. Много съжалявам.

— Мис Магий, дайте ми думата си!

— Добре! Имате я!

Той кимна, оглеждайки я подозрително.

— Не забравяйте, че аз държа на своята дума. Същото очаквам и от вас. А сега ме чака дълъг път. Трябва да побързам, ако искам да ги открия живи и здрави.

— Но аз не мога просто да седя тук като затворник.

— Тогава недейте. Молете се да намеря Иън и Алена. И двете с нея сте избрали да играете опасна игра.

С тези думи Джером хлопна вратата зад себе си и я остави сама. Поспря се за малко, усещайки как целият трепери. Проклетата война! Горчиво съжаляваше, че е взел страна в нея, съжаляваше и Алена, за това, че беше такава самонадеяна глупачка. Стана му съвестно, че те с Иън бяха врагове. Проклинаше дори самоувереното червенокосо същество в съседната стая. Без малко да я убие. Много се уплаши, когато при опита си да я задържи в лодката, тя си беше ударила главата. За щастие остана жива. Едва успял да поговори с нея, тя го сбърка с Иън и разби на пух и прах всичките му планове да превземе „Салемската девица“.

Ето че вече познаваше Риса. Жената, за която Иън възнамеряваше да се ожени, преди да се намеси съдбата. „Остави това на Иън“, рече си той сърдито. Риса беше красива, страстна и необузdana като самия дявол. Изглежда, все още бе влюбена в братовчед му, но сега беше негова заложница и застрашаваше сигурността на всички наоколо. Родителите на Джером бяха принудени да изоставят дома си на север, за да се грижат за къщата на Алена — изпитание, което поеха, тъй като останалите от семейството воюваха от двете страни на фронта. Ако Риса спечели благоразположението на

майка му или потърси сестра му за помощ, наистина ще навлече големи неприятности на семейството. Положението беше изключително напрегнато. Но сега това нямаше значение, помисли си той мрачно. Трябваше да бърза.

Дръпна се от вратата, но се поколеба за част от секундата. Не притежаваше достатъчно власт, за да влияе на затворничката си. Заканите му бяха просто блъф — нямаше никакво намерение да обеси горкия Фин; що се отнасяше до Риса — тя беше сериозна заплаха и Джером знаеше, че е готова да направи всичко в името на Съюза дори с риск за живота си. Но щом изнудването я правеше по-благоразумна, той нямаше нищо против да го използва. Не можеше да допусне тя да избяга. Сигурно съществуваше и по-безболезнен начин да я накара да мирува.

Джером напусна къщата в лошо настроение, давайки последни нареждания на хората си.

След като той замина, Риса започна да крачи из стаята. Не можеше да стои на едно място — беше твърде нервна, за да мисли за бягство. Чувстваше се неудобно в полуизсушените от огъня дрехи, пропити от солената влага. Подтикната от внезапен импулс, тя отвори раклата. Алена беше дребничка, а Риса — висока, но все щеше да се намери нещо по-прилично от дрипите си. Забеляза, че в гардероба има и чужди дрехи. Откри кюлоти и долна риза, както и много рокли, които ѝ бяха точно по мярка. На умивалника беше оставена пълна кана с чиста вода. Изплакна лицето си. После свали втвърдените от солта дрехи. Изми се от глава до пети. Изсуши тялото си и си хареса нови одежди, без да се замисля на кого принадлежат. Вероятно този нещастник — братовчедът на Иън, имаше любовница. Надяваше се тази жена да побеснее, като види, че дрехите ѝ липсват, и това да му вгорчи живота.

Може пък да беше женен. Във всеки случай женен мъж не би се държал по този начин.

Бузите ѝ пламнаха от срам. Не искаше да си спомня за предната нощ. Трябваше да помисли за жалката си участ. В какво всъщност се бе заклела? Той поиска думата ѝ, но какво му обеща?

Да не създава проблеми.

Е, сега го нямаше. Можеше да прави каквото си иска. Приблужи се до прозореца, дръпна завесите и погледна в тъмното.

Луната светеше отвисоко, обагряйки нощта в омайно виолетово. Зачуди се дали не можеше да пропълзи по перваза и да намери начин да избяга. Тъкмо обмисляше тази възможност, когато някой мина отдолу — страж с пушка на рамо.

Е, поне се надяваше да не я застрелят и да не обесят горкия Фин.

Обърна се и тръгна нерешително към салона. Тъкмо бе стигнала до вратата, когато се почука. Риса замръзна на мястото си.

— Да — каза предпазливо.

— Може ли да вляза?

Това беше женски глас. Може би на Алена, а може би не.

Втурна се към вратата и я отвори. На прага стоеше висока слаба жена с екзотична хубост. Косата ѝ беше гарвановочерна, очите ѝ имаха цвят на лешник. Чертите на лицето ѝ бяха нежни.

Докато влизаше в стаята, от нея се разнесе лек аромат на парфюм. Походката ѝ беше изключително грациозна. Имаше индианска кръв — ето защо притежаваше такава необикновена красота. Риса отстъпи назад, припомняйки си, че всеки в къщата можеше да ѝ бъде враг.

— Приятно ми е, мис Магий. Аз съм Дженифър.

Риса нито помръдна, нито отговори.

— Братовчедка съм на Иън и доведена сестра на Джером — обясни жената.

Името ѝ беше познато. Дженифър беше много добра приятелка на Алена. Мъжът ѝ бе убит в Манапас още в началото на войната. Загубата я бе довършила.

— Разбира се. Дженифър. За мен е удоволствие — измънка Риса. Дженифър се усмихна.

— Джером ми каза, че заминаваш с него веднага щом се върне. Помислих си, че може да спиш. Затова се колебаех дали да те безпокоя. Но исках да се уверя, че си намерила чисти дрехи. Брат ми ми разказа за злополуката в морето. Съжалявам много. Изключително благородно е от твоя страна да дойдеш тук от името на Алена. Каква добра приятелка си! Нищо чудно, че Иън толкова много те обичаше! А също и Алена. Е, в началото страшно ревнуваше от теб, но после ми писа колко добре се отнасяш с нея. Господи, говоря празни приказки, но

войната е виновна за всичко. Стига толкова, приготвила съм ти обяд. След като си будна, ще ти го донеса.

— Благодаря, но моля те, остани да си поговорим. Злополука с лодка, така значи!

— Нека донеса подноса.

— О, не се притеснявай. Мога и сама да отида до кухнята.

— Няма нужда. — Дженифър се обърна и излезе от стаята. Риса понечи да я последва, но точно в този момент на вратата застана един от мускулестите моряци на Джером Макензи — симпатичен момък със сламеноруса коса и едва набола брада.

— Извинете — обърна се тя към него.

— Страхувам се, че не е позволено.

В гласа му се долови искрено съжаление, но остана непреклонен. Риса се върна разочарована в стаята.

След миг Дженифър се върна с подноса.

От него се разнесе апетитна миризма. Дженифър постави таблата на една от подпорите на леглото с изящен жест.

— Прясна риба, гарнирана с резенчета тропически плодове. Хляб, салатата от домати и лимонов пай, приготвен специално от малките лимонови дръвчета на остров Беламар. Джером настоя да опиташ и бялото вино, с рибата върви добре.

— Няма ли да ми правиш компания? — започна Риса, но внезапно млъкна, защото в къщата се разнесе пронизителен вик.

— О, скъпа, опасявам се, че това е Антъни, синът ми — засмя се Дженифър. Добър апетит! — Усмивхайки се топло на Риса, сякаш тя наистина беше гостенка в къщата, младата жена изчезна, оставяйки вратата отворена. Риса побърза след нея.

На прага се появи същият моряк. Вратата се затвори. Проклинайки, Риса се вторачи в нея. Каква благодарност за доброто приятелство! После я ритна, обърна ѝ гръб и се облегна на нея, изкушена от мисълта, да хвърли подноса с храната на пода.

Но изведнъж осъзна, че умира от глад. Седна на леглото, огледа подноса и опита от рибата. Беше много вкусна. Изяде я до половината и жаждата я накара да посегне към виното.

Поколеба се. Гостоприемството на Джером. Искаше ѝ се да го удави в чашата. Отпи глътка, после още една. Виното също беше много хубаво. Просто прекрасно. Бунтовникът явно имаше вкус. Е, нищо

чудно — все пак беше от рода Макензи — макар и от дивашкия клон на родословното им дърво.

Когато свърши с обяда, си помисли, че занапред ще е важно да се храни добре. Трябва да бъде силна, за да успее да избяга. Постави подноса върху раклата, и отново закрачи из стаята. Това, което чу снощи, беше изключително важно. Направи каквото можа за Алена. Сега трябваше да се добере до своите сънародници и да предотврати нападението над „Салемската девица“.

Продължи да обикаля из стаята, а в главата ѝ се въртяха какви ли не мисли. Изведнъж усети, че ѝ се завива свят. Едва се добра до леглото, светът около нея се завъртя и потъна в мрак.

Падайки на меката завивка, Риса се зачуди с досада как ще избяга оттук, след като дори не може да се изправи.

Точно така. Беше невъзможно да избяга.

Чувстваше се като упоена. Сигурно е имало приспивателно във виното.

Стори ѝ се, че някъде далеч в къщата се отвори врата. Помъчи се да разтвори очи.

— О, тя спи — прошепна мек женски глас.

— Да, наистина — отвърна друг глас, дълбок и дрезгав. На Джером Макензи. Беше се върнал.

Риса отново се опита да се събуди. Трябваше да разбере какво става, но не можеше да повдигне клепачи. Беше като няма и дори не успя да помръдне.

— Тръгваме веднага щом се събуди.

— Горкичката! Няма да се чувства добре на бунтовнически кораб.

— Тя разбира моето положение.

— Наистина ли трябва да заминеш толкова скоро?

Вратата се затвори. Не се чуваше нищо. Риса понечи да стане, но усилията ѝ се оказаха напразни.

Внезапно нещо изшумя. Гласове. Идваха от страната на салона. С голяма мъка Риса отвори очи. Помъчи се да стане, но главата ѝ натеза.

— Май се справя много добре.

Въобщо не се справям добре, рече си тя, но се досети, че не говорят за нея. Чуваше се Дженифър, а в отговор се обаждаше

възрастна жена с меки нотки в гласа. След това в разговора се включи плътен мъжки глас и сърцето ѝ заби лудо.

Иън беше тук! Гласът наистина беше негов. Той беше тук!

Алена явно липсваше. Отново прозвуча нежният напевен глас на възрастната жена.

— Момчета, тя ще се оправи. Раната е почистена, пулсът е нормален. Иън, погрижи се за себе си. Тя диша дълбоко и спокойно. Това е само драскотина, нищо повече.

През тялото на Риса премина вълна на облекчение, осъзнавайки, че говорят за Алена. Джером беше открил и Иън, и Алена и сега и двамата бяха тук. Също и останалите от семейството му. Не можеше да я държи повече като заложница!

С огромни усилия се помъчи да се изправи, но стаята се завъртя около нея. Отново се чуха гласове — този път от вратата. Риса чу плътния тенор на Джером Макензи, който говореше със стражата:

— Спи ли мис Магий? — попита капитанът.

— Като ангелче.

— Върни лодката с провизиите на „*Лейди Варина*“, а ние с още един моряк ще дойдем преди зазоряване. Какво стана със „*Салемската девица*“!

— Тръгнал е насам. Нашите хора настигнаха разузнавателната шхуна, както наредихте, и я закотвиха в една плитчина. Капитанът се оказа много разбран човек — предаде се веднага и ни увери, че това, което чакаме, скоро ще дойде.

— Някакви загуби? Има ли ранени?

— Един убит янки в първата схватка. Джими Майерс отнесе куршум в крака, но се отърва. Като изтрезнее, ще се оправи.

— А янките?

— На брега са с провизиите и водата. О’Хара каза вие да прецените кога да се обадите на техните хора да дойдат да ги приберат. Разбира се, това ще стане, след като сложим ръка на „*Салемската девица*“.

Настъпи тишина. Риса се опита да седне, мигайки и въртейки глава. Всяко движение ѝ струваше огромна болка и тя се зачуди какво, за бога, ѝ бе сипал във виното онзи нещастник.

Трябваше да стане по някакъв начин, да се добере до салона и да се махне оттук — или да намери Иън.

Най-после се изправи. Беше голям подвиг, от нейна страна. Заклатушка се към вратата, отвори я и с изненада откри, че никой не я пази. Протегна трепереща ръка към стената и подпирайки се на нея, се запъти към салона. Погледът ѝ се премрежваше, усещаше как тъмни вълни връхлитат отгоре ѝ и заплашват да я повалят отново. Внезапно замръзна на място.

Чу гласа на Иън и от очите ѝ закапаха горчиви сълзи. Поспря в сенките на коридора, за да може да погледне в салона, осветен единствено от догарящия огън в камината. Видя Иън и Джером да разговарят до кораловата полица.

Едва сега тя разбра защо сбърка толкова лесно единия с другия. Двамата бяха еднакво високи, с широки рамене и мускулести, но снажни фигури. От две години участваха във войната и бяха заякнали в битките. И все пак косата на Джером имаше червен оттенък. Когато се обърна, индианската му кръв пролича много ясно във високите скули. На светлината на огъня лицето му бе поразително красиво.

— Не знам как да изразя благодарността си — рече Иън на Джером.

Джером сви рамене и се ухили.

— Понякога кръвта се оказва по-силна от войната.

Иън кимна, усмихвайки се.

— Понякога кръвта е по-силна от всичко. Жалко, че войната не може да свърши още сега.

— И двамата знаем, че не можем да я спрем — отвърна Джером меко.

— Така е — съгласи се Иън. — Леля Тийла каза, че Риса спи. Няма да я безпокоя. Предай ѝ от мое име, че ѝ благодаря от все сърце.

— Сигурен съм, че Риса знае колко си ѝ задължен.

— Тя ще отплава с теб, нали?

— Така се разбрахме. Ще я отведа на неутрална територия възможно най-скоро.

— Но да пътува на вражески кораб...

— Тя разбира в какво положение се намирам — отвърна неочаквано сухо Джером.

— Да, Риса би направила това — забеляза Иън.

„Не, не бих го направила“, помисли си тя.

Все пак в гласа на Иън се прокрадна тъга. Риса знаеше, че той обича жена си. Но преди много време се бе влюбил в нея и те заедно правеха големи планове за бъдещето си. За съжаление всичко това беше минало.

Джером стисна силно подадената му от Иън ръка.

— Пръв казвам довиждане — рече Иън. — Трябва да съобщя на моите хора, че съм жив и здрав. Дженифър и останалите ще се грижат за Алена, докато се върна.

След кратко колебание той продължи меко:

— Грижи се за Риса. Сигурно ще ѝ бъде трудно — все пак е от Съюза; но съм сигурен, че е съгласна да пътува с теб, не би допуснала да се избием помежду си.

Риса не откъсваше очи от братовчедите. Проклинаше и двамата. Внезапно те млъкнаха и се послушаха — явно бе издала някакъв шум, криейки се в коридора, защото те се разделиха и тръгнаха в нейна посока. Най-неочаквано Джером се озова до нея и я притегли към себе си.

— Мис Магий, вие сте будна.

— Странно, нали? — промърмори тя, взирайки се изпитателно в него.

Той се стегна и присви очи, прикривайки я с тялото си така, че Иън да не може да я види.

— Дяволски странно — съгласи се Джером, снишавайки гласа си. — Не смей да се оплачеш на Иън. Уморен е от сраженията. Даде ми дума. Дръж си езика зад зъбите или ще те обеса със собствените си ръце! Кълна се!

— Не ме заплашвай!

— Ще направя дори нещо повече!

— Ти сложи приспивателно във виното ми!

— Беше необходимо. Съжалявам. Но очевидно не е било достатъчно. Внимавай много! Предупреждавам те!

Риса не успя да му отвърне, защото Иън дойде при тях.

— О, много се радвам, че те виждам — сините му очи заискриха от щастие. Косата му беше разчорлена, имаше тъмни кръгове под очите. Сякаш бе минал през самия ад. Издърпа я от ръцете на Джером и я притегли към себе си, радвайки ѝ се като на стар приятел. — Благодаря ти много!

— Най-важното сега е, че Алена е добре — отвърна тя.

Риса почувства устните му върху челото си и едновременно с това ръката на Джером около китката си.

— По-добре да тръгваме — каза Джером.

Иън я гледаше като омагьосан и в очите му се четеше тъга. Докосна с пръсти лицето ѝ.

— Сигурна ли си, че...

Можеше още в този миг да излее душата си. Да я защити, бе негов морален дълг. Тя знаеше плановете на Джером, той нямаше да я пусне. А и някой можеше да умре — нечия кръв можеше да бъде пролята тук и сега.

— Ще се оправя, Иън — отвърна тя, задушавайки се от напирещите сълзи. Затвори очи, като през цялото време не спираше да мисли какво би могло да се случи. Когато ги отвори, него вече го нямаше.

— Къде... — промърмори тя.

Джером стоеше срещу нея и я наблюдаваше.

— Никой от нас не знае къде отива другият. Никой не пита. Беламар е свещен, неутрален за рода Макензи. По-добре и ние да тръгваме.

— Чакай! — извика Риса, докато Джером я буташе към вратата. — Още не съм видяла Алена. Нямах сили да...

— А имаше сили да стигнеш до хола и без малко да настроиш Иън срещу мен! — обвини я той.

— Аз просто...

— Опитваше се да избягаш. Обеща ми нещо, не помниш ли? Трябваше да си мълчиш, а аз да пощадя живота на приятеля ти.

Тя присви очи:

— Не се опитвах да избягам. Просто вървах по коридора. Предупреждавам те, само ако сториш нещо на Фин...

— Мис Магий, лъжеш ме най-нагло в очите. Мъчеше се да избягаш. Но да знаеш — не съм имал никакво намерение да убивам Фин.

— О, как смееш да ми говориш така!

— По принцип говоря истината.

— Твоята истина! Няма да дойда с теб. Лошо ми е.

— Ще дойдеш, и още как!

— Нямам сили, само ще съм ти в тежест. Чувствам се ужасно.

— Престани да се оплакваш, мис Магий! — заповяда ѝ Джером, пронизвайки я с кобалтовосиния си поглед. После, въпреки протестите ѝ, я вдигна на ръце и я понесе навън в аления здрач на пукващата зора.

3

Малка лодка ги отведе от остров Беламар до дълбоките води на залива. На Риса ѝ се стори, че дъното съвсем се изгуби от поглед. Дори и да не избяга, можеше да причини такива главоболия на Джером Макензи, та чак свят да му се завие.

Обърна се и го погледна — той гребеше, но също я гледаше. Усмивайки се мрачно, стъпи по средата на нейната седалка и затисна полите ѝ така, че да не може да мръдне.

— Ще спрем тук някъде. Нужно ни е време — каза той твърдо.

— Къде е Фин? — попита Риса.

— Скоро ще ти съобщя.

— Заклеваш ли се, че е жив и здрав?

Той учудено повдигна вежди, спря да гребе и се облегна на рамото ѝ.

— Дадох ти дума, мис Магий, Фин е добре. Ти си тази, на която не може да се вярва. Ето че пристигнахме. Ето и „*Лейди Варина*“. Едно време се казваше „*Милосърдие*“, но му смениха името.

С пукването на зората на хоризонта се появи кораб, който отначало ѝ се стори призрачен. Сякаш изпълзя от утринната мъгла на фона на розовите краски на изгряващото слънце. Носеше името на съпругата на президента на Конфедерацията, Дейвис. Плаваше с грацията на лебед. Макар и малък, той бе издължен и елегантен. Когато се приближиха, Риса видя, че покрай десния борд бяха поставени три топа и предположи, че и отляво има толкова.

Опита се да се утеши с мисълта, че и най-скромните военни кораби на Съюза можеха спокойно да се справят с тази бунтовническа шхуна, но беше отраснала сред военни и не можа да не оцени високата ѝ скорост.

Когато стигнаха кораба, отгоре им спуснаха стълба. Риса се изправи и лодката се заклати заплашително под краката ѝ. Обзе я моментна паника, която я накара да се замисли дали да не скочи във водата, вместо да отпътува с този капитан и неговия екипаж.

Но Джером стоеше точно зад нея, уравниласявайки лодката с тежестта си. Взе ръцете ѝ и ги постави върху възената стълба. Не ѝ остана друго, освен да се покатери. Сламенорусият младеж, който я охраняваше в Беламар, я поздрави пръв и ѝ помогна да се качи. Тя бързо прецени с поглед екипажа. Видя около петнайсетина моряци, но предположи, че има и още, вероятно заети с подготовката за отплаване. Мъжете, които я наобиколиха, не носеха униформи, някои бяха полуголи. Повечето бяха млади, но тук-там се забелязваха и посивели бради. Оглеждаха я мълчаливо в очакване на Джером.

Той се качи на борда и с пъргавината на котка застана до нея.

— Господа, за известно време ще си имаме гостенка тук, на кораба. Въпреки че тя не подкрепя нашето дело, ние ще ѝ докажем, че южняшкото гостоприемство не е само мит. Накратко, на всяка цена трябва да я накараме да остане с нас — тя и без това обожава морето. Благодаря за вниманието. Хамлин, отплаваме!

Един висок слаб моряк поздрави Риса с усмивка. Отдаде ѝ чест и хукна да си върши работата. Някой сложи ръка на рамото ѝ.

— Ела, ще ти покажа каютата.

Колкото и да не ѝ се искаше, Риса не можа да не се възхити на кораба. Моряците енергично сновяха по палубата, готвейки се за отплаване.

Джером я поведе надолу по малка стълба. Когато отвори вратата, Риса се озова в капитанската каюта. За миг застина на място, премигвайки, докато свикне със слабата светлина. Върху масивно дървено бюро светеше красива нощна лампа. Отляво, до стената, Риса видя широко легло. Рамките му бяха облицовани с дърво, а нагоре по стената — дълги полици с книги и няколко стъклени гарафи. Интересно защо вляво имаше малка вратичка, а точно пред нея — огромно кожено кресло. На отсрещната стена се виждаха още лавици, гардероб и нещо, което ѝ заприлича на килер. Каютата беше обзаведена с превъзходен вкус. Мебелите и ламперията бяха целите в изкусна резба. Сякаш това беше каютата на капитан на богат търговски кораб, а не на военна шхуна.

— Е, какво ще кажеш? — попита Джером.

Тя извърна лице към него. В държанието му се усещаше арогантност, но тя му отиваше. Носеше тесни панталони, ботуши,

отворена на шията бяла риза и дълъг редингот. Отдалеч си личеше, че той управлява кораба, а най-вероятно и съдбата си.

То се знае, Риса нямаше намерение да му прави комплименти.

— Сигурен ли си, че тези дрипльовци са от флотата на Конфедерацията?

Той се изсмя тихо, но от дрезгавия му глас косъмчетата по кожата ѝ настръхнаха.

— Мис Магий, в Конфедерацията се оправяме, както можем. Не забравяй, че Съюзът се готви сто години за тази война. Ние нямахме правителство, армия, пари, флота. Да не говорим за униформи.

Риса бе поразена от откровения му отговор, но искаше да го подразни.

— Ако това е новият ми затвор, можеш спокойно да ме оставиш и да си гледаш кораба. Доколкото виждам, единственият начин, да се избяга оттук, е през вратата.

— Да, това е новият ти затвор — Джером не каза нищо повече, но от сините му очи струеше тиха ярост. Обърна се и излезе. Чак сега тя осъзна, че не ѝ се искаше той да си тръгва толкова скоро. Не знаеше защо — може би се страхуваше, но никога не би си признала — все пак бе дъщеря на генерал.

Внезапно корабът се залюля и инерцията запрата Риса в дъното на каютата. Покатери се на леглото и се настани удобно. През последните няколко месеца беше прекарала дълго време на кораб на път от Вашингтон до Сейнт Огъстин. При все това се надяваше да не хване морска болест — щеше да е прекалено след всичко, което ѝ се случи.

Корабът набра скорост и се понесе напред. Риса затвори очи, опитвайки се да свикне с люшкането. Най-после привикна, дори ѝ стана приятно. Постоя малко със затворени очи и задряма.

След известно време се събуди от пляска на вълните, които ѝ действаха успокояващо и приспивно. Но веднага си спомни, че е пленница на въстанически военен кораб.

Изправи се в леглото. Едва сега усети люлеенето, зави ѝ се свят, но след миг свикна и се изправи внимателно на крака.

Колко ли беше часът? През плътните завеси прозираше светлина и Риса предположи, че е спала няколко часа. Огледа стаята. Погледът и се спря на дървеното бюро. Замисли се каква ли кореспонденция може

да се крие в него. „Сега може и да съм затворничка, но това няма да трае дълго. Само да избягам...“, помисли си тя.

Тръгна към огромното капитанско кресло зад масивното дъбово писалище. Седна и отвори най-горното чекмедже с надежда да намери някакви писма. Сигурно щяха да съдържат ценна информация! С вик на задоволство тя започна да се рови из купчинките.

За голяма нейна изненада всичките май бяха лични. Първото беше от сестрата на Иън — Тиа, която пишеше, че иска да помогне и че ще замести Джулиън в импровизираната болница на Сейнт Джоунс. Второто писмо беше от сестрата на Джером — Сидни, която живееше в Чарлстън. Третото пък бе от брат му Брент, който наскоро бил повикан в Ричмънд, за да асистира в сложна хирургическа операция.

Докато разглеждаше писмата, Риса осъзна, че всъщност търси военни планове, а четенето на лична поща беше признак на лошо възпитание. Все пак продължи да чете писмото на Брент — беше й много интересно.

„... Болестта може да погуби много повече човешки съдби, отколкото куршумите. Знам, че хората от Съюза страдат също като нас, мъчейки се да предпазят момчетата от дизентерията и треската, за да ги пратят на фронта. Дори не можеш да си представиш какво изживявам в момента. Главният лекар е убеден, че войниците боледуват от най-смуцаващата болест, която са прихванали при контактите си с нежния пол. Можеш ли да си представиш?! Печелившата страна във войната е длъжна да предотврати разрастването на подобна епидемия още в начален стадий. Отново ти напомням, че се нуждаем от провизии. С гордост ти съобщавам, че в нашите редици са най-способните военни пълководци на нацията. Битките се водят от прекрасни тактици с помощта на сърцати момчета, макар да сме наясно, че лидерите на Съюза не са глупави — те могат бавно, но сигурно да ни докарат до гладна смърт, оставяйки осакатените ни братя без лекарства и медицинска помощ. Ако решиш да ми пишеш, засега оставам в Ричмънд. И нека бог е с теб, братко.“

Риса остави писмото, обзета от внезапна тревога. Вдигна поглед и застина.

Джером стоеше пред нея. Увлечена в четене, тя не беше усетила отварянето на вратата. Облегнат на дървената ламперия, той май стоеше там от доста време и продължаваше да я гледа втренчено. Явно

се връщаше от работа, тъй като беше само в панталон. Вените на бронзовата му шия пулсираха.

На светлината на лампата сините му очи имаха стоманеносив оттенък, тъмната му коса падаше свободно по раменете, а голите гърди му придаваха нещо индианско.

Риса се изправи зад писалището, обзета от ужас, и по бузите ѝ плъзна руменина. Когато той се приближи, се отдръпна рязко, но нямаше накъде да бяга сред толкова много мебели. По тялото му преминаха яростни вълни. Гледаше я с такова презрение, че тя изпищя от страх да не я удари.

Но той дори не я докосна. Просто хлопна чекмеджето и се обърна към нея, подпирайки се на бюрото. Сключи ръце върху гърдите си и чак тогава продума:

— Научи ли нещо ново?

— Очевидно не. Предполагам, знаеш какво има в бюрото ти.

— Радвай се, че не държа тук военната си кореспонденция. Не желаяш да бъдеш затворничка, а и аз не те искам на борда. Сигурно осъзнаваш, че се отърва от голяма беда. Твоята наглост и самонадеяност лесно могат да те лишат от благоволенieto на семейството ми.

— Не можеш да очакваш от един затворник да бъде послушен — отвърна му Риса наперено.

Джером посегна към нея, хвана китките ѝ и я притегли към себе си. Панически страх скова сърцето ѝ.

— Тогава не очаквай от мен да бъда милостив — закани се той.

Освободи ръцете ѝ. Тя отскочи към стената и зачака с туптящо сърце. Дори не смееше да помръдне. Той с ужас забеляза, че тя трепери като лист. С голямо усилие успя да разтвори устни.

— Няма да ровя повече в бюрото ти. Кълна се.

Джером се изправи рязко.

— Можеш да се кълнеш, колкото си искаш. Не ти вярвам. Няма да четеш повече писмата ми, защото ще ги махна оттук. Дойдох да ти съобщя, че всеки момент може да влезем в сражение. Не напускай каютата, освен ако корабът не започне да потъва — нареди ѝ той.

— Което е напълно възможно — предизвика го Риса.

Джером пристъпи към нея, взе ръцете ѝ и ги стисна с такава сила, че тя изобщо не можеше да помръдне. Погледът му я прониза

като нож.

— Няма да потъне. Аз съм го строил. Здрав и лек е, по-бърз от всеки друг кораб по тези места. Когато не мога да изненадам врага, бягам от обстрела му. Това е много удобен тактически ход. Предполагам, че добре си отпочинала на койката, но не мога да ти обещавам тихо и спокойно море оттук нататък.

Пусна ръцете ѝ и се запъти към вратата. Тя се спусна след него и стовари юмрук върху гърба му. Той се обърна и я изгледа удивено.

— И очакваш да стоя заключена тук, докато ти избиваш сънародниците ми?

— Мис Магий, старая се да уважавам човешкото достойнство, доколкото ми е възможно. Не избивам невинни моряци. Целта ми е да набавя провизии. Скачай в леглото, докато не съм те завързал за него!

В гърлото ѝ се надигна вик, но не издаде нито звук. С бързината на рис той я вдигна на ръце и докато се усети, Риса вече лежеше на леглото. Въпреки протестите ѝ, Джером омота китките ѝ с въже, което взе от лавицата на стената.

— Не прави това — прошепна Риса. — Моля те, недей!

Той я изгледа косо, но остана равнодушен. Когато завърза и последния възел, се обърна към нея:

— Съжалявам, но сама си си виновна.

Стана и бързо излезе. Битката приближаваше. На Риса ѝ се щеше да крещи от ярост. Но никой нямаше да ѝ обърне внимание. Очевидно екипажът вярваше безрезервно на своя капитан.

Само след миг тя наистина изкрещя, но не от ярост, а защото чу първия залп. Явно атакуваха кораб на Съюза. „*Лейди Варина*“ се полюшваше при всеки откат.

Риса отново изписка — корабът се тресеше като при буря. Тя чу врява, крясъци и още гърмежи. Шхуната ту се издигаше нагоре, ту с все сила се спускаше надолу, докато ги обстрелваха.

Плътно привързана към койката, Риса стисна очи от страх.

Престрелката продължаваше. С всеки следващ изстрел корабът се люлееше все по-силно, и по-силно.

О, боже, само ако можеше да стане! Беше много уплашена. Побиха я тръпки при мисълта, какво ще стане, ако улучат каютата! Стените щяха да се разцепят, всичко ще избухне в пламъци, а тя щеше да е като мишка, хваната в капан.

Отново се чуха викове, докато тя се мъчеше да разплете възлите, приковаващи я към леглото.

Изобщо не разбра кога гърмежите и люлеенето на кораба спряха. Още се бореше с възето, когато вратата на каютата се отвори. Застина на място, виждайки голобрадия рус младеж, който я охраняваше на острова, да приближава леглото ѝ.

Беше бос, само по бричове. Гърдите му бяха целите в струйки пот и барутни сажди. В ръката си държеше нож. Риса понечи да извика. Той явно забеляза страха в очите ѝ, защото побърза да каже:

— Всичко е наред, само че, доколкото познавам капитана, този възел може да развърже само той.

Пазейки китката ѝ, морякът разсече възето.

— Благодаря ти много. Най-после на кораба се намери човек с прилични обноски. Слава богу, че си мил и разумен, защото това не може да се каже за твоя капитан.

— Но, мис Магий...

— Трябва да ми помогнеш да се махна от този кораб, разбираш ли? Той е луд. Остави ме тук вързана, а корабът можеше да потъне.

— Мис Магий — започна младежът, но тя беше твърде вбесена, за да му обърне внимание.

— Нещастник! Какво ли можеше да се очаква от този негодяй! Един въстаник, един главорез, дивак!

— Мис Магий!

— Всичко е наред, Майкъл — чу тя и замръзна на място. Видя, че младият моряк я гледа с неодобрение. Зад него съзря Джером Макензи. Тялото му лъщеше от пот, лицето му бе почерняло от барута. Въпреки това кристалносините му очи я гледаха с нескрита омраза.

— Следващия път ми напомни, освен възела да ѝ сложа и намордник.

Майкъл промърмори нещо като „Слушам, капитане“ и побърза да изчезне.

Риса се изправи предпазливо, като не откъсваше очи от Джером.

— Майкъл е добро момче, мис Магий, но мога да те уверя, че никога не би разрял възето без моя заповед.

— Можех да умра тук! — бунтуваше се Риса.

— На вратата ти имаше моряк, който при най-малката опасност щеше да те освободи.

— Е — промърмори тя, потъвайки в завивките на леглото, — превзе ли „Салемската девица“!

— Да.

— А екипажът?

— Разбира се, прерязах гърлата на всички оцелели.

Думите му я накараха да потръпне от ужас, но после осъзна, че той просто се шегуваше.

— „Салемската девица“ изгуби в боя трима моряци, а ние само един. Моите хора са на борда му и скоро ще го разтоварят. След това ще го преобоядисат, ще сменят името, и той ще стане кораб на Конфедерацията. Ще оставим екипажа на малък мост по пътя за Кий Уест, често посещаван от флотата на Съюза.

— Е, май си помислил за всичко — промърмори Риса.

Едва сега той влезе в стаята и седна върху писалището.

Наведе се и извади от най-долното чекмедже бутилка ром. След това я отвори и отпи голяма глътка. Потръпваше, докато алкохолът обливаше вътрешностите му. После се облегна назад и стискайки зъби, изля още от течността върху дълбоката рана на гърдите си.

Ромът почисти раната, и тогава Риса видя, че разрезът е много дълбок и дълъг. Гледката я потресе. Изправи се на крака, нервно чупейки пръсти.

— Това трябва да се зашие — едва изрече тя.

Думите ѝ го накараха да ахне от учудване.

— Ти се тревожиш за мен?

— Просто казвам, че раната ти се нуждае от хирург.

— Аха. И сигурно ти искаш да свършиш тази работа?

— С удоволствие бих забила иглата в кожата ти — отвърна тя нежно.

Джером се облегна в креслото, леко развеселен.

— Говориш без заобикалки. Колко ободрително! Наистина харесвам това у жените.

Тя затаи дъх, осъзнавайки, че усмивката много му отиваше.

— За съжаление хирургът на кораба е зает с по-сериозни случаи — каза замислено капитанът.

Риса се зачуди дали не беше изгубила разсъдъка си — идеята да забие игла в плътта му силно я поблазни. А може би дългите месеци,

прекарани сред ранените на Сейнт Огъстин, не ѝ позволяваха да пренебрегне дълбоката рана на гърдите на този мъж.

— Ако ми намериш игла и конци, с удоволствие ще я зашия.

Той присви очи.

На свой ред Риса въздъхна с досада.

— Все още не съм се запознала с братовчед ти Джулиън, но помагах на неговите заместници на Сейнт Огъстин, след като той замина с военните.

Джером гледаше изпитателно, сякаш си мислеше, че би забила иглата право в сърцето му.

Не че не го заслужаваше.

Все пак реши да не го прави. Хората му щяха да я убият, за да си отмъстят.

Джером сви рамене.

— Е, щом настояваш. Майкъл!

Голобрадият младеж незабавно отвори вратата.

— Донеси хирургическа игла и конци. Мис Магий любезно ми предложи да се погрижи за раната и аз се съгласих.

Майкъл я стрелна с поглед, сякаш и той си мислеше най-лошото.

— О, боже! Не съм толкова глупава! Нямам намерение да използвам иглата, за да избягам! — нетърпеливо извика Риса.

Майкъл и Джером размениха погледи и капитанът кимна утвърдително. След миг морякът се върна с необходимите хирургически инструменти, купа с вода и тампони. Риса се приближи до писалището, почти напълно убедена, че е изгубила ума си. Взе един тампон, намокри го, а след това го изстиска. Почисти остатъците от кръв и сажди по кожата на Джером. Усети изгарящия му поглед, но не помръдна. Дори не трепна.

— Да помогна ли с нещо?

— Смятам, че мис Магий се справя много добре — отвърна Джером равнодушно, и отново се втренчи в нея.

След като Майкъл излезе, Джером отпи голяма глътка от бутилката.

Риса правеше всичко възможно, за да му спести излишна болка; даже ѝ стана жал, че гладката му бронзова кожа е така дълбоко прорязана. Не посмя да го погледне. Вместо това нагря иглата на пламъка на лампата.

— Какво правиш?

— Според някои лекари това помага против инфекцията. Знам, че и Джулиън прави така.

— Добре тогава.

Риса вдяна конеца в иглата.

— Няма ли да ми кажеш, че ще боли ужасно? — попита той и взе ръцете ѝ в своите.

— Наистина ще боли ужасно — осведоми го тя.

Джером изсумтя и пресуши почти цялата бутилка. Пусна ръката ѝ и тя се зае с операцията, нервно прехапвайки устни. Почувства топлината на тялото му и потръпването на издутите, добре оформени, мускули под пръстите си. През цялото време той дори не помръдна. Едва към края изпъшка шумно от облекчение. Риса превърза раната и отстъпи назад. Джером ѝ подаде остатъка от рома, но тя поклати глава.

— Хайде! Ще се почувстваш по-добре.

— И така съм си добре, не мислиш ли? Каза, че ще ме пуснеш след превземането на „Салемската девица“.

— Плановете ми се промениха.

— Какво? — ахна Риса.

— Незабавно отплаваме за Бахамските острови. Нищо не мога да направя.

— Бахамските острови? С мен? Ще ме накараш насила...

— Нямам друг избор — отвърна Джером, докато я преценяваше с поглед.

— Не знам какво имаш предвид.

— Мисля, че знаеш.

— Не. Не знам. И мисля, че имаш избор. Забрави ли, че корабът е твой? Герой като теб може всичко.

— Съжалявам. Ще отплаваме към Бахамите, а ти ще ми погостуваш още няколко дни.

— Проклет да си! — изкрещя Риса.

Забравила за шевовете, тя се нахвърли отгоре му с такова настървение, че той едва си пое въздух. Юмрукът ѝ се стовари върху гърдите му. С последни сили той се изправи на крака и изръмжа, а тя побягна из стаята, пицейки от страх. Въпреки раната Джером бе пъргав като ягуар. Настигна я и пръстите му се впиха в кожата ѝ. Вените на шията му пулсираха неистово. Очите му святкаха

заплашително. Горещината на тялото му сякаш обхвана и нея. Бореше се да се отскубне от хватката му. Идеше ѝ да изкрещи от болка, но някак си успя да преодолее това чувство и постепенно си възвърна самообладанието.

Чу го да скърца със зъби, преди да проговори.

— Мислиш ме за дивак, нали? Ако продължаваш в същия дух, наистина ще ме накараш да изляза от кожата си.

— Не исках...

— По дяволите!

Пусна китките ѝ, обърна ѝ гръб и тръгна към вратата. Спря се на прага и я погледна.

— Въпреки че се погрижи за раната ми, с удоволствие бих те оставил на брега. За съжаление сме твърде далеч от сушата.

С тези думи той затръшна вратата зад себе си.

Риса не можеше да помръдне. Беше направо потресена. Осъзна, че седи свита на койката по-изплашена и отчаяна отвсякога. Колко ли още щеше да бъде затворничка на този кораб преди...

Преди какво?

Страхуваше се дори да мисли по този въпрос. Преди малко не пожела да пие, ала сега скочи, отиде до бюрото и взе бутилката. Пресуши я до дъно.

4

Хирург на кораба беше Дейвид Стюарт, като той и по-голяма част от екипажа бяха лично избрани от Джером. Дейвид и братът на Джером, Брент, бяха състуденти и така покрай приятелството им Джером срещна Дейвид. Стюарт пристигна в Евърглейдс, за да изучи бита и традициите на семинолите.

Джером знаеше от баща си, че парченца от дрехи, попаднали в рана, могат да предизвикат инфекции и смърт, докато незамърсената рана зараства по-бързо — нещо, което индианците без систематично изучаване и статистика прилагаха открай време. Джером се възхищаваше от способността на Дейвид да извлича познания от всякакви източници. Но военноморските успехи на капитана му извоюваха правото сам да избере екипажа си. Естествено помагаше му и това, че притежаваше собствени кораби, които предостави в полза на Конфедерацията, а сам той осъзнаваше, че характерът му не е подходящ за редовна военна служба. Той бе подчинен на високопоставени офицери от флотата на Конфедерацията, но тъй като се справяше успешно с всички задачи, мнението му бе високо ценено и като резултат бе оставен да действа самостоятелно.

Къпейки се със солена вода и сапун, Джером усети с тялото си пронизващия поглед на Дейвид.

— Добра работа. Адски добра. Чисти малки шевове. Дори може да ти се размине без белези.

Джером разтърси глава, за да се освободи от излишната вода.

— Един свиреп грозен янки почти успя да ми извади сърцето и въпреки че мис Магий е далеч по-прекрасен враг, имам основание да смятам, че при първа възможност би ме пробола със същата ярост. Затова и направи шевовете възможно най-малки: за да ме боде толкова пъти, колкото е физически възможно.

Дейвид се ухили:

— Но се е справила адски добре. Може би няма да има нищо против да ми асистира. При положение че имаме съвсем друга мисия,

тя си остава наш гост.

Джером остави кофата, която току-що бе излял върху себе си и пое купата от Джеремая Джоунс, корабния юнга. Шестнайсетгодишното момче бе от хилядите юноши, попаднали във вихъра на войната. Взеха го на борда миналата година след престрелка в Северна Флорида, където родителите му бяха убити, и все още не му позволяваха да участва в ръкопашен бой.

— Предложи ли вечеря на нашата гостенка?

— Поднесен ѝ беше най-добрият морски бифтек на Евън преди точно трийсет минути.

— И тя не го ли хвърли по теб?

— Дори не се надигна, капитане. Само ми благодари, когато ѝ го оставих на бюрото.

— Премести ли всички документи?

— Разбира се, капитане. Веднага след като излязохте от каютата.

— Добре. Върви да вечеряш, моряко.

— Тъй вярно, сър — Джеремая козирува и изчезна към долната палуба.

— Значи няма да плаваме на север, за да я оставим край Сейнт Огъстин? — любопитства Дейвид.

— Как бих могъл да го направя, след като в писмото от брат ми са посочени датите на разтоварване на английските медикаменти и пушките, които купихме в Насау.

— А сигурен ли си, че е прочела тази информация? Тя, изглежда, вярва, че не е намерила нищо друго освен лична кореспонденция — измънка Дейвид.

— Няма никакво значение дали я е прочела. Ако онзи жалък подплашен янки е прав, то би следвало да има вражески кораб край Насау, който само чака нашия бързоходен „Монмарт“ да натовари провизии, за да го нападне. Нямаме друг избор, освен да тръгнем натам, да пренощуваме и на сутринта да се свържем с капитана на „Монмарт“, за да изготвим план.

— Е, добре, ти решаваеш — подхвърли Дейвид.

— Няма какво друго да направя.

— Можеш да оставиш дамата в Насау — предложи Стюарт.

Джером въздъхна. Да, Дейвид имаше право. Би могъл да остави Риса Магий в Насау и по този начин да си измие ръцете. Не, не би

могъл. Беше я взел на кораба и отговорността да я остави на сигурно място бе негова. Когато му дойде времето, разбира се. Тя бе като остър трън в очите му и все пак не му се нравеше идеята да я изпусне от поглед. В края на краищата беше генералска дъщеря, успяла да си проправи път на юг в търсене на Алена, и бе твърде възможно да занесе и друга информация на вражеските сили.

Налагаше се да я задържи — поне на първо време.

Дейвид изведнъж наруши тишината:

— От доста време сме на война, а, капитане? Тази нощ със сигурност ще я сънувам как спи в леглото ти. Какви очи, а, капитане? Не просто сини, а кристални. А косата, стигаща чак до кръста? Тя просто е съвършена.

— Никой не е напълно съвършен, Дейвид — отвърна Джером раздразнено.

— Е, както казах, войната продължи дълго — може би прекалено дълго. На борда обаче тя ми се струва дяволски съвършена. Не бих ѝ отказал. Толкова е горда и страстна. И самоуверена. А за фигурата ѝ да не говорим: два пръста талия, красиви натежали гърди, изящна извивка на ханша. И тази изгаряща плът...

— С малко повече късмет утре ще имаш достатъчно време, за да обходиш нощните улици на Насау — прекъсна го Джером. — И ще ме извиниш, но в момента предпочитам да остана сам.

Тръгна към кърмата с бърза крачка, заповяда неотклонен курс за през нощта и се усамоти на палубата. Студеният морски вятър галеше мократа му кожа, изгаряна от огньовете, бушуващи в него.

Имаше се за разумен човек. Съдбата го бе направила такъв. Баща му беше полусеминол, а майка му — чистокръвна бяла аристократка. Бяха избрали за свой дом пустошта на южния полуостров, осъзнали, че се обичат в свят, в който Джеймс Макензи вечно щеше да страда от несправедливите обиди на белите. Джером знаеше, че за много бели капка индианска кръв превръщаше човека в звяр така, както капка африканска — в черен. Расовите предразсъдъци изиграха лоша шега на Джеймс, който отначало подцени способността на Тийла да гледа на света през очи, за които бе важно не какъв се е родил един човек, а как е избрал да живее живота си.

Джером напълно осъзнаваше, че добри хора има навсякъде и че злобата, завистта и жестокостта са черти, непринадлежащи на никоя

отделна раса. Той беше решителен мъж, живеещ в хармония със себе си. Успяваше да поддържа душевния си мир, като очакваше твърде малко от заобикалящия го свят. Вярваше в медицината и се бореше за нейното развитие — бе видял огромното страдание на плътта и душата на хората, ввлечени във войната. Писъците на ранените под ножа на хирурга, когато нямаше откъде да се намери грам упойка, бяха достатъчна причина да пробие блокадата. Въпреки че ненавиждаше смъртта и болката, се радваше на всеки потопен вражески кораб. Не го блазнаха вечерите и баловете, дадени в негова чест, след като проби линията на Съюза и влезе в пристанища като Чарлстън, Савана и Джаксънвил. Стигаше му да намира така нужните лекарства и бинтове и му бе дяволски приятно да получава благодарности от всякакви жени — от палавите млади дъщери на аристократите от Юга до улегналите стари моми, които сами му се предлагаша. Всички жени — и почтените, и не толкова почтените, лесно се подмамваха от представата за чифт копринени жартиери. А и толкова млади дами, както и насърчаващите ги татковци и мамички, дебнеха да уловят и най-малкия признак на слабост, породен от временното му въздържание. Времето променяше хората.

Джером вече беше уморен от войната, от самото начало знаеше, че ако не спечелят скоро, ще загубят завинаги. Северът беше гигант, заплашващ да ги смаже — ирландски и немски имигранти слизаха от корабите и се вливаха в Съюзническата армия. Хиляди от тях загиваха, но хиляди ги заместваха. Войниците на Конфедерацията умираха, а ги заместваха стари жени и деца. Водеха безнадеждна война и Ейбрахам Линкълн, водачът на Севера, не беше глупак. Сега Северът бе превзел Ню Орлиънс, а като морски търговец Джером много добре разбираше, че янките скоро ще тръгнат нагоре по Мисисипи и ще се опитат с всички сили да разцепят Конфедерацията на две. Нямаше друг начин.

Облегна се на кърмата, наслаждавайки се на морския бриз.

А сега...

Сега на борда имаше жена. Красива жена, която съблазняваше екипажа. Очи като кристал, коса като тъмен огнен пламък. Усетил беше мириса ѝ, вкуса ѝ и знаеше, че е толкова съвършена, колкото твърдеше Дейвид. И все още бе влюбена в братовчед му Иън.

Е, на война като на война — такава ѝ била съдбата.

А на него му било писано да се гърчи в непознат пъкъл. Пъкъла на страстта.

Когато се събуди, Риса чу водата, плискаща се в кораба, и почувства нежното люлеене. Беше ранна утрин. Слънчеви лъчи се промъкваха през пердетата.

Беше спала изключително добре. Благословен да е ромът!

Надигна се, решена с нови сили да опита всичко възможно, за да избяга. Изми се с водата, която младият Джеремая Джоунс ѝ бе донесъл предната вечер. Имаше си своите предимства да бъде затворничка на кораб, натоварен с провизии. Момчето бе успяло да ѝ намери хубава четка за зъби и френски прах за уста. С измити зъби, сресана коса, лице, изплакнато с чиста студена вода, Риса беше готова да се сражава с всеки демон, изпречил се на пътя ѝ.

Отиде до коженото кресло в дъното на каютата и разтвори завесите. Видя, че корабът е хвърлил котва. Различи островно пристанище в далечината и други закотвени съдове около тях. На писалището имаше далекоглед и тя го взе. Бяха близо до брега. Малки лодки, спуснати от „*Лейди Варина*“, се бяха насочили към пристанището. Предположи, че не плават под собствен флаг, тъй като не видя флагове и по останалите кораби, закотвени наоколо. Тук самоличността нямаше значение. Каквито сделки се правеха, правеха се тайно. Каквито битки се водеха, водеха се в открито море. Но сърцето ѝ едва не изскочи при вида на моряци в униформи на Съюза, сновящи по палубата на един съседен кораб. Задиша учестено, надигна се, остави далекогледа и реши, че трябва да действа бързо. Това може би беше единственият ѝ шанс. Ако пред вратата нямаше пазач...

Дланите ѝ се изпотиха. Избърса ги в полите си и опита да отвори вратата. Успя. После пристъпи внимателно навън.

Имаше моряци по палубата. Носеха пушки, но изглеждаха спокойни. Един от тях, по-възрастен, висок мъж с посивяла коса, на когото Джером Макензи бе дал заповедта за плаване миналата нощ, ѝ кимна.

— Добро утро — вежливо поздрави тя.

Той ѝ кимна отново. Обръщайки се, видя Джеремая Джоунс, седнал на една бъчва да чисти пушка.

— Здравей, Джеремая.

— Мис Магий.

— Каква чудесна утрин. Мога ли да се поразходя наоколо?

Джеремая погледна към възрастния моряк, който в отговор сви рамене. Явно не им бяха дадени специални заповеди за нея. И не са обърнали внимание на предупреждението на капитана, че е страхотна плувкиня.

— Няма проблеми — отвърна Джеремая. Усмивката му бе толкова невинна и искрена, че почувства моментна вина.

— Благодаря, Джеремая.

Риса тръгна да обикаля палубата. Корабът със Съюзническите войници се намираще зад кърмата. Отивайки там, тя забеляза как остатъкът от екипажа на „*Лейди Варина*“ преустанови работата и разговорите, за да я наблюдава. Усмихнаха ѝ се. Тя им кимна в отговор. Когато стигна кърмата, се облегна на перилата, като че се наслаждаваше на морския бриз. Мъжете, които досега внимателно я следяха с поглед, се осъзнаха и подновиха работа.

Риса зачака. Чуваше бърборенето на моряците. Погледна надолу. „*Лейди Варина*“ не беше голям кораб, но разстоянието до морската повърхност ѝ се стори доста голямо. Напомни си, че трябва да се провери внимателно през перилата и да не вдига много шум, докато се гмурка. Мислено измери разстоянието до другия кораб и тежестта на полите си. Днес не носеше фуста, а и плуваше добре. Баща ѝ смяташе, че само глупаците отказват да се научат да плуват при толкова много вода наоколо. За войника плуването можеше да се окаже спасение, така че Риса плуваше, и то добре. Погледна предпазливо назад. Кърмата беше празна с изключение на двама моряци, улисани в работата.

Чевръсто прекрачи перилата и погледна още веднъж надолу. След това се плъзна възможно най-грациозно, опитвайки се да падне с изпънато тяло и да не предизвика излишен шум. Водата не беше нито топла, нито студена, а по-скоро хладка и приятна. Скокът ѝ я отведе на около четири метра под повърхността. Заплува усилено, стараейки се да се отдалечи максимално от кораба.

Главата ѝ се показа над водата и тя пое дълбоко дъх. Беше невероятно приятно. Съюзническият кораб сега изглеждаше по-далече, отколкото от палубата. Дрехите ѝ, дори и без фустата, тежаха доста. Трябваше да се раздвижи, и то незабавно.

Когато наближи кораба, беше изтощена почти до смърт. Спря за момент, вдишвайки дълбоко, и заплува изправена във водата. Тъкмо щеше да извика на някого от кораба, когато нещо я дръпна за коленете и я потопи под повърхността. В дробовете ѝ нахлу солена вода. Носът ѝ пареше от болка. Внезапно нещото я изхвърли отново над водата и тя се закашля до задушаване. Какво ли е това чудовище, което за малко не я уби, обвило ръце около тялото ѝ. Едва сега осъзна, че въстаническият капитан я бе последвал чак дотук, където току-що се бе почувствала свободна.

— Пусни ме веднага! Ще викам!

— Ако го направиш, значи наистина си глупачка — каза той твърдо, очите му пречупваха слънчевата светлина върху водата.

— Това е кораб на Съюза.

— Това е свърталище на дезертъори, мис Магий.

— Не ти вярвам. И наистина ще викам! — отвори уста, но с ловко движение Джером успя да я запуши, потапяйки я отново под повърхността.

Риса се мъчеше да се освободи, удивена и раздразнена от силата му — през цялото време ръцете му плътно обгръщаха тялото ѝ и само със силата на мускулестите му крака те успяха да се покажат на повърхността.

Искаше ѝ се да го удари, но не можеше. Борейки се за глътка въздух, тя се вкопчи в него с всички сили, за да подаде глава над водата.

— Кораб на Съюза е! — настоя Риса. — Предупреждавам те, че ще викам, докато не събера всички моряци.

Млъкна, чувайки смях над водата. Замръзна на място, съзирайки полуоблечен моряк да се показва от една каюта, а на ръката му висеше тъмнокоса жена, също полугола.

— Ей, Тъли! — извика морякът на друг мъж на борда. — Каж ми, не сме ли си добре така, вместо да се потим в някое забутано пристанище по Мисисипи? Да оставим богатите момчета да се бият. Това е животът за мен! Палми, ром и жени. Е, сега е твой ред да оправиш това момиче тук. Малко е поизхабена, но ти си млад и ще се справиш бързо, нали така? Жалко, че трябва да си я делим, но нищо — момчетата ще намерят из острова още жени.

Риса гледаше като попарена. Чак сега пред нея се разкри жестоката действителност — светът не беше само бял и черен.

Нечии ръце я разтърсиха.

— Още ли искаш да крещиш за помощ?

— О, я ме пусни! — с пъргаво движение тя се отскубна от хватката му и заплува към „*Лейди Варина*“. Сега наистина съжаляваше, че се опита да избяга от него. Беше премаляла от умора, а дрехите ѝ като че ли тежаха цял тон.

Спуснаха лодка, която се насочи към нея. Докато чакаше да я приберат, усети полите си да натежават и да я повличат надолу. Внезапно почувства раздвижване около краката си. С ловко движение някой я освободи от многобройните ѝ поли и едва тогава осъзна, че е можела да го направи сама. Показвайки се над водата, тя потрепера при мисълта, че Джером за втори път разкъсва дрехите ѝ, спасявайки я от сигурна смърт.

Издърпаха я на борда на малката лодка.

— Мис Магий, вие сте нашето слънце.

Майкъл ѝ помогна да се качи. Не му отговори — просто не бе в състояние. Облягайки се назад, тя усети топлината на слънцето върху лицето си и задиша по-дълбоко и по-учестено. Джером Макензи също се качи в лодката и нареди на Майкъл:

— Връщай се на стълбата.

— Да, сър — отвърна морякът и се заизкачва нагоре.

Още се бореше за глътка въздух, когато Джером я избута нагоре по стълбата. Силните му ръце мачкаха влажния сатен и дантелата, с която беше украсено бельото ѝ. Страните ѝ почервеняха, докато всячески се стараеше да избегне допира му.

Тих и бърз като котка, Джером се промъкна иззад гърба ѝ. Целият екипаж на „*Лейди Варина*“ спря работа и всички приковаха погледи върху тях двамата.

— Господа, всички на работа — изкомандва той равнодушно, но в гласа му се прокрадна стоманена нотка. — А, вие, мис Магий, към капитанската каюта.

Риса побърза да се прибере в каютата, срамувайки се от голотата на тялото си, изложено на толкова много погледи.

Не го чуваше, но знаеше, че я следва. Опита се да затвори вратата след себе си, но в последния момент той натисна бравата и

влезе. Приблужи се към Риса и извади бутилка бренди и чаша от чекмедже в бюрото. Наля малко в чашата и ѝ я подаде.

— Не, благодаря.

— Вземи я, мокра си, трепериш.

Тя гневно сграбчи чашата, погълна брендите и я хвърли на пода. Двата бавно се завъртяха в кръг, дебнейки се около бюрото. Риса усети как брендите изгаря стомаха ѝ, изпито твърде бързо на гладно.

Джером отново напълни чашата. Тя предположи, че е за нея и тъкмо щеше да откаже, но... не бе за нея. Той изпи на един дъх кехлибарената течност. Бос и без риза, с коса, свободно падаща върху раменете, той излъчваше властност.

— Вече можеш да излезеш — каза му тя. — В пълна безопасност съм — добави, намирайки известна сигурност в това, да стои от другата страна на бюрото. Джером пренебрегна думите ѝ и поде наперено:

— Знаете ли, мис Магий, аз може да съм въстаник, но не лъжа и ви предупредих, че приближавате кораб с дезертъори.

Риса потръпна, опитвайки се да събере достойнството, което ѝ бе останало.

Джером наля още бренди — за нея или за себе си — тя не знаеше. Сграбчи чашата, погълна цялото ѝ съдържание и я остави на бюрото.

— Макензи — каза тя хладно на свой ред. — Мога ли да ви напомня, че вече бях почти стигнала до кораба, когато ми съобщихте, че е дезертъорски.

Без да пипа чашата, той посегна направо към бутилката и отпи дълга глътка. През цялото време не сваляше поглед от нея.

— Мис Магий, мога ли да ви напомня, че много искахте да крещите, въпреки че веднъж вече бях спасил живота ви. Дезертъори или добри янки — те с удоволствие биха ме застреляли във водата. И всичко заради джентълменското ми поведение.

Застави се да го погледне с хладно безразличие.

— Може би не е било необходимо чак толкова да се опитвате да ме спасявате.

Той ѝ подаде бутилката. Риса я прие и отпи направо от нея — така както бе направил той. Джером я взе обратно, пи дълго и после я стовари върху бюрото.

— Може би — отвърна капитанът — не е трябвало да си губя времето, за да ви спасявам. Трябваше да ви оставя на дезертъорите. Само че се чувствам отговорен за вашето благополучие.

— Чувствате се отговорен за благополучието ми? Е, това, сър, е доста забавно.

— А, така ли? — с няколко крачки той заобиколи бюрото, изправяйки се пред нея. Твърде близо. Прекалено близо. — Забавно?! — възкликна той — Не мога да ви разбера. Не и след всичко, което направих за вас.

Тя внезапно се разтрепери въпреки измамната топлина на брeндитo, изгарящо вътрешностите ѝ. Подът под краката ѝ се залюля. Зачуди се дали не са потеглили отново.

— Студено ли ви е? — попита я той вежливо, но тя бе сигурна, че Джером дяволски добре знае, че замръзва и че напълно заслужава да страда за безразсъдството си.

— Да, студено ми е. Мокра съм. Ако благоволите да оставите затворничката на мира, бих могла да се преоблека.

— О, бихте ли могли?! И какво ще облечете? — безчувствено я попита той, скръствайки ръце на гърдите си.

Какво наистина? Изглежда, не бе подготвена за това пътешествие. Дори парцалите не бяха нейни.

— Е, естествено...

— Естествено. Все ще намерим нещо. Знаете ли, мис Магий, навън е война. Мъчи ни непрекъснат недостиг и ето, вие пристигате и изведнъж скачате в морето, съсипвайки абсолютно здрави дрехи. Така, след като не искате да се грижите за нещата си, се опасявам, че просто ще се наложи да минете без тях за в бъдеще.

— О, така ли?

— Запасите ни са ограничени. Парите са изключително ценни за бунтовниците и всичко отива за армията. Така че ново облекло за вас командването едва ли ще отпусне.

— Не се безпокойте, Макензи, не бих приела нищо повече от вас или от военното ви командване.

— А какво смятате да правите?

Изрече думите с насмешка, като си мислеше, че тя няма друг избор, освен да се остави на милостта му. Кръвта ѝ закипя. В миг на

безумна лудост тя реши да блъфира. Накрая промълви толкова безгрижно, колкото успя:

— Времето е доста приятно. Щом се налага да ходя гола, ще ходя. Ще ми бъде интересно да видя обаче какъв дисциплинарен проблем ще създам сред вашите хора! Убедена съм, обаче, понеже са ваши хора, умовете и сърцата им са чисти като току-що паднал сняг. Естествено те са поне една класа над дезертъорите от Съюза. Проклетата да съм, ако ви струвам дори и пени — и изричайки това, тя свали останките от полата си.

Безумие и твърде много бренди. Ръцете ѝ трепереха, докато откопчаваше миниатюрните копчета на кюлотите си. Гневът ѝ отстъпи пред изпитателния му кобалтовосин поглед, но вече бе стигнала твърде далеч. Направо полудя. Нито една уважаваща себе си дама — нито от Севера, нито от Юга, не би се държала толкова безсрамно, и все пак, както Джером често ѝ напомняше, навън бушуваше война.

Направо засия, когато забеляза как пламъчето на арогантна подигравателност изчезна от очите му. Гледаше я така, сякаш се бе побъркала напълно. Както си и беше.

Свали бельото си, тръгна към вратата гордо изправена и нехаеща за каквото и да било.

— Извинете, бих желала да изляза на слънце, за да поизсъхна — каза Риса, минавайки край него.

В момента, в който изрече тези думи, смелостта ѝ се превърна в паника. Какво направи? Какво, по дяволите, ще каже на баща си? След всичките срещи с офицери, политици и изтъкнати членове на обществото, които посрещаше от името на мистър Магий във Вашингтон! Тя беше генералска дъщеря, прочута на дълж и шир с разума и волята си.

А сега бе тръгнала да се разхожда гола пред корабния екипаж. Гола пред очите на врага. Внезапно ѝ се прииска дъсченият под да се продъни и да изчезне. Ако беше възможно да умре на място от унижение, щеше да го избере начаса. Как ще изиграе ролята, която сама избра? Имаше ли избор?

Той ще я спре. Разбира се, че ще я спре.

— Ще погубите хората ми, мис Магий. Намираме се в чуждо пристанище, където може да се купи всичко. Довечера ще пусна моряците си на острова. Със сигурност ще подпалите въображението

им. Но дължен съм да призная, че това, което те могат да си позволят с моряшките си заплати, не би могло да се сравни с гледката, на която им предстои да се насладят.

Риса сложи ръка на бравата. И двамата ли блъфираха?

— Върви по дяволите, Макензи! — отсече Риса и му обърна гръб.

— Да желаете одеяло? — предложи ѝ след дълга пауза Джером, а гласът му беше леден.

— Всъщност... да.

Чу го да сваля завивката от леглото си и след секунда я провеси на раменете ѝ. Риса я уви плътно около тялото си, болезнено усещайки присъствието му.

— Постоянно създавате проблеми, мис Магий. Само проблеми — промълви той.

Тя остана с гръб към него.

— Мислех, че предназначението на врага е да създава проблеми, капитане — и извърщайки глава, добави: — Аз съм ваш враг.

Джером поклати глава и по устните му се прокрадна усмивка.

— Намирате думите ми за забавни?

— Намирам всичко около вас стимулиращо, ако мога така да се изразя — ухили се Макензи. — Засега съм доволен. Току-що за първи път ме нарекохте с нещо различно от „Макензи“. Кой знае? Може да е начало на по-добри отношения.

— По-добри отношения? Та ние нямаме никакви отношения.

— Да, ама не. Това е война. Вие сте вътре и бяхте пленена. Това означава, че сте военнопленник и този кораб е вашият затвор. Аз съм собственик на кораба, следователно и ваш тъмничар. Това са нашите отношения и за вас ще бъде по-добре да се отнасяте с уважение към тях. А сега ще ме извините...

Риса почти подскочи, когато Джером сложи ръце на раменете ѝ. Единственото, което направи обаче, бе да я отмести от прага. Очите им се срещнаха.

— Освен това, мис Магий, няма да си простя, ако направите и една-единствена крачка вън от тази каюта.

С тези думи капитанът излезе и затвори плътно вратата след себе си.

Беше изпила твърде много бренди и отиде твърде далеч, играейки си на война. Наведе се към вратата. Краката ѝ се подкосиха и тя се свлече на пода. Затвори очи и безмълвно го прокле, а след него и Алена, и Иън.

И всеки грубиян, носещ името Макензи.

Брендито и морето си бяха свършили работата. Риса едва се завлече до леглото и потъна в мъртвешки сън.

Събуди се по тъмно. Лампата на бюрото светеше. Забеляза, че е завита с одеяло, и в главата ѝ се появи въпросът, кой ли е влизал да я запали.

На един стол до леглото бяха оставени дрехи. Мъжка памучна риза и бричове. Предположи, че са на Джеремая. Макар и висок, той беше слаб и със сигурност дрехите му щяха добре да ѝ прилягат.

Бързо се облече, затягайки здраво въжения колан, да не би случайно бричовете да паднат, ако някой се появи неочаквано. И въпреки че почти нямаше какво да крие от своя похитител, споменът за постъпката ѝ изведнъж завладя съзнанието ѝ. Би предпочела да е мъртва. Никога през живота си нямаше да докосне бренди, макар че едва ли само то бе виновно за случилото се. Беше попаднала в ураган от емоции и не знаеше как да се спаси.

Все още я побиваха тръпки при мисълта, какво щеше да стане, ако бе достигнала кораба с дезертъорите, преди Джером да успее да я спре. Не се залъгваше, че от лоялност към Съюза те щяха да ѝ помогнат. Знаеше, че е в по-голяма безопасност в ръцете на бунтовниците.

На вратата се почука. Тя отиде и отвори. Джеремая изникна пред нея с поднос в ръце:

— А, вие сте будна и в добро здраве, мис Магий — усмихна се юнгата приятелски. — Сигурно умирате от глад. Щях да ви донеса нещичко по-рано, но капитанът спомена колко дълбоко спите и не посмях да ви безпокоя.

Значи единствено Макензи е влизал в каютата. Чувството на облекчение, което изпита, я заинтригува.

— Гладна съм Джеремая. Ако тези дрехи са твои — рече, посочвайки ризата и панталона, — благодаря ти много.

— Да, наистина, мои са. Но май стоят по-добре на вас — отвърна той ухилен.

— О, благодаря.

Той кимна в отговор, провря се почтително край нея и остави подноса върху писалището.

— Скариди с кафяв ориз, мис Магий. Надявам се да ви харесат.

— Не мога да се оплача от храната на кораба — отвърна Риса.

— Късметлии сме. Евън Дийтър, корабният готвач, е работил в Париж. По-късно се прехвърлил в едно от най-добрите заведения във Вирджиния, преди да отвори свой ресторант в Джаксънвил.

— Какво щастие е за екипажа на „*Лейди Варина*“, че той вече не се грижи за ресторанта!

— Не би могъл, дори и да искаше. Янките опожариха къщата му още щом влязоха в Джаксънвил.

— О! — промълви Риса.

— Признавам, понякога се чувствам виновен, че се храним така добре, а на фронта нашите момчета са принудени да карат на горчиво кафе и сухари.

Риса се поколеба, гледайки момчето иззад бюрото. Имаше очарователно честно лице, покрито с лунички, които подчертаваха сламенорусата коса и сините му очи.

— Не бива да се чувстваш виновен, Джеремай. Твърде млад си, за да участваш във войната.

— А знаете ли колко мои връстници загинаха на фронта, мис Магий? Имам късмет, че попаднах на борда на „*Лейди Варина*“ и под командването на капитан Макензи.

Вместо да му отговори, Риса опита една скарида. Превъзходно. Личеше, че корабният готвач е имал ресторант. Храната беше изобилна и с ненадминат вкус, освен това беше поднесена изящно. Салфетката на Риса беше сгъната във формата на цвете, а предната вечер резен пресен пъпеш украсяваше ястието ѝ; кристалната винена чаша бе пълна с рубинено бургундско вино. При вида на виното Риса смръщи чело и Джеремай веднага се отзова:

— Нещо нередно ли има? Е, от време на време в ориза се намират разни буболечки, както и ларви в пилешкото. Ето защо готвачът ни беше много признателен за пресните скариди.

— Не, оризът е страхотен. Само дето... случайно да ви се намира кафе?

— Пиете ли го без мляко? Имаме захар, а скоро ще заредим с провизии, така че ще вземем и мляко.

— Чисто кафе е добре — увери го Риса.

Той се усмихна и излезе от каютата, нетърпелив да изпълни желанието ѝ. През краткото време, докато го нямаше, Риса успя да погълне всичко до последната хапка. Беше прегладняла до смърт и сега се почувства много добре. Джеремая се върна с чаша димящо кафе и тя я пое с благодарност. Беше чудесно, въпреки че, когато отпи, вече бе готова да отпусне глава на бюрото и да заплаче. Той беше невероятен — толкова чевръст, толкова верен на своя капитан и в същото време изключително мил с нея. Войната беше тази, която погубваше момчетата като него и ги превръщаше във врагове.

— Когато свършите с вечерята, ще ви запозная с мистър Дъглас.

— Мистър Дъглас? — учуди се Риса.

— Мистър Хамлин Дъглас. Първи помощник-капитан.

— И какво ще правим с мистър Дъглас?

— Ще видите брега, мис Магий.

Значи ще слизат на брега! Защо ли? Въпреки че с всеки изминал ден ставаше все по-уверена, че Джером Макензи не ще позволи и косъм да падне от главата ѝ, мисълта, да слезе сама на сушата силно я обезпокои.

— Казвам се Риса. Всичките ми приятели ме наричат така. Бих искала и ти да бъдеш мой приятел.

Джеремая се усмихна широко.

— Да, мис. Вече съм ваш приятел.

— А защо ще слизам на брега?

— Защото сме тук само за една нощ. И капитанът реши да ви наеме стая в хотела, вместо да ви гони през цялото време — млъкна, а страните му порозовяха. — Съжалявам.

— Всичко е наред, Джеремая. Джером ще наеме стая в мотела, където ще ме държи под ключ. Това ми е ясно.

— Наистина ли? Е, щом е така, повикайте ме, когато се пригответе.

— Готова съм.

Никога не бе стъпвала на Бахамските острови. Беше чувала, че англичаните, симпатизиращи на южняшката кауза, понякога използват островите, за да пребоядисат пленените кораби, да търгуват с бунтовниците и дори да се снабдяват с провизии. И въпреки че Бахамите принадлежаха на Британското кралство, те бяха твърде отдалечени от него.

Островите бяха рай за пиратите и доколкото бе чувала, тук можеше да се случи всичко. Абсолютно всичко. Просто трябваше да го използва.

Джером имаше много познати в Насау. Един от тях държеше „Кралската кръчма“.

Напук на името си, тя беше малка; намираще се в една задна уличка близо до пристанището и собственикът ѝ, Джей Ийгъл, беше далечен братовчед на Джером. Джей напусна Южна Флорида преди петнайсет години, подпомогнат със заем от бащата на Джером, Джеймс Макензи. В „Кралската кръчма“ Джером се чувстваше на сигурно място — Джей би го предупредил незабавно в случай на опасност. Пристанището беше изключително подходящо за сделки и скривалище.

И за водене на пленници. Риса можеше да креци и да блъска по вратата, колкото си иска — никой нямаше да си помръдне пръста, за да ѝ помогне. Щяха да я охраняват двама от неговите хора — храбрият матрос Джими и големият Тим — здравеняк, който работеше за Джей Ийгъл.

Досега Риса се бе държала добре. Хамлин Дъглас тихичко му подшушна, че затворничката е свалена на брега преди няколко часа и до този момент не е проявявала непокорство.

Почти бе забравил за присъствието ѝ — толкова беше тиха. Сега, удобно настанен в хотела на братовчед си, Джером имаше на разположение собствена стая, далеч от главната столова и салона за гости. Срещна се с Хулио Гарсия — изключително богат мексиканец.

Хулио нямаше голяма полза от американците и англичаните, но обичаше парите и заложи на южняците, разбиващи блокадата. Беше слаб, тъмен и с грижливо поддържани нокти. През мексиканската война се бе сражавал срещу генерал Уинфилд Скот, но тъй като

сънародниците му бяха претърпели загуба, той завинаги намрази американското правителство. Търговията с южняците му доставяше удоволствие, а също и разговорите за войната. Говореше на испански, защото английският му бе много слаб. Двамата телохранители, следващи го на известно разстояние, бяха също толкова невежи.

За щастие Джером говореше отлично испански. Причина за това не бяха само испанските търговци, често посещаващи южното крайбрежие на Флорида, а и семинолите, населяващи тези места. Те търгуваха с испанците с оръжия и провизии по време на войните с армията на Съединените щати.

Хулио слушаше с интерес доводите на Майкъл О'Хара за правото на южняците да се бунтуват. Майкъл говореше испански свободно, тъй като негов далечен роднина останал жив след разбиването на кораб на Великата испанска армада край бреговете на Ирландия. Целта на срещата им беше подписването на споразумение за търговия и размяна на информация. Хулио имаше новини за съюзническия кораб, изпратен да превземе южняшкия „Монмарт“ след товаренето му в Насау. „Монмарт“ бил готов да отплава. По-голям от „Лейди Варина“, той щеше да носи на борда си огромно количество пушки и муниции за Чарлстънското пристанище.

Същия следобед „Лейди Варина“ беше заредена с пушки Енфилд, лекарства и бинтове, както и с прясна вода и месо. В замяна Хулио получи памук от Южните щати и захарна тръстика. Въпреки че вече приключваха сделките, Хулио бе доста разговорлив.

— Както твоите прадеди са се борили срещу облагането с данъци от кралството, така сега Южните щати се надигат срещу съседите от Севера, целейки да издигнат правителство, което няма да е подчинено само за Съюза.

— Схващаш бързо! — ухили се Майкъл. — Всички ние сме от различни щати с различни закони.

— Въпреки това войната е ужасна, нали, капитан Макензи?

— Дяволски ужасна — повтори Джером сухо. По време на разговора не каза почти нищо. Беше слушал хиляди пъти мнения за и против войната, както и за правото на южняците да се бунтуват. И политиците, и обикновените хора по кръчмите не спираха да обсъждат битките. За чест и слава не се споменаваха и дума. Според Джером герои имаше и на двата фронта, но войниците, които участваха в

сраженията, не виждаха смисъл в гръмките слова. За тях войната означаваше маршируване през кални поля, зъзнене в студа, адска жега през лятото, смърт, причинена от различни болести, и гладуване през цялото време.

Хулио се облегна назад, обръщайки се към капитана:

— Ти се присъедини към флотата на Конфедерацията, даде кораба си и своя водачески талант в името на едно ново правителство, а можеше просто, както правят повечето капитани, да използваш кораба си за пробиване на блокадата, без да си подчинен на по-висши офицери.

— Да, знам, но тези капитани са просто спекуланти. Аз не съм.

Хулио се ухили.

— Ти даже нямаш роби.

— Семейството ми не притежава роби от няколко поколения насам.

— Но ти се биеш в подкрепа на робството.

Джером се наклони напред.

— Икономиката на Юга е изградена на принципа на робския труд. Със или без война промяната е неизбежна. Аз лично смятам, че робството е отмираща институция — поне така се надявам. Признавам си, че това е въпрос с огромна важност, но не такава бе мисълта ми. Южните щати се отцепиха, защото искаха да решат сами кой и как да ги управлява и какви закони ще бъдат най-ефективни за народа.

— Мъдри думи. И все пак не е само това, нали? — попита Хулио, забавляващ се да провокира невъзмутимия капитан. — Биеш се, рискуваш живота си, а всички около теб се борят за робството.

— Само богатите имат роби, а мога да ви уверя, че болшинството от южняците съвсем не са заможни. Повечето воюващи мъже и младежи не притежават роби — припряно му отвърна Джером. — Причината за въстанието на южняците не е робството, а желанието за свобода и независимост. Аз се боря за моя щат, за Флорида.

Говореше истината — воюваше за своя щат. Флорида се беше отцепила от Съюза. Народът на Джером беше смел и сърцат и макар че много скоро се присъедини към Конфедерацията, не можа да получи кой знае какви облаги от нея. Сражения имаше навсякъде — люти, безмилостни битки. Войниците от Вирджиния умираха на родна земя и от юг викаха нови, които да ги заместят. Момчетата от Флорида бяха

изпращани на север и щатът бе лишен от мъже и отбрана. Сега крайбрежните води гъмжаха от кораби на Съюза, патрулиращи в търсене на бунтовнически шхуни, които да потопят и превземат. Сейнт Огъстин остана съюзническа територия, докато Джаксънвил бе превзет, а след това изоставен.

Никой не успяваше да охранява дългата крайбрежна линия на Флорида. Въпреки това повечето независими борци, флотата на Конфедерацията и тези, които разбиваха блокадата, спираха в Насау, Бермудите, Хавана и Мобайл за провизии. После минаваха покрай федералните кораби на път за Ню Орлиънс, Савана и Мобайл.

Ню Орлиънс беше вече изгубен. Сега бяха нужни шест дни, за да се стигне от Насау до останалите пристанища. Флорида се намираще на около сто и осемдесет мили от Насау, но местното население не получаваше никакви облаги от преминаващите лодки и шхуни — само се затрудняваше преноса на стоките, нужни на момчетата по бойните полета. С напредването на военните действия Съюзът успя да наложи силен натиск посредством блокадата — Югът бе подложен на глад и недоимък и почти докаран до безизходица. Тактиката на Севера проработи успешно. Въпреки че Флорида бе близо до Насау и предлагаше удобни за акостиране заливи, често лодките и корабите на Конфедерацията, дошли тук, за да се скрият, бяха нападени от патрулите на Съюза и принудени да се сражават с тях. Ето защо малцина смееха да рискуват. Но Флорида беше домът на Джером и той успя да се промъкне покрай съюзническия флот, скрит в тъмнината на нощта. Целта му бе да помогне на своя щат да преодолее войната и може би това нямаше да се окаже толкова трудно.

— Носят се слухове, че ако Съюзът задържи войската си в Джаксънвил, на мястото на източна Флорида може да бъде създаден нов щат.

Джером прокара пръсти по чашата с уиски.

— Съюзническите войски се изтеглиха от Джаксънвил и няма да има никакъв нов щат!

— Е, тогава вдигам тост за Флорида! — провикна се Хулио и взе чашата си. — За Флорида! Наздраве!

— Имаш ли някаква нова информация? — нетърпеливо попита Джером.

Хулио се ухили и въздъхна.

— Генерал Маклелън е пълен глупак, щом толкова прехвалва своите войници, а генерал Лий засега успява да го удържи в залива. Те воюват край Ричмънд. Разположили са своите гарнизони на различни места. Сърцатият Лий винаги успява да изпревари янките.

— Значи боевете се водят около Ричмънд — промърмори Джером.

Сигурно и Брент беше там, опитвайки се да спаси нечий човешки живот. Колкото и изморен да се чувстваше от всичко, Джером знаеше, че трябва да продължи да снабдява лекарите като брат си с медикаменти.

— Всяка от воюващите страни вярва, че победата ще е нейна. Помни ми думата: Лий ще напредне много скоро. Ще измести бойните действия от южните земи, лишавайки янките от средства и провизии. А сега да се върнем към сделката — изведнъж смени темата Хулио. Извади някакви книжа от джоба си и ги постави на масата. Дватамата с Джером подписаха договор за размяна на стоки. После Хулио му показа декларацията за „Монмарт“.

— „Монмарт“ е изключителен параход, пренасящ доста ценни неща на борда си, нали, господа? Трябваше да замине направо за Чарлстън, за да снабди сърцето на Конфедерацията — Ричмънд. Според моите източници „Непобедимият“ е готов да го приеме по време на сутрешния прилив на около двайсет мили североизточно в открити води.

— Уведомен ли е капитанът на кораба? — попита Джером.

— Капитан Менкин бе учтиво помолен да се срещнете към полунощ. Вашата „Лейди Варина“ е по-малка от всяка друга шхуна наоколо, но доколкото знам, малките размери се компенсират с висока скорост и добра маневреност. За голяма радост на Менкин ти си в пристанището и той е наясно с твоята репутация.

— Ако янките не узнаят за този план, ще преодолеем тяхната засада — обади се Майкъл.

— Янките няма да научат нищо — каза Хулио с блясък в очите, припомняйки си войната в Мексико. — Няма да разберат. Амиго, какво стана с рома, който сервира братовчед ти?

— Какво ще кажете да пийнем? — Джером стана от мястото си.

Можеше да си позволи да опита от главозамайващия ром на Джей. Бе прекарал нощта на палубата, отказвайки да сподели каютата

на Дейвид Стюарт заради подигравателното му държание. Мускулите му бяха схванати от умора и умираше за сън — особено при мисълта колко работа го чака утре.

— Отивам да намеря Джей и ще поръчам да ни донесат най-добрата бутилка — каза Джером, оставяйки Майкъл в компанията на Гарсия и двамата му телохранители.

Мъжете от екипажа на Макензи мислеха, че Риса спи. Бяха сигурни, че е изтощена и отчаяна — особено след опита ѝ за бягство.

Отнасяха се много мило с нея. Поръчаха да ѝ донесат ведро с чиста вода и тя, макар и малко притеснена, се съгласи да се изкъпе. Никой не я обезпокои. Риса се оказа най-глезената затворничка. Запалиха камината в стаята ѝ, донесоха ѝ благоуханен сапун и меки кърпи. Тук липсваха негодите на войната.

Въпреки това, което Джером ѝ бе казал по-рано, той явно бе отделил известна сума за нейното облекло. Доставиха ѝ кутия, в която намери красива синя памучна рокля, риза и бельо.

Разбира се, реши да не докосва дрехите. Затова след банята отново навлече панталоните на Джеремая.

От време на време чуваше говор пред вратата. За своя изненада разбра, че хората от екипажа бяха много загрижени за нея. Според думите им тя бе нещастно създание, неволно замесено във войната, но тъй като в нея участваха много жени шпионки, бе нужно да я наблюдават през цялото време.

Стори ѝ се, че чака цяла вечност. Най-накрая шумовете от таверната заглъхнаха и тя реши да опита да избяга. Стана, отиде до вратата и надникна. За съжаление не бе сама. Оставен да я пази, Джеремая дремеше на един стол до стълбите, водещи нагоре към коридора.

Риса тихичко се прокрадна покрай него. Тръгна внимателно по коридора, осъзнавайки, че хората на Макензи са някъде наблизо. Минавайки покрай една врата, Риса чу женски смях, последван от неясен мъжки глас и още смях. Сигурно пристанището беше пълно с моряци, които се забавляваха в женска компания, помисли си тя.

Когато забърза надолу към салона, различи гласове, идващи от долния етаж. Дали не водеха преговори? Застанала на стълбището,

Риса погледна надолу към стаите, но не видя никого. Слезе в главната зала, но и тя беше празна. Забеляза, че встрани от редицата стаи имаше малък кабинет, обзаведен с масивна дъбова маса и тапицирани столове. Видя тъмнокос елегантен мъж да поглежда към нея. Беше облечен като конте и с вкус. Не беше сам и говореше с някого. Риса нервно прехапа устни, чудейки се дали другият не бе Джером. Но когато пристъпи напред, видя в гръб една руса глава.

Почувства невероятно облекчение. Щом Джером Макензи не бе тук, можеше да помоли за помощ тези хора.

Високият тъмнокос мъж внезапно повиши глас, хвърляйки поглед към вратата на главната зала. Сигурна бе, че я е видял. Реши да не чака повече и се втурна в стаята. Хвана за ръката мъжа, който стоеше най-близо, умолявайки го за помощ, докато той я гледаше слисан.

— Мистър! Нуждая се от помощта ви. Изглеждате ми благороден човек и сигурно бихте се притекли на помощ на жена, попаднала в беда. Пленена съм от банда въстаници. Отчаяно се нуждая от помощта на моите сънародници. Моля ви, ако ме отведете оттук, баща ми ще ви възнагради богато...

— Риса!

Обърна се. Русият мъж беше Майкъл. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Той стана, силно обезпокоен от вика ѝ за помощ.

— Моля ви, сър...

— А, ето къде си била! — прекъсна молбите ѝ плътен мъжки глас.

Макензи. Беше се върнал!

Джером тръгна към нея с решителна крачка, обгърна я с ръце като стоманен обръч и я притегли плътно към себе си.

— Не! Пусни ме веднага, чу ли? — протестира тя.

— Само ако можех! Само да можех! — промърмори Джером. Беше като обезумял. Говореше ѝ меко, почти гальовно.

После се обърна към тъмнокосия мъж и започна дълъг прочувствен монолог на испански, от който тя не разбра нито дума.

Мъжът повдигна вежди и се втренчи в Риса, оглеждайки я от глава до пети.

— Каквото и да ви казва, не го слушайте! — извика тя. — Моля ви, трябва да ми помогнете!

Джером отново подхвана разговора на испански, а другият избухна в смях, впивайки жадно очи в Риса. Задаваше въпроси на капитана, а той се смееше. Изучаващият поглед на непознатия я накара да се почувства неловко.

— Какво му каза? — поиска да узнае Риса.

Джером не ѝ обърна внимание, а ловко я вдигна на ръце и я завъртя с такава сила, че тя се уплаши да не падне. Инстинктивно го прегърна, но бързо осъзна и се опита да се освободи. Но бе твърде късно. Джером излезе от кабинета, пресече главната зала и се насочи към стълбището, понесъл я на ръце.

— Кой е този мъж и какво му каза? — извика сърдито Риса. Той я погледна, докато изкачваше стълбите.

— Името му е Гарсия. Мрази янките и му казах, че макар да си красива, не си нищо повече от проститутка, изнудваща ме да плащам тлъсти суми за услугите ѝ през нощта. Естествено той се по-заинтересува дали не може да те наеме за някоя по-късна дата.

Риса пое дъх, приковала поглед върху него. Стигнаха стаята ѝ. Той отвори вратата с ритник, после я затвори и остави Риса на земята. Тя се загледа в него за момент, усещайки прилив на гняв, разочарование и унижение.

— Мръсник! — изкрещя и го зашлеви с все сила.

Джером дори не трепна. Наклони глава към нея и тя видя гнева в кристалносините му очи. Но въпреки студените отънъци, на Риса ѝ се стори, че от цялото му тяло струи огън, увличащ и нея в стихията си. Тя отстъпи назад въпреки твърдото си решение да не се помръдва от мястото си.

— Този път, мис Магий, ще ви се размине.

— Този път! Ти ме отвлече, жалък бунтовник такъв! — изписка Риса, борейки се с напирещите в очите ѝ сълзи, но изведнъж се почувства слаба и изгуби самоконтрол. — Как смееш! Как можеш да ми причиняваш това! Кълна се, че ще гниеш в зандана, ще увиснеш на бесилката и...

— Още един опит да избягаш от южняшкото ми гостоприемство, и ще се наложи да предприема по-строги мерки. Разбрахме ли се?

Риса се почувства като ученичка, наказана за някоя детинска лудория. А той я държеше като затворничка!

Все пак успяваше да запази известна дистанция помежду им.

— Дали сме се разбрали? Затова не знам, но при пръв удобен случай ще те прострелям в коленете, Макензи, преди да съм се прицелила в сърцето ти. Разбрахме ли се?

Усети как зъбите ѝ тракат от напрежение. Джером ѝ кимна учтиво, но когато погледите им се срещнаха, тя отново видя студенината в очите му.

— Чудесно — каза той мило. Обърна се и излезе от стаята.

За момент тя прикова поглед върху затворената врата, усещайки как цялата трепери. Побърза да седне на ръба на леглото, а сърцето ѝ биеше бясно. Беше спечелила. Най-последно бе спечелила битка.

Но докато се радваше на победата си, вратата се отвори с трясък.

Той се връщаше. Внушителният му силует се мярна на прага само за част от секундата, а после застрашително се втурна към нея. Риса подскочи уплашена.

— Не ме приближавай! Недей, какво...

Протестите ѝ се оказаха напразни. Застанал пред нея, той яростно сграбчи ръката ѝ. Въпреки опитите да се измъкне и молбите ѝ, усети нещо студено около китката си и после чу щракване.

С ужас видя, че той е донесъл белезници и току-що ги щракна около лявата ѝ китка. Бързо скри дясната си ръка зад гърба си, мислейки, че той иска да закопчее и двете ѝ ръце.

— Не! Недей! — извика тя, но тутакси осъзна, че не това бе намерението му.

То беше още по-лошо.

Обезумяла от страх, Риса видя как той пъкна собствената си ръка в другата гривна на белезниците.

Сега бе закопчана за него.

6

Повикан обратно във Вашингтон, за да се запише в армията на Потомак, генерал лейтенант Ангъс Магий се прибра вкъщи уморен, мръсен и с натежало сърце.

Бунтовниците адски затрудниха положението, а Стоунуол Джаксън, който бе в долината Шенъндо, предизвика такава суматоха, че дори Линкълн не смееше да напусне Вашингтон без охрана. Войските на Макдауъл трябваше много да внимават с генерал Маклелън, който междуременно повика подкрепление, за да атакува южняците край Ричмънд. Ангъс трябваше да осигури още войници за Маклелън. Но ако Вашингтон паднеше, всичко бе загубено.

Не че имаше значение къде щеше да се запише. При всяка битка той сякаш се изправяше срещу стар приятел. Някой, с когото се бяха сражавали в Мексико, или младеж, на когото бе преподавал в Уест Пойнт. След всяко сражение или засада помощниците му го поздравяваха и му носеха списък на убитите от Севера и Юга; имена на хора, които му бяха еднакво близки и скъпи без значение от коя страна на фронта бяха попаднали.

Радваше се, че се прибира у дома. Надяваше се, че самонадеяната му дъщеря се е наситила да гледа ранени и болни на Сейнт Огъстин и ще си е вкъщи. В края на краищата не бе одобрил заминаването ѝ. Е, ако я нямаше, сигурно бе оставила дълго успокояващо писмо, помисли си той. Тя го обича, и той знае това. Той е военен, за когото е чест и гордост да служи на отечеството си. Ако трябва да пожертва живота си в битка, би го направил от чувство за дълг, но за единственото си дете би умрял с радост и без колебание.

Слезе от коня — красиво животно, наречено просто Кон — бе изгубил твърде много коне в сраженията, за да се привърже към някой от тях.

Грейсън Биърс, неговият личен слуга, забърза надолу по стълбите, за да го поздрави. Той беше свободен негър с посивяла коса точно като на генерала и с кости, изкривени от ревматизма. Грейсън се

усмихна широко и на фона на абаносовата му кожа блеснаха чисто бели зъби. Също като останалите от семейството и слугата бе записан в армията от дълго време.

— Генерале! Толкова се зарадвах, когато получих писмото ви. Хубаво е, че сте си у дома жив и в добро здраве.

— Абсолютно, Грейсън, макар и малко уморен — отвърна Ангъс. — А сега, кажи ми, върна ли се дъщеря ми от онази безразсъдна екскурзия, която така упорито си бе наумила да направи?

— Не, сър — отговори Грейсън и сякаш му стана неудобно.

— Има ли писмо за мен?

Грейсън се поколеба и Ангъс смръщи чело. Посивелите му вежди се събраха в застрашителна линия, накарала не един млад офицер да потрепери от страх.

— Какво има, Грейсън?

Слугата издаде продължителен глух стон и сведе поглед. През това време дойде конярчето, за да отведе коня.

— Ами, един от младежите, лейтенант Анди Бордън, пристигна, зачислен на Сейнт Огъстин. Беше много разстроен сметна, че трябва да знаете: мис Риса е убедила някакъв млад цивилен да я отведе на юг.

— На юг? На юг от Флорида? — едва изрече Ангъс, силно объркан.

— Да, сър, на юг от полуострова. Изглежда, че е изчезнала посред нощ, търсейки жената на майор Иън Макензи по някаква неизвестна причина.

Ангъс усети странна задушаваща болка и притисна ръка към гърдите си.

— Е, сър, сигурен съм, че мис Риса е добре. От това, което съм чувал, знам, че мисис Макензи притежава голяма къща някъде на острова. Нищо лошо няма да се случи на мис Риса. Само дето още не сме получили известие от нея, но знаете колко бавно пристигат писмата.

Ангъс усети как нещо стисна сърцето му като в обръч. Лицето му стана мъртвешки бледо и Грейсън го хвана под ръка, дълбоко загрижен за своя господар.

— Генерале, нека ви заведе до къщата.

Припомняйки си своя офицерски чин, Ангъс преглътна тежко и заповяда на болката да изчезне. Значи Риса бе отплавала на юг по

крайбрежието на Флорида. Какво ли се бе случило с неговата уравнивесена, надарена с висока интелигентност дъщеря? Защо ли бе поела такъв огромен риск?

Ангъс възвърна самообладание и въздъхна дълбоко. Страхът все още сковаваше сърцето му, но все пак беше офицер от армията на Съединените американски щати! Раздразнителен по характер, Ангъс бе уважаван и високо ценен както от приятели и съратници, така и от най-лютите си врагове. Оставаше спокоен по време на вражески атаки, които биха хвърлили в паника всеки друг на негово място. Преди не бе забелязвал колко е уязвим, колко лесно можеше да бъде наранен.

Не от врага, а от страх за единствената си дъщеря.

— Значи е някъде дълбоко във вражеската територия — каза той рязко. — По дяволите! Там е пълно с безразсъдни, дръзки и опасни мъже, борещи се да пробият федералната блокада. Събрала се е с измета на обществото: гмуркачи на потънали кораби, пирати, индианци, всякакви негодяи!

— Мис Риса винаги е била благоразумна — отвърна на свой ред Грейсън, докато влизаха в къщата. — Седнете тук долу, сър, събуйте си ботушите. Ще ви донеса бренди и пура, и тогава ще измислите какво наказание ще й наложите. Е, когато ви се отдаде случай. Знаете, че има достатъчно ум в главата си.

— Инатлива е като муле! — изсумтя Ангъс.

— Вярно е, сър — съгласи се Грейсън.

— Ако някой ѝ е посегнал, горчиво ще съжалява.

— Да, сър, така е — измърмори Грейсън, докато сръчно наливаше бренди от една гарафа.

Ангъс кимна разсеяно, поемайки чашата с бренди. Бяха в красивия салон в градската къща на генерала.

— Ще я съдѐра от бой.

— Да, сър.

— Само някой да я доближи, дори косъм да падне от главата ѝ, ще го убия. Помогни ми, боже! Грейсън, ще го убия!

— Да, сър — повтори слугата.

— Ех, да беше се омъжила за Иън! Вярвах, че това ще стане, нали, Грейсън?

Погледна своя слуга и приятел с тъжни очи.

— Бях почти сигурен. И изведнъж Иън се ожени за някакво младо момиче от родния си щат, най-добрата ѝ приятелка. Риса дори стана кръстница на детето на бившия си годеник.

— Е, генерале, сигурно е с приятели някъде на юг. Събрали са се с Макензи и е щастлива като птичка.

— Искрено се надявам да е така, Грейсън — отвърна Ангъс, въздишайки дълбоко.

По дяволите! Защо тогава имаше такова странно лошо предчувствие?

Все пак бяха във война.

Дори като малка Риса никога не се бе предавала.

Утрин... бе близо до един Макензи. Толкова близо, че можеше да разгледа скулите и гърдите му през разтворената яка на бялата му риза. Те бяха покрити с гъсти тъмни косми, а кожата под тях имаше лек червеникав оттенък.

Риса се чувстваше също толкова уморена, както и предната нощ. Едва успяваше да помръдне. Откакто я закопча за себе си, тя много се страхуваше от него. Джером също беше уморен. Беше угасил лампите, а после легна заедно с нея в леглото.

Да спи!

Заедно с него на тясното легло, стараяйки се да не го докосва, тя дишаше едва-едва.

Секундите се нижеха като часове. Струваше ѝ се, че е прекарала цялата нощ с широко отворени очи, като зяпаше в тавана и го усещаше с цялото си същество да спи непробудно до нея.

Сега, когато отвори очи, отдръпвайки се на разстояние от него, осъзнавайки спокойния му сън и силата на мускулите му, вече не бе толкова сигурна, че е будувала през цялата нощ. Но ако беше спала, сигурно е било за малко. Чувстваше се отмаляла.

Очите му бяха затворени. Риса наблюдаваше ритмичното повдигане и отпускане на гърдите му. Изучаваше чертите на лицето му, което ѝ се стори изключително красиво и толкова подобно на лицето на Иън...

Можеше ли наистина да си представи Иън? Да, висок, с тъмна кожа и много хубав, принципен и верен на рода си, благороден. А тук

бе братовчед му. Предателят. Бронзова мускулеста плът, контрастираща с бялата риза. Силни и интригуващи черти. И коса с цвят на огън. А очите...

Сини. Взиращи се в нея.

Риса извърна поглед и преглътна. Почувства се виновна за това, че го оглеждаше, но после се ядоса на себе си заради безсмисленото чувство на вина. Бяха си разменили ролите.

— Добре ли спа? — запита я той раздражено.

— Не съм мигнала, скапан бунтовник такъв!

Внезапната му усмивка я смая.

Хубава усмивка... въпреки че странните проблясъци в очите му я объркаха. Стори й се, че в насмешливия му поглед се четеше много повече забавление, отколкото злоба. Осъзна, че е бил буден от известно време, знаейки, че тя го наблюдава.

Пое дълбоко въздух, изнервена от разсъбличащия му поглед.

— Може ли да ме пуснеш? Искам да се поразтъпча и да...

— Върви.

Тя се намръщи.

— Но...

Той вдигна ръка и Риса видя, че не е закопчан за нея. Явно, докато уж не беше мигнала цяла нощ, Джером се бе освободил от гривната на белезниците.

Изруга, скачайки от леглото, и неволно го удари по главата със стоманената гривна, висяща от китката й.

Заслужи си го, помисли си тя. Не се обърна, а отиде до легена, наля малко вода от каната и започна да търка лицето си с ръце.

— Хм, изглежда, че си поспала малко — каза той и Риса почти подскочи, чувайки гласа му точно зад себе си.

Обърна се и се озова лице в лице с него. Джером й подаде кърпа. В очите му все още искряха весели пламъчета.

— Очевидно си поспала доста добре, макар и само няколко часа, явно моята компания ти е била много по-приятна, отколкото смеех да се надявам. Снощи имах среща, която се проточи с часове. Ето защо трябваше да се разделим, въпреки че бях много загрижен за теб.

Тя разгневено посегна да го цапардоса с белезниците по слепоочието, за да го обезвреди за известно време. Но той предугади намерението й и бе достатъчно бърз. Хвана я за китката и изви ръката

й. Тялото ѝ се завъртя и тя се озова с гръб към него. Сега вече бе почти сигурна, че ще я удари, но само чу щракване на ключ и осъзна, че той я бе освободил. Отдръпна се от него, страхувайки се да го погледне.

— Съжалявам, че трябва да те напусна — каза той учтиво, — но имам работа за вършене. Хората ми смятат, че си много по-опасна от който и да е въоръжен мъж, по-скоро биха се изправили срещу дулото на противник, отколкото да те охраняват. Уви, все някой трябва да го направи. Джеремай ще бъде тук, за да изпълнява всички твои желания. Но няма да те пази сам.

Обърна се и закрачи към вратата. Сигурно отиваше да се сражава, помисли си тя. Дали щеше да се забави? Къде ли бе тръгнал? Защо не я вземаше със себе си?

Джером вече бе на прага.

— Чакай!

Спря се.

— Къде отиваш?

Той учудено повдигна вежди.

— Мис Магий, вие сте от Съюза, а аз от Конфедерацията. Следователно сте мой враг. Измъкна достатъчно информация, и то без моя помощ. Смятам, че веднага би хукнала при Дейвис в Ричмънд, за да го разпиташ за стратегията на Юга, но аз не възнамерявам да ти кажа нито дума повече.

— Капитане, много сте забавен. Не ви питам за вашите военни планове, просто искам да знам дали...

— О, ще се върна за вас — увери я той.

— Кога?

— Когато свърши битката.

— Ами ако ви убият?

— Тогава хората ми ще се погрижат да се върнете на север.

— Ами ако убият всички ваши хора?

— Ами, в такъв случай съм дал инструкции да ви застигне дълга и мъчителна смърт: ще ви провесят надолу с главата, ще ви одерат жива и ще ви изкормят, все такива работи.

Риса зяпна от учудване.

Джером въздъхна дълбоко с нетърпение.

— Ще ти осигурия превоз от тук до Сейнт Огъстин, мис Магий. Какво искаш още? — попита той.

Разбира се, тя се почувства като пълна идиотка и не каза нищо.

— Нямахте нужда да се тревожите — ѝ каза Джером.

— Не се тревожа.

— Чудесно. Нямам намерение да умирам — допълни той, изкривявайки устни в половинчата усмивка.

Поклони се ниско, при което върху очите му падна гъста къдрица кестенява коса. Отмести я и тръгна към вратата, но се спря отново, този път намръщен.

— Защо още носиш старите бричове на Джеремая? Осигурих ти чисто нови дрехи.

— Дори не бих си помислила да взема нещо от Конфедерацията.

— Но те не бяха от Конфедерацията, а от мен. И въпреки че не ми се иска да се хваля, ние от рода Макензи сме доста заможни.

— Не бих взела нещо от теб — повтори тя.

— Е, както искаш. Приятен ден, мис Магий.

Излезе от стаята, оставяйки я да се взира след него, разкъсвана от гневно разочарование.

Беше ужасно да те довлечат насила на кораб на Конфедерацията.

Но по-лошо бе да те оставят сам.

Тя забърза към вратата и я отвори. Спря се, защото на прага стоеше мъж. Имаше индианска кръв — може би испанец или французин: във всеки случай имаше тъмна кожа, беше висок поне метър и осемдесет и тежеше над сто килограма. Целият беше мускули. Усмихна ѝ се.

— Нуждаете ли се от нещо, генералска дъще? — попита той със силен акцент.

— Къде е капитан Макензи?

— Той замина. Джеремая ще ви донесе закуска и книги.

Избута я от прага, сякаш тя бе дете или малко кученце. Не ѝ остана друго, освен да се върне в стаята и да се хвърли на леглото.

Очертаваше се дълъг ден.

Точно в единайсет часа предиобед битката започна. Предната нощ Джером заедно с капитана на „Монмарт“, Менкин, обходиха маршрута, за да изчислят възможно най-точно часа и мястото на нападението на „Непобедимия“. Заклучиха, че корабът на

Съединените американски щати ще атакува „Монмарт“ от ранни зори до късно сутринта, като предположенията на двамата капитани се оказаха изключително точно.

Джером бе разположил „Лейди Варина“ на известно разстояние зад „Монмарт“, така че големият кораб да е в неговото полезрение. Когато „Непобедимият“ се появи на хоризонта, готов да атакува, „Лейди Варина“ ускори ход, разцепвайки вълните пред себе си. Нямаха избор и трябваше да позволят на „Непобедимият“ да изстреля няколко залпа, но все пак имаха късмет. Първият изстрел едва не улучи борда, вторият отиде твърде далеч, а третият можеше да бъде точен, фатален, но такъв не последва.

През това време „Лейди Варина“ успя да изстреля залп, който се вряза в главния корпус на „Непобедимия“. Вторият изстрел избухна и докато моряците се щураха нагоре-надолу като обезумели, залпът проби кърмата. Бе ясно, че вражеският кораб потъва още преди „Монмарт“ да е нанесъл смъртоносния удар в носовата част на „Непобедимия“.

Джером бе адски доволен. Дори не бяха обгорели от барута. Нямаше изгледи за ръкопашен бой — екипажът на „Непобедимият“ се предаде. Както моряците, така и всички останали боеприпаси и провизии бяха пренесени на „Монмарт“.

„Непобедимият“ не оправда името си — постигна го бавна, нелепа смърт и той потъваше бавно, сякаш през цялото време се бореше достойно за живота си. Застанал на носа на „Монмарт“, Джером държеше шомпола на пушката си и с искрено съжаление наблюдаваше потопения съд. Беше красив кораб.

— Добра работа — каза доволно Менкин.

— Може ли въобще да се каже, че е добра? — отвърна замислено Джером.

Битката бе продължила кратко. Беше едва ранен следобед и слънцето се устреми към хоризонта. Морето и небето бяха приказни, макар ослепителната им красота да се помрачаваше от стенанията на ранените, налягали по палубата в очакване да дойде техният ред. Двамата бунтовнически хирурзи от „Монмарт“ и „Лейди Варина“ трябваше да пристигнат всеки момент — един от двамата убити на „Непобедимият“ се оказа лекарят, загинал на място, след като една греда от корпуса бе счупила черепа му.

— Капитане — рече Менкин с укор в гласа, — добра работа свършихме. Вместо янките да ни превземат, ние го сторихме. Всяка от нашите победи ни приближава все повече към края на бойните действия. Колкото повече кораби пленим, колкото повече жертви има, толкова по-голям ще е натискът на северните ни съседи върху правителството да ни признаят за свободна държава. Не разполагаме нито с производствени възможности, нито с достатъчно хора, за да докараме до гладна смърт обикновените граждани от Севера.

Менкин имаше право, и Джером го знаеше. Но той беше капитан, а не строител на кораби. Не беше способен да тъжи за загубата на прекрасния параход. За разлика от Менкин Джером изпитваше слабо задоволство от постигнатата победа. В сърцето му се бе загнездила тъпа болка.

— Да, капитане, истина е — съгласи се Джером. — Ако ме извините, ще отида да проверя с какво мога да помогна на хирурзите.

— О, брат ви практикува медицина в Южна Каролина, нали? Ако не се лъжа, майка ви имаше роднини по тези места.

— Майка ми наследи къща с плантация в покрайнините на Чарлстън, а брат ми работи в армията на генерал Лий.

— А братовчед ви не е ли също лекар?

— Да. В полята по течението на Сейнт Джоунс, мистър.

Менкин погледна към водата.

— Значи сте роднина на Иън Макензи — каза капитанът на „Монмарт“ с неприязън.

— Да, и той ми е братовчед.

— Предател!

— Много южняци предпочетоха да се бият за Севера, особено ако са били военни.

Менкин изсумтя.

— Истината е, че той е от Флорида, южняк, и, господи, не би трябвало да се сражава срещу собствения си щат! Помнете ми думата — ще си плати за предателството! Само да ми падне!

— Истината, капитан Менкин, често е въпрос на гледна точка. Честно казано, сър, и президентът на Съединените американски щати, и нашият Джеферсън Дейвис са родом от Кентъки. Линкълн би трябвало да живее като прокълнат до края на дните си, тъй като роднините на съпругата му също са южняци. Представям си как

самият Джеферсън Дейвис оплаква много от старите си приятели от парламента и армията, станали жертви на южняшките куршуми.

— Млади човече, ами ако се случи да срещнете братовчед си в битка?

— Сър, горещо се моля да не ми се наложи. А сега, ако ме извините...

Менкин не каза нищо повече. Силуетът му се открояваше на фона на падащия здрач. Джером го остави, щастлив, че е управлявал собствения си кораб, и още повече, че началниците му позволиха това. Въпреки прозорливостта си Менкин беше странен човек. От него лъхаше студенина и недружелюбност.

На Джером му се искаше дяволски много да повярва, че са напълно прави, но трябваше да признае, че никоя от воюващите страни не бе абсолютно права.

В което явно не вярваше и бог.

Тръгна по палубата, за да намери Дейвид Стюарт. Когато зашиха ранените и се погрижиха за тях по възможно най-добрия начин, Дейвид заедно с Джером и останалите трябваше да се върнат на „*Лейди Варина*“. След крушението на „*Непобедимият*“ Джером сметна, че най-добре ще е да поемат курс, следвайки „*Монмарт*“, докато наближат пристанище Чарлстън. Беше твърдо решен да превземе всеки съюзнически кораб, дръзнал да спре „*Монмарт*“. Не го измъчваха никакви скрупули — това бе най-логичният план за действие. Пътуването до Чарлстън щеше да отнеме много време, а на Джером не му се искаше да отсъства дълго. Бе оставил Риса Магий в Насау, а ако последва „*Монмарт*“, щеше да мине цяла седмица, преди да се върне за нея. Тази мисъл наистина го изнервяше. Риса можеше да очарова всекиго. Без значение дали щяха да я охраняват Големия Тим или Джими, тя бе хитра, ловка и решителна. При все това Джером си обеща да я остави в някое безопасно пристанище. За него това беше въпрос на гордост, чест и принципи.

Разбира се, също така искаше да й докаже, че не е по-умна от него. Не можеше да си обясни вътрешния конфликт, назряващ в душата му всеки път, когато си спомнеше за тази жена. Не я обвиняваше за опитите й да избяга — на нейно място и той би се борил. Може би винеше себе си. Предишната нощ тя се мъчеше да стои колкото се може по-далеч, закопчана за него в тясното легло.

Усети, когато умората я надви, и с голямо учудване разбра, че е спала през цялото време, докато той подготвяше днешната атака с Менкин на долния етаж. Когато се върна в стаята, тя се раздвижи и той тихичко легна до нея.

Все още не се бе събудила. Беше се обърнала към него, премятайки своя слаб, обут в панталон, крак, върху бедрото му, а ръката си на гърдите му. Дори бе отпуснала глава на рамото му. Сякаш във вените му пламна огън. По едно време се размърда, сгуши се поблизо до него, въздъхна и почти го прегърна. Стори му се, че веднъж даже отвори очи. И все пак...

Стаята бе тъмна. А ако тя сънуваше, то със сигурност виждаше в съня си братовчед му. Колко странно. Десетки пъти бе стоял с жена в тъмното — една квартиронка в Ню Орлиънс, богата разведена жена в Чарлстън, дъщерята на кръчмаря в Кий Уест. В тъмното... те всички си приличаха.

Като младеж, още ненавършил двайсет, се бе влюбил в дъщерята на един млад ирландски авантюрист, дошъл да си изкарва прехраната с вадене на потънали кораби заедно със зет си Лоурънс, починал преди година. Мери беше с две години по-млада, с абаносовочерна коса, блестяща в син оттенък като гарваново крило. Очите ѝ горяха със сребърен пламък. Обичаше морето, дивия тучен рай на Юга; обичаше да правят любов на пясъка. Нямаше предрасъдъци и не искаше друг свят освен неговия.

Но нито медицинските познания на майка му, нито лекарските грижи, ни любов, ни чудо успяха да я спасят, когато се разболя от малария. Умря в ръцете му, а брат ѝ я последва след няколко дни. И двамата бяха погребани в семейната му гробница. Не успя да се ожени за нея, макар да възнамеряваше да го направи. Току-що му бе казала, че очаква дете, но не доживя да го износи. Напускайки го, тя отнесе частица от душата му със себе си, и още нещо.

Смъртта, както бе казал баща му, е част от живота. А в живота има много по-лоши неща от смъртта. Знаеше, че първата съпруга на баща му, майката на Дженифър, Наоми, също бе починала млада и че баща му бе загубил и дете заедно с нея. Затова съчувствието му бе искрено. Въпреки това Джеймс го бе научил, че животът трябва да се изживее, и той живееше и все пак не предлагаше лесно любовта си. Бе предпазлив по природа, но си оставаше земен човек. Но в тъмното

беше лесно да замениш една жена с друга. Не можеше да спре да се чуди дали и генералската дъщеря не бе почувствала същото предната нощ в съня си. Мъжете също си приличаха в мрака.

И все пак защо, за бога, трябваше да се измъчва, представяйки си, че тя сънува Иън? От друга страна, той наистина я чувстваше различна от всяка друга жена в тъмното. Висока, слаба, гъвкава, с изящни форми и същевременно щедро надарена...

— Моля, сър, вода, морфин...

Мислите му бяха внезапно прекъснати, когато един моряк, легнал на земята, сграбчи крачола на панталона му. Видя кофата с вода на няколко крачки встрани. Донесе един черпак и повдигна главата на моряка, за да може да пийне. Джером огледа палубата — цялата бе осеяна с ранени. Някои лежаха, други се бяха подпрели на перилата. Дейвид Стюарт беше зает на импровизираната операционна маса близо до кърмата. Ампутираше нечий крак. Асистираха му мускулести моряци.

Слава богу, че имаха морфин.

Хирургът на „Монмарт“ се занимаваше с едно момче, ранено в корема. Джером погледна младия янки, който се бе надигнал за няколко капки вода.

— Къде си ранен?

Устните на младия човек потрепераха.

— В крака. Не ги оставяйте да го отрежат, моля ви, сър. Не им позволявайте! Знам, че сте бунтовник. Би трябвало да искате всички да сме мъртви. По-добре да бях умрял.

— Синко, ти няма да умреш. Животът е в сърцето, в душата — каза Джером строго.

Остави черпака на мястото му. Момчето беше младо, наистина младо. Имаше светлоруса коса, небесносини очи; но брадата му още не бяха наболи косми. Вероятно бе излъгал за възрастта си, за да постъпи на служба в армията. Беше най-много на шестнайсет.

Джером разряза крачола на панталона му. Внимателно провери дали костта не е счупена, но тя дори не бе засегната. В мускула бе заседнало парченце шрапнел. Джером отново огледа кораба. Дейвид беше зает. Лекарят на „Монмарт“ все още се опитваше да спаси живота на един моряк, чийто корем кървеше обилно. Джером се поколеба, и отново сведе поглед към момчето.

— Можеш ли да се удържиш да не крещиш няколко минути?

Младият моряк опита да се размърда. Едва не припадна от усилието.

— Сър... какво...

— Не съм хирург, но съм прекарал доста време с лекари. Ще извадя този куршум и внимавай какво ще ти кажа. Накарай ги да те изправят и да почистват раната с прясна морска вода всеки ден. Трябва да бъде морска и прясна! Ясно ли ти е?

Младежът кимна. Джером посегна към канията на кръста си, откъдето извади малкото ножче. Помисли си, че сърцето на младежа ще спре всеки момент, но после раненият янки реши, че иска да живее цял или да умре.

— Добре. Давайте, сър.

— Дръж се — предупреди го Джером.

И младият моряк го направи. Не издаде нито звук. Припадна веднага щом Джером заби ножа в прасеца му. Раната започна да кърви още по-ожесточено. По лицето на капитана изби студена пот. После парчето шрапнел се плъзна в ръката му, цялата обляна в кръв. Той бързо спря кръвотечението, като с една ръка придържаше раната, а с другата разкъса ризата си, за да направи превръзка.

— Капитан Макензи, сър. Мога ли да ви помогна по някакъв начин?

Джером се обърна. Беше един от офицерите на „Монмарт“.

— Бих искал кофа студена вода.

— Да, сър!

Джером почувства леко облекчение, като видя, че е спрял кръвта. Офицерът се върна с водата. Джером проми раната, като се увери, че е оголил мястото и че няма никакви следи от плат близо до нея. Помоли офицера да му помогне за компреса от водорасли. После двамата отидоха да видят дали могат да направят нещо за другите, които чакаха.

По-късно, с чаша ром в ръце, Джером гледаше как Дейвид Стюарт зашива дълга нацърбена рана на ръката на един янки. Дейвид го погледна, повдигайки вежди.

— Добре — промълви той. — Казах ти. Твоята нежна малка затворничка зашива раните по-добре, признавам си. Само дето не е с нас в момента.

Джером сви рамене. Изпи рома си, чудейки се защо се тревожи, че нея я няма. Нещо го човъркаше отвътре — някаква натрапчива идея. Затвори очи и я видя. Видя блясъка на дългата ѝ кестенява коса, красивите искри в погледа ѝ, съвършената порцеланова нежност на лицето ѝ, чувствеността, бликаща от дяволски съвършените ѝ форми, когато вървеше, жестикулираше или просто се движеше.

— Ако си готов, нека да се връщаме на нашия кораб — каза той на Дейвид и отмина.

„Проклетата да е. Колкото по-бързо я върнеш при янките, толкова по-добре.“

Първият ден сякаш продължи цяла вечност. Вторият бе толкова дълъг, та чак ѝ се стори безкраен. Третия ден сякаш бе изминала година, а на четвъртия — цяло десетилетие.

Риса се изнервяше от присъствието на своя пазач, известен под името Големия Тим. Така и не разбра имаше ли фамилия; дали презимето му бе Тим, а пък собственото — Големия! Не знаеше откъде е и защо бе така предан на Джером Макензи. Но пък научи, че е неуморен — всеки път, когато открехваше вратата, той неизменно бе там — на своя пост.

Беше учтив и не говореше много. Препречваше изхода като стоманена решетка и никой не можеше да премине през огромната му фигура.

Джеремая ѝ носеше книги, играеше с нея на карти, сервираше ѝ изискани блюда; снабдяваше я с гореща вода, ароматен сапун, модни списания и още много други неща. Въпреки опитите му да я развесели, Риса не я свърташе на едно място. Крачеше нервно из стаята. Молеше се сънят да дойде по-скоро. Наливаше се с вино с надеждата да прекара колкото се може по-дълго в дрямка. А времето течеше едва-едва.

На петия ден животът ѝ претърпя нова промяна.

В стаята ѝ се появи Джеремая заедно с мистър Дъглас, първият помощник на Джером Макензи. Не беше виждала Дъглас, откакто я настаниха тук, и остана някак изненадана, че го бяха забравили. Изглеждаше строг, благовъзпитан, но говореше с твърда непоколебимост.

— Мис Магий, получих инструкции да отведа платнохода „Кейти Би“ до остров Боун.

— Мистър Дъглас, опасявам се, че това не ми говори много. Никога не съм чувала за остров Боун.

— Това е малък коралов риф, мис Магий, в южна посока, недалеч от залива Бискейн. Там трябва да се срещнем с капитан

Макензи на борда на „*Лейди Варина*“. Сигурен съм, че Джером ще се погрижи да бъдете върната на Сейнт Огъстин.

— Е, сър, защо първо не ме оставите на Сейнт Огъстин, а после да се срещнете с капитана на остров Боун?

— Мис Магий, капитанът ще направи нужните приготовления за...

— Това продължи прекалено дълго, мистър Дъглас. Вие сам го виждате. Трябва да ме върнете веднага!

Той смръщи вежди. Искаше й се да бе замълчала.

— Мис Магий, аз изпълнявам заповеди. Надявах се, че ще бъдете по-благосклонна...

— Защо? Можете ли да ми гарантирате, че ще бъда върната обратно на Сейнт Огъстин веднага след като се срещнем с капитан Макензи?

— Мис Магий — заговори отегчено посивяващият Дъглас — това е война. Не мога нищо да ви обещавам.

Тя се почувства притисната и бе склонна да продължи да спори. Беше й дотегнало да губи от Джером Макензи и смяташе да не се предава лесно на който и да е от хората му.

— Прав сте, това е война — започна тя решително. — Аз също не мога да ви обещавам нищо. Боя се, че няма да ви бъде лесно да ме накарате да се съглася с вас.

Той се почувства като старо впрегатно куче, обременен с товар, какъвто изобщо не е желал.

— Мис Магий, наистина съжалявам. Изобщо не съм искал да ви притеснявам...

— Ако ми се отдаде възможност да избягам, сър, ще го направя. Ако мога да доставя на янките някаква информация за вас, за капитан Макензи или за вашите ходове, ще го направя. Бъдете сигурен!

— Трябва да разберете, ние просто изпълняваме заповеди.

— О, да! Заповедите на капитан Макензи. Предполагам, че целият ви живот се крепи на тях.

— В момента, мис Магий... — тъжно промълви Джеремая.

— Мис Магий — Дъглас заговори внимателно — Трябва да ви напомня, че сега животът ви се крепи на неговите заповеди. И предвид обстоятелствата... — той погледна към Джеремая с въздишка и сви рамене.

Джеремая пристъпи напред.

— Съжалявам. Честно. Наистина много съжалявам...

Той я хвана, преди още да е разбрала намеренията му, и бързо я придърпа към себе си.

За младеж беше доста силен, а и тя беше абсолютно неподготвена. Нямаше време дори да се съпротивлява. Той постави навлажнен парцал пред лицето ѝ. До сетивата ѝ достигна сладникав аромат, не можеше да се бори, не можеше да се движи. Очите ѝ се затвориха.

— Наистина ли трябва да правим това, мистър Дъглас? — Риса чу гласа на Джеремая, идващ някъде отдалече.

— Ти сам чу дамата. Тя знае мястото на срещата. Ако случайно успее да избяга, ще предупреди янките да нападнат „*Лейди Варина*“ и капитан Макензи, страшилището на южните морета, на остров Боун. А сега, момче...

Едва успяваше да различи гласовете им, които постепенно затихнаха.

Накрая не чуваше нищо.

Когато бавно отвори очи, Риса знаеше, че са далеч в открито море. Платноходът „*Кейти Би*“ беше доста малък и каютата ѝ бе тясна и претъпкана. Риса видя Джеремая да седи на един стол срещу тясната койка, наблюдавайки я с големи тъжни очи.

— Съжалявам — промърмори той.

— Ти си нещастник — увери го тя.

— Казах, че съжалявам.

— Има защо.

— Това е война...

— О, по дяволите! Не ми казвай това отново!

Той прехапа долната си устна.

— Съжалявам. Ще се опитам да ви се реванширам. Е, знаете, че сте заплаха за нас. Имате способността да чувате всичко, а и сте наш заклет враг.

— Както сам каза, войната си е война — му напомни Риса.

— Но аз наистина много съжалявам...

— Стига — каза тя — просто не го прави отново.

— Ако...

— О, знам, знам. Капитан Макензи дава заповедите, а ти ги изпълняваш. Ами, ако ти заповяда да ме застреляш?

— Няма да го направи — отвърна Джеремая.

— Как можеш да си толкова сигурен?

— Познавам капитана.

— Ами, ако бях шпионка?

— Никога не би ми заповядал да ви застрелям.

— Дори и ако бях шпионка?

— Е, ако бяхте жестока и зла или хладнокръвна убийца; ако убивахте деца пред очите му...

— Ще ти нареди да ме застреляш?

— Не, щеше да ви застреля сам, ако се наложи — каза Джеремая.

Риса потрепери, но той се усмихна:

— Вие не сте зла.

— Аз съм враг.

Той кимна.

— И двамата сме врагове, но никой от нас не е лош.

— Понякога си много умен, Джеремая.

— Уча се от...

— Знам, знам — промърмори тя раздражено. — Учиш се от великия капитан Макензи.

Изпъшка тихо, опитвайки се да седне. Болеше я главата. Отново легна.

— Трябва да хапнете нещо. Така ще се почувствате по-добре.

Изобщо не вярваше, че ще се почувства по-добре, но той ѝ донесе горчив чай и бисквити и това помогна.

— Утре ще сте много по-добре — обеща ѝ той. — Ще видите. Насочили сме „Кейти Би“ направо към залива. Там има малък град. Е, не точно град — няколко души живеят на острова.

Той сви рамене, усмихвайки се леко.

— Е, може и да не са светски особи. Повечето са гмуркачи на потънали кораби. А някои местни си изкарват хляба с риболов. Но е красиво, можеш да се гмуркаш, да докосваш рифовете, да видиш великолепни цветове... а плажовете! Ако обещаете да не създавате проблеми, знам, че мога да уредя да прекарате цял ден на брега на остров Боун.

Цял ден на брега! Свободна от стените, които я обграждаха. Със сигурност го предпочиташе пред затвора си на Бахамите. Но не искаше да звучи твърде развълнувана:

— Щом е такъв рай, защо се нарича Боун?

Джеремая сви рамене.

— Ами веднъж един пират на име Бил Варварина дошъл да скрие съкровището си тук. Но той го бил откраднал от друг пират, известен като Едуард Тийч от покрайнините на Насау. Тийч последвал него и шайката му до острова, изклял ги до крак и заминал. Години покъсно, когато испанските мисионери дошли на острова, единственото, което намерили, били костите на пиратите, оглозгани от раци и чайки.

— Очарователно.

— Е, естествено костите вече ги няма. Не бихте ли желала все пак да прекарате един ден на плажа? — запита я той, нетърпелив да ѝ угоди.

— Може би. Попитай ме утре сутринта.

Тя затвори очи. Леките бисквити бяха успокоили стомаха ѝ, а полюшването на кораба я приспиваше. И без това не можеше да избяга наскоро сред океана.

Когато отново се събуди, бяха акостирали. Беше ранна утрин. Джеремая ѝ донесе още чай и бисквити.

— Говорих с мистър Дъглас и Големия Тим.

— Големия Тим е все още с нас?

— Да — каза Джеремая тържествено. — И двамата се съгласиха, че се нуждаете от разходка. Мистър Дъглас е добър човек, въпреки че изглежда много строг. Просто изпълнява заповеди. Знае колко е важна работата ни.

— Опасна — напомни му Риса твърдо. — Блокадата на Съюза ще се затяга все повече, и повече и накрая капитан Макензи ще бъде заличен от лицето на морето. Прекалено си добър, за да споделиш такава съдба.

Той се ухили със самодоволната усмивка на млад авантюрист.

— О, не, капитан Макензи няма да бъде заличен от лицето на морето. Той е част от него, та нашият кораб никога не е бил повреждан! Снощи минахме точно край янките, но те изобщо не ни видяха. Не познават тези води, рифовете, плитчините. Не и колкото

капитанът. Но както и да е. Ако имате желание, можете да прекарате деня навън.

— Дали имам желание?

Тя остави подноса със закуската и го целуна по бузата.

— Имам огромно желание.

— Но трябва да се закълнете, че ще се държите добре. Не се опитвайте да избягате.

Толкова много искаше да излезе навън, че се закле, без да се замисля. Но после се подвоуми дали бе редно да лъже врага. Беше длъжна да избяга, ако ѝ се удаде възможност.

Мистър Дъглас, както изглежда, нямаше да дойде с тях на излета. Риса не го видя. Двамата с Джеремая минаха покрай членовете на екипажа, застанали чинно на борда, и слязоха от платнохода на малък пристан, където Големия Тим и един дребен семинол ги чакаха с три коня.

Риса видя „града“, който Джеремая бе описал. Състоеше се от няколко дървени къщи с покриви от палмови листа, но както и предполагаше, на брега се мъдреха няколко дузини малки лодки, изтеглени от водата. Да избяга от тук, бе напълно възможно. Но не и в момента.

Имаше само три коня за тях четиримата, защото тя щеше да язди заедно с Големия Тим. Все едно да се опита да избяга от горила. Веднага щом стигнаха плажа, индианецът, който ѝ бе представен като Джони Леката Стъпка, замина с конете. Стана ясно, че няма да избяга с кон. Но с напредването на деня реши да остави мислите за бягство за по-късно.

Заведоха я на великолепен девствен плаж Пясъкът беше мек и чисто бял; небето — кристално синьо. Нямаше и следа от живот, с изключение на птичките и морските създания, които спокойно щъкаха наоколо. Толкова бе приятно просто да бъдеш на открито. Джеремая беше опаковал обяд за пикника, състоящ се от сладки портокали, пушена риба, пресен хляб и бутилка отлежало бургундско — нито прекалено сладко, нито прекалено сухо. Риса се зачуди как ли би го описал някой познавач. Отлежало, приятно, идеално за затворнически пикник, способно да отмие всичките ѝ грижи. Излегна се върху одеялото, застлано на чистия хладен пясък, и усети слънчевите лъчи.

Естествено и най-лекият загар, бил той от слънце или вятър, бе напълно демоден, но не я интересуваше.

Да чувстваш слънцето, беше прекрасно. Не й пукаше, че бузите й могат да станат червени като рози.

Бяха я оставили сама. Знаеше, че Големия Тим пази на единия край на плажа, а Джеремая на другия. Веднага щом слънцето започна да се снишава, младият моряк дойде при нея.

— Мис Магий, съжалявам, но трябва да се връщаме.

— Наистина ли? — попита тя меко.

Той кимна решително. Риса стана и се протегна. Все още чувстваше топлината на виното и слънцето. Усмихна се леко замаяна.

— Една минута, Джеремая — каза му тя. После се запъти към водата.

— Мис Магий...? — извика нервно Джеремая.

Риса достигна водата и нагази в нея, потапяйки крака до крачолите на панталоните, които упорито настояваше да носи. Обърна се към него, готова да му се противопостави, и отново се почувства виновна, защото не той бе човекът, който трябваше да си изпати. Но в края на краищата беше от екипажа на Макензи и следователно съучастник в нейното отвличане.

— Мисля, че трябва да останем още малко.

Джеремая твърдо поклати глава.

— Въобще не биваше да излизаме.

Тръгна към нея.

— Мис Магий?

Риса се усмихна и той дойде по-близо.

Изведнъж тя се наведе и загреба шепи вода, за да го изпръска.

— Мис Магий...

Смеейки се, тя се обърна и побягна. Но не мисълта за бягство я водеше в този момент. Водата беше просто прекрасна, а мекият чист пясък галеше босите й крака, докато тичаше. Чу Джеремая да пухти зад нея. Обърна се усмихната и се отдръпна така, че той се подхлъзна и падна във водата.

— Джеремая! — подразни го тя, докато той се мъчеше да се изправи. — Като млад мъж ти със сигурност можеш да ме надбягаш.

— Ама, мис Магий, това не е игра...

Но беше игра. Игра, която трябваше да спечели. Големия Тим беше на южния край на плажа; толкова огромен, че вероятно можеше да спре товарен влак с тялото си, но не и бърз.

Виното ѝ даде увереността или безразсъдството, от което се нуждаеше. Хукна на север, обратно към града, чието пристанище бе осеяно с кораби. Бягаше бързо и неуморно.

Но плажът бе доста дълъг и трябваше да спре, за да погледне назад. Джеремая тичаше по петите ѝ, но после изведнъж спря. Риса се наведе и подпря ръце на коленете си, дишайки учестено. Изгледа го намръщено, защото съвсем неочаквано той бе престанал да я гони. Дали се бе отдалечила толкова, че да не може да я стигне? Или и той се бе запъхтял? Дали щеше да си поеме дъх, и отново да се втурне след нея? Изглеждаше доста разтревожен, и тя отново се почувства виновна. Горкият Джеремая. За него ще е същински ад да плаща за това, че я е изпуснал. Какво ли щеше да стори Джером Макензи на младия юнга?

С чувство на вина Риса си представи момчето, вързано на мачтата, и Джером, заповядващ на първия си помощник, мистър Дъглас, да го наложи с камшик. Но такива неща се случваха само в далечните пиратски времена, опита да се утеши тя. И все пак...

В съюзническата армия застрелваха и линчуваха дезертъорите, и тя го знаеше. Нямаше значение колко млади са войниците и какъв е случаят. Знаеше от баща си, че правеха така. Бяха във война и за никого нямаше пощада.

Но по-добре да не мисли за това!

Какво се е разтревожила за Джеремая. В края на краищата малкият дявол я бе упоил доста подло, за да запази мълчанието ѝ. А и Макензи не би го застрелял. Сега ѝ бе паднало: трябваше да продължи да тича. И да избяга.

Попечи да тръгне, но се закова на мястото си.

Някой стоеше точно пред нея. Заслепена от залязващото слънце, тя не успя да го разпознае. Просто на пътя ѝ се бе изпречила огромна фигура.

Големия Тим? Риса се обърна.

Не. Големия Тим беше на другия край на плажа. Движеше се толкова бавно, че още не бе достигнал Джеремая.

Погледна напред.

Снишаващото се слънце се измести и тя видя, че препятствието бе мъж, яздец кон. Отначало ѝ се стори, че това е просто внушителен силует на хоризонта.

Той дръпна юздите и конят препусна напред през плитчината, покрита с морска пяна. Едва тогава Риса осъзна, че Джером Макензи се бе върнал.

Защо побягна отново, тя никога не разбра. Беше глупаво от нейна страна. Беше в капан.

Въпреки това продължи да тича.

Усети силно туптене в ушите си и разбра, че това е ускореният пулс на собственото ѝ сърце. После забеляза, че конят е скъсил разстоянието помежду им и побягна навътре в морето. Гмуркайки се, тя заплува под повърхността, като постоянно сменяше посоката. Въпреки това, когато стигна една плитчина, Риса подаде глава, за да си поеме въздух. Хвърли бърз поглед наоколо и видя огромния сив кон да препуска към нея.

Още преди тя да успее да се гмурне или да избяга, Макензи скочи от коня, сграбчи я за раменете и двамата се строполиха в разбиващите се вълни. Риса избягна хватката му, изпрани се и вдишвайки жадно, се вторачи в него, заслепена от блещукащата повърхност на водата. Тъмната му коса беше мокра и пригладена назад. Очите му отразяваха наситения лазур на морето. Целият беше вир-вода — бялата му памучна риза прилепваше плътно към мускулестата бронзова плът, а бричовете обгръщаха стегнатите му бедра, дългите крака и хълбоците. Бе подпрял ръце на бедрата си и изглеждаше разярен. И тя отново усети как пулсът ѝ се ускори. Неочаквано за самата нея осъзна колко забележителен беше той; каква огромна мъжка, чувствена мощ притежаваше. Обърка я собствената ѝ реакция — учестеното сърцебиене, дори силният гняв, който бушуваше в нея, нуждата да се бори срещу този мъж.

— Знаеш — изръмжа той, едва сдържайки гласа си — предупредих те.

— Предупредил си ме? — повтори Риса смаяно, а изражението ѝ излъчваше недоверие. — Предупредил си ме за какво?

— Предупредих те да не създаваш повече проблеми.

— О! Да не създавам повече проблеми или какво? Ти, негодник такъв! Отвлече ме и ме направи своя затворничка. Превърна живота ми

в ад. Има ли въобще нещо, което да не си ми сторил? — попита го тя вбесена. Виното, което бе погълнала на плажа, ѝ даде достатъчно самоувереност и кураж. Всъщност искаше ѝ се да направи нещо повече от това, само да му крещи. Искаше да го разтърси. Да го блъсне в пенещата се вода. Да прокара пръсти по бакърената му плът. Да стегне длани около гърлото му, да заудря с все сила яката твърд на гърдите му.

И отново да избяга от него... и от странния див гняв, който събуждаше у нея.

Не побягна. Дори го докосна. Със стиснати зъби тя направи голяма крачка напред и заби юмрук в гърдите му. Веднъж, после още веднъж, после трети път.

— Какво още можете да ми сторите, капитане? — повтаряше тя, обзета от ярост.

Той хвана китката ѝ, пръстите му се стегнаха като менгеме. Погледна я право в очите.

— О, мис Магий, още много неща могат да се направят на един затворник! — увери я той, снишавайки глас.

Рязко пусна ръката ѝ и тя политна назад.

Изправен сред пяната на вълните, с мокри дрехи, прилепнали по тялото му, и ръце, подпрени на кръста, той изглеждаше като крал в своя собствен рай. Може би морето бе неговото царство. Познаваше добре блатата, водите, островите. Сега се намираха в безценния му воден свят, където той сякаш властваше над лазурната морска шир и захарните пясъци като златен древен бог.

Нямаше да му позволи да я изнудва.

— Да не би да ме заплашваш? — попита тя хладно.

— Дяволски си права — скръцна със зъби в отговор той.

Сигурно беше от виното. Или я бе обхванала лудост. Уморена беше от превъзходството му над нея. Освен това ѝ омръзна да бъде затворничка.

Реши да се отърве от него възможно най-скоро.

Ядът ѝ се усилваше, макар да беше безсмислено.

При все това не можа да се сдържи.

Спусна се към него като разярена тигрица и хвърляйки се отгоре му с цялата си сила, успя да го повали, и той падна тежко в плитчината.

За кратък миг се почувства победителка и... свободна.

8

Но свободата ѝ се оказа кратка.

Бързо осъзна, че ако Джером Макензи потънеше, щеше да повлече и нея. Падайки назад, той успя да протегне ръце и ги обви около кръста ѝ. Тя полетя напред и една прииждаща вълна се стовари отгоре им, потапяйки ги под повърхността.

Риса опита да се измъкне от ръцете му, мъчейки се да се изправи. Но той не я пусна, а я издърпа към брега.

— Съвсем не се държиш, ама никак, като южняшки джентълмен! Ако Югът загуби войната, ти ще си виновен. Трябва да те застрелят, обесят, да те пратят да гниеш в затвора...

— Знаеш ли какво, мис Магий? — прекъсна я той, а сините му очи проблясваха на фона на загорялото му лице. — Ти не се държиш ни най-малко като дама. Би могла да бъдеш нежна и благовъзпитана като всяка нормална жена! Като нормална затворничка по време на война! Ти...

— О, я ме пусни! — изкрещя тя ядосано, опитвайки се с всички сили да се отскубне от него.

— Спри! Не можеш да избягаш...

Думите му бяха рязко прекъснати от висок звук от раздиране на нещо. Памучната ѝ риза, която се бе закачила на ножницата му, се разпори на две, докато се опитваше да стане. Тя изруга и се завъртя, за да огледа щетите, ала от движенията ризата ѝ се скъса още повече. Когато се изправи на крака, видя, че от дръжката на сабята му висеше парче плат.

— По дяволите! — извика Риса, падайки на колене. Огледа се отчаяно около себе си и страните ѝ почервеняха като рози в очакване да види Големия Тим и Джеремайя, но двамата си бяха тръгнали. Девственият плаж се простираше огромен, необятен и безлюден с изключение на коня, който бе излязъл от водата и сега чакаше в една долчинка, обрасла с дървета. Сякаш бяха сами на земята!

— Бунтовник такъв! — промърмори тя.

Блъсна го яростно във водата, за да си проправи път. Разкъсаната ѝ риза се развяваше от бриза, докато тичаше. Когато приближи брега, се обърна, защото чу стъпките му и изписка, когато той връхлетя отгоре ѝ, поваляйки я отново, този път на мокрия пясък.

Докато Риса се опитваше да си поеме дъх, той я възседна. Пред погледа му се разкриха пищните ѝ форми, но това не я смути ни най-малко. За беда не ѝ хрумваше нищо умно. Продължи да се взира в него, устните ѝ трепереха. През тялото ѝ премина конвулсия.

— Бунтовник! — бе единственото, което успя да каже.

— Янки!

— Бунтовник!

— Янки!

Тя се умълча, а гърдите ѝ се издигаха и спускаха с всяка мъчителна глътка въздух.

После той протегна ръка и докосна лицето ѝ. Прокара пръсти по бузите ѝ и тя пое дъх, удивена от огнената искра, която плъзна по цялото ѝ тяло.

Такава топлина...

Беше от слънцето, а може би и от виното. Сигурно се дължеше на прекрасния ден, на синевата на небето, на мимолетното чувство на свобода, движението на вълните, разбиващи се в голите ѝ гърди.

Наведе се много бавно и я целуна.

И огънят пламна с ослепителна жар.

Устните му покриха нейните, твърди и жадни. Палавият му език я прониза с решителна страст. Пръстите му галеха бузите ѝ, после се преместиха по-надолу... меки и търсеци, изучаващи шията, раменете, гърдите...

Не бива да прави това, помисли си тя. Но мислите ѝ отлетяха някъде далече. Светът се завъртя. Пясък, море, небе. Пламъкът на желанието му я изгори цялата, като главня. Тя усети топлината на тялото му.

А ръцете му...

Изучаваха плътта ѝ. Сега вече не толкова плахо. Дланите му търсеха голата ѝ гърд, а пръстите дразнеха зърната ѝ. Риса изви тяло, уплашена от връхлетялото я чувство, но бе любопитна да научи повече за него.

Джером продължи да я целува. Искащ. Съблазняващ. Тя усети беглото подръпване на шнура, пристягащ прекалено широките бричове на Джеремайя около кръста ѝ. Почувства допира на пръстите му, плъзгащи се надолу под корема ѝ, рошейки мекия триъгълник с къдрави косъмчета между бедрата ѝ. Беше крайно време да се възпротиви. Но не можеше — беше твърде замаяна, сякаш упоена. Докосването му я парализираше, съживяваше и възбуждаше. Чувстваше прилива и отлива, плискащата се пяна, подхранваща огньовете вътре в нея, също като слънцето, което печеше над тях. Най-после той отлепи устните си от нейните, оставяйки я да лежи със затворени очи, макар тя смътно да усещаше погледа му върху себе си, чакащ да срещне нейния. Но нямаше сили да го направи. Той изпъшка тихо, и отново се наведе, впи устни в шията ѝ. Слизаше все по-надолу, следвайки извивките на гърдите ѝ; със същата решителност смучеше зърната ѝ и ги дразнеше с език. Пръстите ѝ се вплетоха в косите му. Трябваше да се отдръпне, да го отблъсне. Топлината около тялото ѝ се усилваше, желанието ставаше диво, пулсиращо. Помисли си, че това чувство не може да е реално и си напомни, че ще съжاليا. Но го искаше.

Когато се беше влюбвала преди, се бе държала прекалено благоразумно — като истинска дама и това ѝ попречи да изживее истинската любов.

Сега не бе влюбена; не можеше да бъде, не и във врага! Беше различно, но го усети още първия път, когато видя този мъж, откакто го познаваше, откакто чу гласа му. Мислеше трезво, беше с ума си; със сигурност щеше да си плати за това, но не можеше да спре чувството... да спре него. Знаеше, че независимо колко дълго ще я държи като затворничка против волята ѝ, независимо че успяваше да предотврати опитите ѝ за бягство, той ще спре сега, ако го помолеше.

Да, трябваше да се възпротиви. Но го желаше.

Докосването му... ръката му, господи, пръстите му. Разтвори краката ѝ и потъна между тях, докосващ я, търкащ се о нея. Риса потрепери буйно, изопна тяло, извивайки се, гърчейки се. От устните ѝ се изплъзна звук, който го накара да се отдръпне. Изведнъж усети как панталоните се свличат от краката ѝ. Остана да лежи гола на пясъка под слънцето, покрита само с жалките остатъци от памучната риза. Все още не се решаваше да отвори очи...

Изпъшка от изненада, когато той неочаквано я хвана за коленете и разтвори краката ѝ. После се настани между тях. Изучаваше я смело, галеше гърдите ѝ, възпламенявайки ги наново с изгарящия връх на езика си. Покри корема ѝ с целувки. Тя плътно затвори очи, докато той се спускаше все по-надолу и по-надолу. Гъделичкаше извивките на тялото ѝ, дразнеше я, възбуждаше я. Трябваше да е ужасена, шокирана. Наистина бе шокирана... беше...

Издаде приглушен вик. Ако можеше, щеше да проговори и най-накрая да му се противопостави. Но ръцете му се плъзнаха под тялото ѝ, обхващайки задните ѝ части, а езикът му докосваше по най-интимен начин вътрешността на бедрата ѝ, плавно и яростно прелъстяващ нежната девствена плът. Бе едновременно отблъскващо и невероятно, толкова силно, че тя си помисли, че ще умре, обзета от надигащи се в тялото ѝ емоции, които я завладяха...

Пръстите му рошеха косата ѝ и тя отметна глава към пясъка. Най-последно, макар и късно, успя да произнесе думите на протест, въпреки че във вътрешността на тялото ѝ назряваше нещо невероятно. Джером я възбуждаше, опитваше вкуса ѝ, играеше; пренебрегна молбите ѝ, докато тя се гърчеше и извиваше диво под него в пълно, безрезервно отдаване. После той се изправи, разкъсвайки дрехите си, и я покри с тяло. Риса усети силата на неговата ерекция, все още горяща отвътре. Но Джером спря. Най-последно тя отвори очи, срещайки тежкия му поглед.

— Последен шанс.

— За какво?

— За да спра.

Отново затвори очи.

— Погледни ме.

Не ѝ се искаше. Жаждата, която събуди в нея, все още я разтърсваше. Земята тръпнеше от топлината на слънцето и пляска на морските вълни.

— Погледни ме! — повтори Джером, този път по-настойтелно.

Риса мигом повдигна клепки.

— Последен шанс — каза той отново.

Риса промърмори някакъв отговор, притискайки се плътно до него, неспособна да повярва, че лежи гола на пясъка, отчаяно нуждаеща се от ласките му. Нейния враг!

— Сега не се любиш с Иън — чу суровия му шепот в ухото си.

Сега трябваше да протестира. Сякаш изляха отгоре ѝ кофа със студена вода. Но бе твърде късно. Докато осъзнае думите му, отново се озова в прегръдките му. С внезапно рязко движение той потъна дълбоко в нея.

Ноктите ѝ се забиха в раменете му; вик на безпаметна болка се откъсна от устните ѝ. Струваше ѝ се, че са я пронизали с нож. Сълзи, които не можеше да спре напиреха, парещи в очите ѝ. Взираше се в небето, едва поемайки дъх.

Джером замръзна на място. Застана абсолютно неподвижен. После се понадигна леко. Докосна бузата ѝ и тя разбра, че е изтрил сълза.

— Риса, никога не бих търсил победа, ако знаех, че...

„Ако знаеше какво?“, зачуди се тя. Беше зашеметена. Светът се завъртя около нея. Все още се чувстваше разрязана на две. Пръстите му шареха из косата ѝ, докато ѝ шепнеше в ухото:

— Леко... леко...

Движеше се. Бавно. Отдръпна се... после я изпълни пялата. Риса се задушаваше от стенания.

И като по чудо болката започна да отшумява. Сега движенията му станаха по-бързи. Още по-бързи. Изпълваше я докрай. Въпреки болката отново я завладя чувството на удоволствие. Усети напрежението в ръцете и в гърдите му, гладката бронзова плът, мекотата на косата му. Ала най-силно чувстваше източника на огъня, разгарящ се вътре в нея с всяка изминала секунда. Вкопчи се в мускулестите му гърди, прилепвайки лице до кожата му, и почувства бясната му скорост вътре в тялото си. По-дълбоко, по-бързо, по-дълбоко... нещо остро, мъчително, прекрасно...

Гласък...

Морето се разбунтува вътре в нея, слънцето експлодира, тя полетя над най-високия връх, а звездите се изсипаха върху ѝ. Сладост, такава сладост... това беше екстаз, който заличи мислите ѝ, закри слънцето, пясъка, дори бързея на вълните, миещи голите ѝ крака.

Обгърна я блещукаща светлина, леки пръски обляха цялото ѝ тяло. Плавно се понесе надолу, докато не усети хладния въздух и бриза върху кожата си.

Той се отдръпна от нея и Риса потрепери, когато морският вятър докосна голото ѝ тяло. Все още не смееше да отвори очи. Не ѝ се искаше всичко това да свърши.

Сега целият ѝ живот премина през ума ѝ като жива насмешка. В трудни моменти тя оставаше решителна, зряла и уравновесена. Генералската дъщеря — способна, интелигентна, достойна за възхищение. Очарователната мис Риса!

Недосегаемата! Горда и независима. Не загуби самообладание дори когато научи за внезапната женитба на годеника си. Увери Иън, че е добре — когато и сърцето, и гордостта ѝ бяха унищожени. Сприятели се с жена му, стана кръстница на детето им. Рискува собствения си живот, за да предупреди Алена за грозящата я опасност. Зашиваше раните на войниците, чистеше подлогите, асистираше при ампутация, и нито веднъж не сгреши.

А сега изневиделица изгуби всякакъв контрол над себе си. Прави любов на плажа с въстаник полуиндианец, когото едва познаваше. Не беше нищо сериозно, просто знаеше, че го желае, че е завладяна от бронзовата му плът, от синевата на очите му, от неговия глас.

— Можеше поне да кажеш нещо — продума той след известно време.

Отвори очи и го погледна. Чертите му се изопнаха, и очите му придобиха цвета на индиго на фона на изгасващата светлина.

Риса седна, обвивайки ръце около коленете си, внезапно осъзнала своята голота.

— Каза ли нещо? — промърмори тя, взирайки се в линията на хоризонта. Странно как чувстваше толкова много неща едновременно, след като толкова дълго бе имала сетива единствено за него...

За него.

— Е, помислих си, че... — започна прегракнало Джером.

— Помисли си, че съм се любила с Иън? — попита хладно тя. — Колко мило, от твоя страна. Той се ожени за южняшко момиче, въпреки че бяхме сгодени.

Джером се изправи и ѝ обърна гръб. Имаше страхотно тяло. Талията и хълбоците му бяха тесни, раменете — широки и мускулести.

Нахлузи панталоните си, и отново се извърна към нея.

— Риса, мис Магий, надявам се, това не беше критика към морала на един янки. Знаеш, той беше много влюбен в теб, и ти в него.

Преглътна трудно и сведе очи към пясъка, борейки се с нова вълна от сълзи, напиратца изпод клепачите ѝ.

— Ако съм суров към теб, то е, защото, макар да обичам искрено своя братовчед, не можеш да ме използваш за негов заместител.

Риса се изправи на крака, обръщайки се с гръб към него, за да обуе панталоните си.

— Повярвайте ми, мистър, не заместете никого — промърмори тя, едва сдържайки дъха си.

Завърза ластика на панталоните, после посегна към изпокъсаните остатъци от памучната риза на Джеремая.

— Не мога да се върна! — прошепна неочаквано Риса.

— Съжалявам, но ще трябва.

— Ризата ми. Цялата е съдрана.

— Тогава вземи моята.

— Аз...

— Моите гърди не вълнуват никого — увери я той сухо.

Застанала с гръб към него, тя успя да се усмихне леко. Той грешеше. Гърдите му бяха дяволски вълнуващи.

Почувства допира му, докато събличаше разкъсаната риза от раменете ѝ. След това ѝ помогна да навлече неговата влажна риза. Тя му благодари и бързо закопча копчетата. Завърза краищата на кръста си, за да ѝ е по-удобно.

Обърна се към него и видя, че той я наблюдаваше.

— Би трябвало да съжалявам — ѝ каза Джером. Бузите ѝ пламнаха.

— Не очаквам от теб да съжаляваш.

— Но аз не съжалявам — отвърна той и добави меко: — Как бих могъл.

Посочи с глава към коня си. Тя отиде при животното, той вървеше подире ѝ. Качи я на седлото, после сам скочи зад гърба ѝ. Потеглиха обратно към бедняшките колиби.

„*Лейди Варина*“ бе закотвена в пристанището. Джеремая чакаше в малка лодка, за да ги отведе до кораба. Докато плаваха, размениха само няколко думи.

Когато се качиха на борда, Джером ѝ проговори пръв.

— Джеремая ще се погрижи да вечеряш и да се изкъпеш. Утре ще отплаваме нагоре покрай брега. Трябва да минем през Сейнт

Огъстин, да стигнем до Джаксънвил и после да тръгнем надолу по Сейнт Джоунс. Реката тече на юг. Ще те оставим там, придружена от доверена охрана, която ще се погрижи за безопасното ти връщане на Сейнт Огъстин. Ще са ни нужни най-много два-три дни.

— Благодаря — каза Риса. Е, така беше по-добре! Най-после възвърна своето равновесие и достойнство. Изгуби нещо от себе си, но си върна гордостта.

Обърна се и закрачи към каютата.

Когато по-късно ѝ донесе храна, леген и вода, Джеремайя не пророни нито дума — сякаш я укоряваше за нещо. След банята тя реши, че не може да навлече отново старите си дрехи — панталоните на Джеремайя бяха направо унищожени, а ризата на Джером излъчваше деликатна мъжка миризма — неговата, и тя по изумяващ начин ѝ напомняше за случката на брега. Каза си, че не съжалява — поне нямаше да си отиде от този свят като самотна, свадлива стара мома; макар да бе леко уплашена, защото никога нямаше да бъде същата. Щеше да прекара живота си, преследвана от мисли за него. Нямаше друг избор, освен да облече дрехите, които Джером ѝ бе купил.

През нощта остана в капитанската каюта. За свое голямо учудване спа много добре.

На следващия ден видя Джером съвсем за кратко. Врълхлетя ги буря и той бе зает на палубата. Късно следобед дъждът спря, но вятърът продължи да духа. Едва тогава тя реши да отиде при него. Знаеше, че ще го намери на руля. Той също усети присъствието ѝ, но не продума.

През цялата вечер виенето на вятъра не стихна. Уморена от непрестанното блъскане в стените на каютата при всяко издигане на кораба, тя се съблече и си легна рано. Люлеенето я успокои.

Към полунощ вятърът утихна. Малко след това чу вратата да се отваря.

Джером стоеше на прага, облечен само с бричове; бронзовата му кожа бе лъскава от дъжда и проблясваше на лунната светлина. От тъмната му коса се стичаха малки кристални капчици.

Влезе в каютата, приближи се до леглото и се надвеси над нея. Дръпна завивките и тя почувства изгарящия му поглед върху тялото си. Джером си свали панталоните, намести се върху нея и най-безцеремонно разтвори бедрата ѝ с колене. Тя се отмести, преглътна

бавно и склучи ръце върху гърдите си. Но той прокара пръсти по нейните, раздалечавайки ръцете ѝ към двата края на леглото.

— Янки — укори я той меко.

— Бунтовник — отвърна тя.

— Ти си врагът.

— Грещиш. Ти си врагът — господи, усети силата на ерекцията му върху кожата си.

— Трябва да вървя — рече сериозно Джером.

— Да, трябва — съгласи се Риса без съжаление.

— Но това е последната нощ на твоето затворничество. Още си под моя власт и ще правя с теб каквото си поискам.

— Арогантността на бунтовника — прошепна тя.

— Наистина ли мислиш така? — отвърна дрезгаво Джером.

Освобождавайки дясната си ръка, тя се отмести леко встрани. Той продължи да се движи, а пръстите му галеха всяка извивка на тялото ѝ.

Разтвори бедрата ѝ и потъна в нея. Тя инстинктивно се опита да събере крака, но той не ѝ позволи.

— Искаше ми се да съм по-благороден, като моят братовчед янки — замислено рече той. — Опитах се, повярвай ми. Но не издържах на изкушението, не и тази нощ. Утре ще си свободна. Отново ще бъдеш гордата, недосегаема генералска дъщеря. Тази нощ ще бъде нашата последна битка, само бог знае кой от нас ще се предаде. Нощта е моя.

Риса потръпна, чакаща, искаща. Притвори очи в тъмнината. Реши никога да не му признава с какво нетърпение бе очаквала тази нощ.

— Отвори очи, янки.

Риса бавно повдигна клепачи. Лицето му сякаш помръкна и тя усети някакво напрежение.

— Е, добре! — измърмори Джером провлачено. — Тази нощ, мой най-обичан враг, не давам и пукната пара за какъв ме смяташ.

Тя се намръщи, внезапно вбесена от думите му, и понечи да протестира. Но не успя да го направи, защото устните му я покриха с жадни целувки и поривът на гнева ѝ отстъпи на непреодолимо желание. Докато я обсипваше с целувки, той проникна в нея, изпълвайки цялата ѝ същност.

Нямаше болка. Движеше се бавно, възбуждайки я с всяко плавно помръдване на мъжествеността си, и постепенно засили темпото. Риса не изпитваше нищо освен чувство на върховна наслада, меките ласки на сенките, обгръщащи телата им, криещи греха им. Яростта отшумя, а страстта избухна с пълна сила. Нямаше нищо против да се отдаде на нощта.

9

Джулиън Макензи изми мълчаливо ръце, борейки се със силното чувство на неудовлетворение и ужас, заплашващо да го смаже.

Току-що бе изгубил свой пациент.

Не че не му се бе случвало напоследък. Все пак бяха във война. Неговите потенциални пациенти умираха, преди да може да се погрижи за тях, откакто последва батальоните, отчаяно стремящи се да създават безредици на брега на река Сейнт Джоунс. Въпреки това загубата му се стори изключително тежка.

Тъкмо бяха свалили момчето от операционната маса, когато заблуден куршум от пушка се заби в крака му. Не биваше да умира. Беше само на деветнайсет. По дяволите, още нямаше косми по брадата си. Ако го бяха уцелили с патрон от мускет, щеше да оцелее, защото тези патрони бяха бавни и спираха при препятствие, най-много костта да се беше пукнала. Но момчето отнесе пушечен куршум — сравнително нов, конусовиден куршум, който хлътваше при удар и разпръскваше костта на части. Беше достатъчно бърз, за да причини необратими вреди, но не достатъчно бърз, за да излезе от тялото. Костта на глезена на момчето бе раздробена. Не искаше да изгуби крака си и затова беше бинтовал раната си. Целта му бе да прикрие силния кръвоизлив и ужасната болка. Събудиха Джулиън още призори, когато командирът на младия войник беше открил раната, но дотогава мястото се беше инфектирало.

Джулиън осъзна, че мъката, която изпитваше заради момчето, се усилваше допълнително, защото се тревожеше за семейството си. Макар янките да държаха Сейнт Огъстин, новините през военната линия не спираха да пристигат. Той беше подочул, че снаха му, Алена, работи като шпионка и куриер. Беше напуснала Сейнт Огъстин, и оттогава никой не я бе виждал. После някаква нейна приятелка, янки, на име Риса Магий, беше изчезнала, търсейки Алена. Джулиън не познаваше Риса, но знаеше, че баща ѝ, генерал от Съюзническата

армия, има намерение да впрегне усилията на цялата федерална флота в търсене на дъщеря си.

— Нищо не можеше да направиш.

Думите бяха произнесени много нежно. Сестра му, Тиа, застанала от едната му страна, постави ръка върху рамото му. Той се извърна, за да я погледне и да ѝ обясни, че не само трагичната смърт на войника бе повод за неговото униие. Вместо това се умълча. Тиа и без това беше много разтревожена. И все пак, когато я видя до себе си, му поолекна. Беше време, когато голяма част от висшето общество на Юга осъждаше младите жени, решили да помогнат на армията като медицински сестри от страх, че те могат да видят неща, които не бива да виждат — просто нямаше да е прилично. Много „медицински сестри“ само пишеха и четяха писма. Не и Тиа. Тя работеше. Когато дойде при брат си, целта ѝ бе да се бори наравно с мъжете.

Той много се гордееше с нея. Беше красива и интелигентна. Имаше абаносовите очи на баща им, докато той и Иън бяха прескочили едно поколение, за да наследят тъмносините очи на дядо им. Косата ѝ бе тъмна, досущ като бляскавите ѝ очи, а цветът на кожата ѝ бе снежнобял. В началото на войната се интересуваше от приеми, балове и пътешествия. Искаше да посети Европа, Египет, пирамидите и река Яндзъ в Китай.

Но войната си каза думата. И въпреки че баща им с радост щеше да изпрати Тиа далеч отгук, тя остана близо до дома, а през последните месеци работеше заедно с Джулиън на фронта. Родителите им никога не биха се намесили в такова решение, нито Джарет, нито Тара Макензи се влияеха от общественото мнение. Разбира се, трудно бе за вярване, че като малки Джулиън и Тиа се дразнеха като куче и котка. Сега тя се бе превърнала в божа благодат за семейството. Четеше, пишеше, окуражаваше мъжете, помагаше им по време на болести и трески, дори се справяше с хирургическите операции. Попиваше кръвта, правеше превръзки, къпеше ранените, успявайки да пренебрегне зловонната миризма на гниеща плът.

Като лекар той имаше късмет. Когато бунтовниците превзеха Сейнт Огъстин, му помагаше снаха му, която също беше безупречна медицинска сестра. Сега имаше на разположение Тиа.

Тя погледна мъртвото момче, очите ѝ се замъглиха и бързо извърна поглед от него.

— Роднините, жена му и детето му живеят в Окала — каза тя тихо. — Написах им две писма. Желанието му бе да не научават, че е станал страстен пушач, и ме накара да му обещаю, че ще изгоря картите му за покер. Не искаше майка му да разбира, че е залагал и пожела да го запазя в спомените на жена му и детето му като честен и благоразумен човек.

— Тогава изгори картите и си вземи малко почивка. Направо се съсипваш. Не можеш да участваш във всяка битка със същата енергия.

Тя се умълча за около минута.

— Джулиън, брат ни се бие за янките, а и е всеизвестен факт, че баща ни е против робството. Ако Конфедерацията спечели войната, ще трябва да напомним на някои хора, че двама Макензи от Тампа помагаха на южняшките войници да останат живи.

— Работиш както за Конфедерацията, така и за янките, и трябва да признаеш, че невинаги звучиш като отявлена привърженичка на бунтовниците.

Тя сви рамене.

— Ако Иън бъде ранен на вражеска територия, ще се моля да получи най-добрите грижи. А ти си прав. Мразя войната. В нея няма смисъл. Всичко започна с няколко момчета и мъже, които се правеха на деца. Заплашваха се взаимно, решени да надвият противника отведнъж или в близките месеци! Но войната продължава да бушува. Мъжете продължават да мрат. Домовете им са разрушени, децата им се превръщат в сираци. А когато свърши, просто ще трябва да се запиша в медицинско училище — естествено няма да е останал никой, за когото да се омъжа!

Докато го гледаше с възмущение, сержант Дигби, медицинският помощник на Джулиън, се вмъкна в платнената шатра, сега пригодена за полева болница. Дигби, който се биеше в армията на Аризона, преди щатът му да се отцепи, бе млад, висок и слабичък. Отдаде чест, сочейки мъртвото момче, замълча за минута, но после заговори развълнувано:

— Той идва, сър!

— Дигби, кой идва? — попита Джулиън.

— Капитан Макензи, сър, на конфедералния кораб „*Лейди Варина*“. Какво ще кажете, а? Навсякъде покрай него кораби на Съюза, а той си разиграва коня под носа им!

Джулиън хвърли поглед към Тиа. Значи братовчед му успяваше да отиде, където си поиска. Работата беше доста мъчителна и с всеки изминал месец пробиването на блокадата ставаше все по-опасно. Но Джером бе привикнал към работата като никой друг. Не се числеше към флотата на Съединените американски щати като повечето офицери на Конфедерацията, но пък бе гмуркач и умееше да строи кораби. Бе придобил уменията си в огромните корабостроителници на север и нагодил всичките си знания специално за водите на Флорида. „*Лейди Варина*“ бе конструиран от него. Съдът беше изключително лек — тежеше само петстотин тона. Носеше на борда си седем малки и три големи оръдия. Лесно маневрираше в плитчините. Беше оборудван едновременно като параход и платноход, което позволяваше висока скорост и надеждност. Джулиън изгаряше от нетърпение да види Джером, защото отчаяно се нуждаеше от провизии.

— Да отидем при Джером! — извика развълнувано Тиа. Джулиън кимна, взирайки се в момчето, което толкова скоро бе предало богу дух.

— Ще се погрижа за войника, доктор Макензи — промълви опечалено Дигби.

Джулиън кимна отново. Двамата с Тиа погледнаха надолу към реката от палатката, скрита сред боровете.

Беше едва призори. Естествено Джером бе следвал пътя на сенките — като фантом, който използваше пелената на здрача, за да се промъкне край патрулите на Съюза.

Наистина „*Лейди Варина*“ бе закотвена в реката. Доковете на мястото на полевата болница бяха разрушавани няколко пъти — първо от бунтовниците в отстъпление, после от янките, после отново от бунтовниците. Джулиън не искаше да има докове в близост до импровизираната му болница — нямаше намерение да привлича вражеските куршуми към ранените войници. Но когато се вгледа в кораба, той видя множество малки лодки да гребат към него. Джером стоеше изправен в челната лодка, гордо вдигнал глава. Усмихна се и махна на братовчед си за поздрав. Като чичо Джеймс, неговият роднина метис, Джером винаги бе очаровал Джулиън. Разликата във възрастта им беше само няколко месеца, но когато посетиха имотите на Макензи в южната част на щата, се оказа, че Джером е станал добър

в много отношения — беше се научил да се бори с алигатори и да надава такъв пронизителен боен вик, та чак косата ти да настръхне.

Джулиън се усмихна. Идвайки към него, Джером изглеждаше като Вашингтон, пресичащ Делауеър. Определено имаше внушителна фигура. Не носеше униформа, само памучни панталони, ботуши, сива риза и ножница със сабя на кръста.

— Капитане! — провикна се той, когато Джером стъпи на брега.

— Докторе! — извика капитанът в отговор.

Но Тиа го изпревари. Затича се към него и се хвърли в прегръдките му. Той я вдигна на ръце и я завъртя, притискайки я силно до себе си. После я остави на земята, а двамата с Джулиън се прегърнаха бързо.

— Много се радвам да те видя, и то така неочаквано. Напоследък реката е изключително опасна — каза Джулиън на своя братовчед. — Но, слава богу, ти си тук. Чухме ужасяващи неща... дано поне да имаш някаква информация. Чувал ли си нещо за...

— Да, но нека първо разтоварим кораба, и тогава ще говорим. Насаме!

Трийсет минути по-късно Джером Макензи седеше заедно с братовчедите си около походната масичка на Джулиън в импровизираната полева болница. Хората на капитана довършиха пренасянето на товарите, които бе донесъл. Напук на военните заповеди на Конфедерацията, отнасящи се до снабдяването със стоки, Джером бе твърдо решен, че провизиите, които придобие, ще останат в родния му щат. Особено когато ставаше въпрос за доставка на медицински продукти за Джулиън.

Веднага щом Дигби отиде за кафето, Джером им предаде сведенията, които те очакваха с голямо нетърпение.

— Алена е добре.

— О, господи, откъде знаеш? Виждал ли си я скоро? — извика припряно Тиа.

— Видях я.

— И? Какво стана?

— Алена шпионираше и пренасяше контрабандни стоки през блокадата. Федералните бяха твърдо решени да се доберат до нея. До

Мокасин. Но...

— Някой я е предупредил. Генералската дъщеря — додаде Джулиън.

Джером повдигна вежди от почуда.

— Да, откъде разбра?

— Носеха се слухове из Сейнт Огъстин, след заминаването ѝ, естествено. Риса Магий заставила един млад моряк да я доведе на юг. Предполагам, че целта ѝ е била да открие Алена. Цяло чудо е, че е намерила Иън.

— Не него. Не точно. Намери мен.

— О? — ахна Джулиън.

— Но ти видя Алена, нали? Наистина ли е добре? — попита Тиа.
— А Иън? Видял си брат ми! Как е той? Джером, моля те, кажи ни всичко!

Джером се поколеба. Напълно се доверяваше на своето семейство, но понякога бе по-добре да не научават всичко.

— Открих Иън, също и Алена. Тя се върна на остров Беламар. Там беше и Иън, макар и за кратко.

— Иън се върна в армията — промълви горчиво Тиа.

Джером не отговори.

— А генералската дъщеря? — настоя Джулиън.

— Ами, всъщност тя е причината да бъда тук сега. Трябва да ми помогнете да я преведем през реката.

— А защо не я остави в Беламар? — смръщи чело Джулиън.

— Защото не можех. Тя знаеше къде отивам и заплашваше сигурността на целия екипаж.

— Мислиш, че е щяла да те предаде?

— Сигурен съм. Тя е заклет янки.

— Това не значи нищо — промърмори Тиа. — Рискувала е живота си, за да спаси Алена, нали? Какво те прави толкова сигурен, че ще те предаде?

Джером отпи от кафето и стомахът му се сви на топка. Зачуди се дали наистина би го предала. Да. Не от злоба, просто оставаше вярна на Съюза, както винаги. Без значение какво се бе случило между тях. Мили боже, какво се бе случило?! Това не беше голяма загадка. Просто я бе пожелал. Пожела я истински. А тя? Това не знаеше. Дали наистина бе прелъстена от приликата му с Иън? Може би самата война я бе

хвърлила в прегръдките му. Войната принуждаваше всекиго да осъзнае колко кратък и несигурен е животът. Любимите мъже измираха като мухи, а с тях и нежните мечти и планове за бъдещето.

Но не Риса бе виновна за това, което се случи.

Нито на брега, нито в каютата му.

Вината беше негова, но тя му бе отвърнала с такава изгаряща страст, че накрая прелъстен се оказа самият той.

Още го преследваха мислите за нея. Още я желаше силно.

При нормални обстоятелства той щеше да поиска ръката ѝ — в предвоенно време тя би била опозорена. Но в края на краищата, един скандал, чийто повод се оказа лъжа, заведе Иън и Алена на сватбения олтар.

Заклетите янки не се омъжваха за заклетни бунтовници, и той със съжаление си помисли за годениците, постигнати от подобна участ.

Не. По-добре да забрави за случилото се. За тях нямаше бъдеще. Риса отчаяно се бе опитвала да избяга от него, за да отиде при любимите си янки. Би била отвратена от идеята да се омъжи за метис от Юга, участвал в пробиването на блокадата. А истината беше, че тя бе прелъстена от мига, от горещото желание да докосне нещо, което някога ѝ бяха отнели. И все пак...

Беше му дяволски трудно да я пусне. Само при мисълта за нея пръстите му нервно стиснаха чашата, мускулите му се напрегнаха, а пулсът на шията му видимо се ускори. Макар да негодуваше срещу мисълта, че Риса му се е отдала, защото го е мислела за Иън, огньовете, бушуващи вътре в него, не стихваха. Тя неизменно извикваше в душата му чувства на пълна наслада и той знаеше, че ще помни очите ѝ, докато е жив: понякога обагрени в зелено с лек син оттенък, после сини, примесени със зелено, очи с цвета на морето, бляскави, красиви, променливи, чист аквамарин.

Решително остави чашата си на масата.

— Докато тя знаеше моите действия, не посмях да я освободя. Риса, между другото е много нетърпелива да се върне на територията на янките.

Джулиън се наведе напред, готов да проговори, после се спря, понеже пристигна Дигби, който им донесе кафе и бисквити. Джулиън му благодари, и той излезе.

— Джером, трябва да те предупредя. Чух, че баща ѝ е побеснял. Знае, че е напуснала Сейнт Огъстин и разбрах, че възнамерява да преследва и унищожи всеки бунтовник или янки, дръзнал да ѝ причини зло. Между другото, какво ли се е случило с момчето, което я е довело на юг?

— Фин? — учудено повдигна вежди Джером. — Оставиха го на малък остров заедно с няколко янки. Скоро оттам трябва да мине федерален кораб, ако вече не е минал.

— Тежко му, ако генералът го открие.

— Тъй като сме във война със Съюза, едва ли бащата на дамата може да ме уплаши — каза с лекота Джером. — Много съжалявам, но тя имаше информация, колкото дузина шпиони. Нищо не можех да направя.

— Сигурна съм, че не си ѝ сторил нищо лошо. Поне се надявам — промърмори Тиа.

Джером се усмихна сухо.

— О, Тиа, много ми е неприятно да те разочаровам. Тя се бори като дива котка и трябваше да направя нещо. Заповядах на моя пръв помощник да я завърже на палубата и да я наложи с двацет камшика за наказание.

Тиа ахна.

— О, господи, Джером!

— Тиа! — въздъхна Джулиън. — Тиа, той само се шегува.

Джером се засмя.

— Шегувам се, естествено. И все пак доста бях изкушен от идеята.

— Къде е тя сега? — попита Джулиън.

— На борда. Спи. Е, след като си поговорихме, аз ще се върна на „Лейди Варина“ и ще я доведа тук, на брега. Заедно с екипажа ще се подготвим за отплаване през ранния следобед. Ще излезем в открито море по здрач, за да избегнем янките, скрити на юг от плажа Фернандина.

— Е, щом тя е причината да си тук, аз съм ѝ много благодарен. Морфинът ми е на свършване и отчаяно се нуждая от още — каза Джулиън. — Колко дълго според теб можем да продължаваме с толкова малко хора, кораби и провизии?

Джером се поколеба, свивайки рамене.

— Е, започнахме от нищо, сега имаме нова държава, ново правителство и морски флот.

— А глупаци като теб дадоха цялото си имущество — обади се Тиа.

В отговор и двамата я изгледаха с неодобрение, а Джером каза строго:

— Тиа, на практика Югът не притежава никакви производителни сили. Да, предложих кораба си и е истина, че често попадаме в безизходица. Но ако продължим да печелим битки, при условие че не разполагаме с толкова хора и оръжия, накрая политиците сигурно ще ни обявят за победители.

— Ако! — измънка Тиа, после стана и излезе. Двамата мъже я проследиха с поглед.

— Изгубихме пациент, когото не биваше да губим точно днес — обясни Джулиън.

Джером се изправи.

— Губим голяма част от нещата, които не бива да бъдат изгубени — каза той меко. — Но пък, така е и с врага. Да наредя ли да доведат мис Магий при теб?

Преди Джулиън да успее да отговори, в стаята влезе Дигби, силно развълнуван.

— Сър! — изкрещя той. — Има съобщение от вашия чичо — обърна се, осъзнавайки, че чичото на Джулиън всъщност е бащата на Джером. — Баща ви, сър.

— Баща ми? Какво се е случило?

— Нищо — каза Дигби с широка усмивка. — Просто днес очакваме още един гост. Мистър Макензи е довел Алена наблизко в южна посока оттук.

— Това е чудесно, Дигби, благодаря ти — рече Джулиън. Когато Дигби излезе, той погледна Джером.

— Иън я е изпратил тук?

— Предполагам, че разчита на теб да я отведеш на Сейнт Огъстин. Все още бушува война, а островът е съюзническа територия.

— Да, разбира се.

— Риса много ще се радва да я види.

— Риса... мис Магий — промърмори Джулиън. — Джером, моите хора ще посрещнат баща ти по долното течение на реката, така

че тя няма да разбере къде точно се намираме. Риса и Алена. И двете тук! Риса е жената, за която Иън възнамеряваше да се ожени преди. Сега тя можеше да е една от нас. Е, ако нещата се бяха развили другояче.

— Ако нещата се бяха развили другояче — промърмори сухо Джером. — Ако ме извиниш, ще отида да се погрижа за дамата.

Навън беше утро, но Риса все още спеше. Джеремая увери Джером, че никой не я е безпокоил.

Той остана дълго на прага на каютата си, загледан в спящата Риса. Бе легнала по гръб, завивките я покриваха до кръста, ръцете бяха деликатно положени върху чаршафа. Тъмната ѝ коса се бе разпиляла по възглавницата като ярък огнен пламък — невероятно дълга, с прекрасен самурен цвят. Тя силно контрастираше с очите и с мраморната белота на кожата ѝ. Тъмни къдри падаха свободно върху разголената ѝ гръд, червените зърна чувствено се подаваха изпод меките букли на косата ѝ. Устните ѝ се разтвориха леко, докато я наблюдаваше. Имаше красиви устни — плътни, меки и добре оформени. В съня си тя изглеждаше като ангел. Беше просто прекрасна. Шията ѝ — издължена, ръцете — елегантни, гърдите... Изкусителни, зрели...

Вече не бе негова затворничка, а дъщерята на федерален генерал. Джером смръщи чело, осъзнавайки, че бе обезчестил чедото на свой враг. А южняците се славеха с такова благородство! Със сигурност това се отнасяше и за него. Дори и да не беше прословутата южняшка чест, той умееше да прави разлика между добро и зло, а отнемането на девствеността на чиято и да било дъщеря...

Но тя можеше да му откаже. Даде ѝ възможност да го направи, нали?

Пулсът му се ускори, пръстите го засърбяха, тялото му гореше.

Риса бавно отвори очи — гъсти тъмни ресници разкриха очите с цвят на аквамарин. Премигна, но като го видя, се намръщи, осъзнала, че е вече ден.

— Пристигнахме ли? — попита.

— Да, скоро ще бъдеш свободна — отвърна той. После пристъпи към леглото, като не откъсваше очи от нея. Забеляза, че една вена на

шията ѝ започна да пулсира заплашително бързо. Очите ѝ се разшириха и тя се размърда, придърпвайки завивките.

— Запазваш благоприличие? — рече той.

— Вече е ден, освен това пристигнахме — промърмори Риса, а миглите ѝ докоснаха още веднъж поруменелите ѝ бузи. Джером прокара пръсти по лицето ѝ и тя вдигна поглед към него.

— С идването на деня — повтори той, изучавайки очите ѝ, — снощното отдаване си е отишло.

Тя се засмя неочаквано, клатейки глава, и на него му се стори, че в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Никога не се отдавам на бунтовници, капитане.

— Хм — промърмори, загледан в нея, — тогава защо позволи това да се случи?

— А ти?

— Всъщност не мисля, че съм допуснал нещо...

— Защо прави любов с мен?

— Не можах да се въздържа.

— Нима? Добър отговор, мистър.

— А какво ще каже баща ти? — попита той.

— Нямам намерение да му съобщавам.

— Не, разбира се, че не. Никога не би признала, че си се отдала на врага.

— Никога не съм се отдавала на каузата на бунтовниците.

— Но не искаш баща ти да узнае.

— Мили боже, не. Не и баща ми!

— Нито пък който и да било.

Тя отново сведе ресници.

— Никой не бива да узнае. — Спря за миг, после продължи: — Ти си въстаник, който се бори да пробие блокадата. Баща ми е генерал от Съюза. И както всеки ми напомня непрестанно, това е война. Татко със сигурност ще се опита да те хване, ти си врагът.

— Риса, не се страхувам от баща ти.

— А би трябвало.

— Може пък баща ти да се страхува от мен.

— За щастие той се бие на сушата, а ти по море, но съм сигурна, че е бесен и че е пратил всички свои приятели по петите ти.

— Горко им, много от тях ще умрат. Добър съм в работата си и много съжалявам за загубата на човешки живот, но когато два кораба се срещнат в морето, кръвопролитията и смъртта са неизбежни.

— Точно това имам предвид, мистър. Ти си врагът.

Той кимна, чудейки се защо отново усети стягане в гърлото. Всичко, което казваше тя, бе истина. Разбира се, не би искала за нищо на света между тях да има някаква връзка.

— Каза, че ще ме освободиш — напомни му Риса тихо.

— Да — отвърна той, докато вдигаше от челото ѝ една буйна къдрица. — Но си оставам любопитен. Все пак съм врагът. Това е неоспорим факт. Защо тогава позволи това да се случи?

— Ти... ти не ми даде никакъв избор.

— Мисля, че го направих. Преструваше ли се през цялото време?

— Не разбирам за какво намекваш — каза тя предпазливо.

— Напротив. Много добре разбираш. Ти беше влюбена в Иън. Хвърли се в обятията ми още преди да ме познаваш, мислейки, че съм Иън. Само ако бях Иън... щеше да предпочетеш женитба вместо бягство.

Джером бе ядосан, но не повече от нея — разстроена, отчаяна, гладна и изтормозена.

— Иън е женен — отсече Риса, присвивайки очи. — Но той имаше достатъчно ум в главата си, за да разбере, че вие, бунтовниците, се опитвате да унищожите остатъците от една голяма държава. Той не е враг.

— Иън храбреца! Е, братовчед ми направи своя избор, аз също. Ясно е, че аз съм омразният враг. Така да бъде. Искам от теб, не, изисквам да се признаеш за победена, преди да ти позволя да си тръгнеш.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Мисля, че разбираш — каза той хладно. — Предай се — повтори много меко. — Нека не остава съмнение, че всичко е станало по твоя воля — наведе се напред, приковал поглед в нея. Усети собствения си пулс да тупти в ушите му, в слепоочията, в гърлото.

Тя поклати глава, втренчена в него.

— Да се предам, никога! — Но очите ѝ заблестяха. Неочаквано обви ръце около шията му и той я прегърна в отговор. Отметна завивките и легна отгоре ѝ. Улови устните ѝ в жадна целувка,

мислейки си колко малко време е изминало, откакто бяха заедно. Тя отвърна на страстта му, устните ѝ се впиха в неговите, а езикът ѝ се впусна изучаващо из устата му...

Как, за бога, щеше да я пусне да си иде?

Знаеше, че иска нещо, което не можеше да вземе. Отдръпна устни от нейните. Прекара език по гърдите ѝ, смучейки, милвайки, възбуждайки леко зърната със зъби. Тя дишаше учестено, пулсът ѝ се ускори. Дръпна го за косата, гризна го лекичко по рамото и го близна с език, за да успокои болката. Той се изправи, покривайки цялото ѝ тяло с целувки; езикът му се спусна към пъпа, оформяйки влажни спирали по корема ѝ. Времето бе негов враг. Изведнъж разтвори краката ѝ и се настани между тях, целувайки, галейки, възбуждайки вътрешността на бедрата ѝ. Тя викаше, скубеше косите му, извиваше гръб, молеше го, скимтеше и се мяташе под него. Пренебрегна протестите ѝ, докато тя потръпваше в див, разтърсващ екстаз. Изправи се над нея за последен път, а тя все още трепереше. Свали панталоните си и проникна в нея, усещайки я плътно обгърнала неговата мъжественост, разтърсен от силата на удоволствието. Люби я с необятна страст, искащ всичко от нея, удавен от топлината на тялото ѝ за сетен път. Ръцете му се плъзнаха под нея точно когато оргазмът заплаши да ги връхлети и избухне, и тласъците му станаха още помощни и яростни. Риса заби нокти в раменете му, извивайки тяло под неговото, крещейки от удоволствие. Той вдиша сладкия женски аромат на кожата ѝ, примесен с мускуса на любовната им игра. Усети дъха ѝ, ритъма на сърцето ѝ. Сякаш всеки момент тялото му щеше да избухне в безразсъдно отчаяние. Потрепери в нея. Отново, и отново. Тя продължаваше да се притиска към него, после от устните ѝ се изплъзна силна въздишка и заби юмруци в гърдите му.

— Ти си врагът! Ти си врагът! Моят враг!

Въпреки изблика на ярост той успя да я удържи за дълго време, разтърсен от отшумяващия оргазъм. Макар за кратко, тя отново бе негова.

Най-после се изправи, обърна ѝ гръб, напъха краищата на ризата в панталоните си и ги закопча. После каза:

— Както желаш, мис Магий. Все още съм твой враг. А ти не се отдаваш на бунтовници.

Не се обръщаше, а ѝ говореше през рамо.

— Джеремая ще те придружи до брега. Свободна си.
С тези думи той напусна каютата.
И живота ѝ.

10

Риса остана да лежи в каютата, учудена от силната мъка, която я бе обзела.

Поиска свободата си от бунтовника Джером Макензи и я получи. Риса беше от Съюза — и му остана вярна. И въпреки това, когато си тръгна, бе уверена, че той няма да пожелае да я види отново. Никога нямаше да забрави хладното презрение в гласа му, когато ѝ се надсмиваше: „ти никога не се предаваш“!

Въпреки това винаги щеше да пази частица от него в душата си. Познаваше го толкова отскоро и все пак толкова добре. Можеше да извика образа му в съзнанието си с отворени или затворени очи; усещаше го, виждаше го, чувстваше дъха му в паметта си и от момента, в който той я напусна, знаеше, че споменът за него ще я преследва цял живот.

Но, както и двамата не спираха да повтарят, беше война. Не бе влюбена, не можеше да бъде. И все пак бе въввлечена в магия от чувства, които трябваше да отрече веднъж завинаги, да забрави независимо как я бе докосвал, независимо че бе оставил отпечатък дълбоко в сърцето ѝ.

Всичко беше свършило, най-добре е да забрави.

Никой не я обезпокои в капитанската каюта, където седеше трепереца и с натежало сърце, вместо празнуваща своята свобода. Когато денят напредна, Джеремайя ѝ донесе прясна вода и каза, че ще я заведе на брега, преди да се стъмни.

Както очакваше, не видя Джером повече.

Той я беше пленил. Той бе нейният враг. Трябваше да запомни това.

Когато Джеремайя дойде, за да я придружи до брега, Риса беше трогната от факта, че целият екипаж на „*Лейди Варина*“ се бе събрал на палубата, за да я изпрати. Майкъл О’Хара и Мат Кокър изпълниха за нея сърцераздирателната „Лоралий“ на барабан и флейта. Благодарни на всички за тяхната добрина, но вътрешно не спираше да трепери.

На брега тя бе посрещната от осем южняшки конници. За голяма своя изненада откри, че познава един от тях. Това беше Грант Дженар, мил възрастен господин с красива посребрена коса, брада и завити мустаци. Беше слаб, с изправена фигура, пенсиониран кавалерийски офицер от армията на Съединените щати от най-висок ранг. Напусна поста си при баща ѝ преди най-малко четири години служба като негов помощник. Нямаше представа, че се е присъединил към армията на конфедералните щати.

— Мис Магий! — поздрави я той, докато слизаше от коня. Пренебрегвайки етикета, Риса се затича и се хвърли в прегръдките му.

— Сър! Чудесно е, че ви виждам. Толкова се радвам.

— О, не бъдете толкова радостна, мис Риса! — каза той, а топлите му кафяви очи я погледнаха тъжно. — Аз преминах на тяхна страна, но въпреки това ще се погрижа да бъдете върната в безопасност на Сейнт Огъстин.

— Но вие сте...

— Капитан, скъпа, от новосформиран полицейски отряд във Флорида. — Въздъхна. — Един стар капитан. Моля се само да не преместят мен и хората ми на север! Вие сте умна млада дама, предайте на баща си, че няма смисъл да вдига толкова много шум заради вашето изчезване, и без това не е в негов стил!

— Ще видя баща си много скоро — отвърна Риса любезно.

— А сега ви каня да дойдете с мен в полевия офицерски щаб на вечеря. Когато падне здрач, ще извършим размяната.

— Размяна?

— Да, скъпа, всичко се нареди чудесно. Миналата седмица янките плениха един наш барабанчик. Горкото момче. Мисля, че е бил доста уплашен. Някакъв глупак му казал, че янките хапват войници за вечеря. Както и да е, и двамата ще се върнете у дома до зори. Има кон за вас. Ако благоволите да се качите, ще се помъчим да спазим някаква форма на южняшко гостоприемство, макар и да не сте наша гостенка по собствено желание.

Мъжът отмина. Един от хората му бе слязъл от червеникав кон и чакаше Риса, за да ѝ помогне да се качи. Риса кимна, приемайки помощта му. Войникът, макар здрав, висок и хубав, беше също състарен. Явно беше вярно, че по-младите мъже от Юга бяха изпращани на север, за да посрещнат огромните съюзнически войски,

напредващи на юг. В разгара на войната само старците и момичетата оставаха по родните си места, за да ги отбраняват.

Риса яздеше редом с капитан Грант Дженар сред борови дървета. Накрая стигнаха до малка горичка с платнени шатри. Слязоха от конете пред една по-голяма палатка и Риса едва не падна от коня, когато видя млад мъж да се появява от вътрешността на палатката. Отначало не забеляза колко много приличаше на Иън, макар да бяха като близнаци. Беше изумена от приликата му с Джером.

Със сигурност беше от рода Макензи. Навярно е Джулиън, братът на Иън.

Помъчи се да прикрие първоначалната си изненада и да не се изложи, падайки по лице в калта. Той не се поколеба нито за миг, а се втурна към нея, подавайки ѝ ръка.

— Мис Магий, за мен е удоволствие да се запозная с вас въпреки стечението на обстоятелствата. Аз съм...

— Вие сте Джулиън Макензи — каза Риса, поемайки ръката му. Той се усмихна, свивайки рамене. Стисна ръцете ѝ топло и твърдо.

— Да, казаха ми, че ние с Иън много си приличаме.

— Самото име е причина за това.

— Мислите ли?

— Ами! Въобще не си приличаме! — обяви женски глас и Риса видя жена с нейния ръст да идва от страната на Джулиън.

— Аз съм Тиа Макензи, мис Магий.

Тиа много се различаваше от Джулиън. Очите ѝ бяха по-тъмни от въглен, кожата бяла като крем и когато се усмихна, на бузите ѝ се появиха очарователни трапчинки. Косата ѝ беше черна като нощта. Като всички от рода Макензи, тя бе изключително привлекателна личност.

Риса бе поразена от любопитството на целия род към себе си. Явно всички си мислеха, че е спала с Иън. А колко странна бе всъщност истината!

— Приятно ми е, мис Макензи — промърмори Риса.

— Наричай ме Тиа, моля те. Нека забравим формалностите.

— Риса!

Беше изненадана да чуе името си, и то от познат глас. Обърна се смаяна, когато от палатката излетя Алена Макензи и стисна Риса в приятелска прегръдка. В отговор тя се отдръпна за момент, за да огледа

своята малка сламеноруса приятелка, после отново се притисна към нея.

— Толкова се тревожех за теб — започна Риса.

— О, боже, добре че беше ти, да ми спасиш живота! — продума Алена, замълча за момент, осъзнавайки, че ги заобикалят войници. Сети се, че Риса може би не желае те да знаят, че е рискувала живота си, за да спаси една бунтовническа шпионка от янките.

— Приготвили сме вечеря за теб. Местните успяха да набавят няколко телета. Имаме достатъчно време да се върнем.

— Ние? — учуди се Риса.

— Алена се оттегли! — прошепна меко Тиа.

— Слава богу! — обади се сухо Риса.

— Е, не съм самоубийца. Ако не бях променила решението си, Иън щеше да ме удуши, преди да са го сторили янките. Връщам се заедно с теб на Сейнт Огъстин.

— Радвам се — каза Риса. — Но как се добра дотук?

Алена се засмя тихо.

— Иън помоли чичо Джеймс да ме доведе на юг с писма за Джулиън, Тиа и семейството им. Капитан Дженар ме посрещна на брега и ме придружи дотук.

— Иън и Джеймс са те довели дотук?

— Още не е ставало дума за примирие, нали? — попита Алена с остра нотка в гласа. Красивите ѝ очи блестяха като злато, сякаш току-що бе плакала. Тогава Риса разбра. Иън окончателно бе принудил жена си да зареже шпионската дейност, и отново се бе върнал на бойното поле. Изглежда, така беше с мъжете. Но Алена очакваше второ дете, така че можеше да навреди на живота на бебето при опасните операции. Очевидно беше, че тя не иска да говори пред толкова много хора.

— Хайде да хапнем — предложи Джулиън.

Палатката беше оборудвана като изключително модерна трапезария. Докато се хранеха, капитан Дженар учтиво ѝ обясни, че не може да ѝ каже къде точно се намират. Затова по-късно трябваше да ѝ покрие очите и чак тогава да извършат размяната. Почти не говориха за войната. Само Грант Дженар я попита за баща ѝ.

— Рядко съм срещал такъв безупречен офицер и толкова добър човек в едно! — въздъхна Дженар.

— Сър — обади се един от неговите хора, — и сред нас има изключително добри офицери.

— О, разбира се! Но понякога офицерът е добър човек, а понякога... е, някои от тях са твърдоглави като мулета. Липсват им каквито и да било политически умения! Дипломацията винаги е била по-добро оръжие от сабята, но няма значение. Ангъс Магий е и прекрасен човек, и начетен офицер. Изпращам му поздрави, скъпа, и с нетърпение чакам да се срещнем някой ден за по чашка! Дай боже! Ще му предадете ли моите благопожелания?

— С удоволствие, сър! — увери го Риса.

Все пак той си оставаше един очарователен стар господин. При все това тя с радост дочака края на вечерята, за да остане насаме с Алена, Тиа и Джулиън в медицинската му палатка, сърбайки горчиво кафе с малко бренди. Тиа обясни, че Джулиън е много кисел, защото не знае кога ще пристигне нова пратка с алкохол и лекарства.

— Не ви ли снабдява вашият братовчед, капитан Макензи?

— Естествено, опитва се — каза Джулиън, изкривявайки устни в усмивка. — Но е доста опасно. От всички пътища, които водят до Флорида, Сейнт Джоунс е със сигурност най-трудният. Проблемът е в това, че янките им пречат да продължат нагоре по течението. Джером не може да рискува да се свърже с нас директно. Този път дойде заради теб. Не знам кога ще го видя отново.

Риса сведе поглед към чашата си, стараяйки се да не обръща внимание на руменината, която плъзна по лицето ѝ.

— Трябва да поемем риска да те прехвърлим през реката — каза Алена, стана от походния стол и импулсивно прегърна Риса. Коленичи на грубата платнена черга пред краката си, срещна погледа на Риса, а в очите ѝ проблеснаха игриви пламъчета. — Не че не съм ти благодарна, напротив! Какво те накара да заставиш Фин, точно него от всички, да те доведе на юг, за да ми помогнеш?

— Страхът, че може да те обесят! — отсече Риса.

Алена се засмя, макар все още да трепереше.

— Е, не ме обесиха.

— А какво стана? — попита Риса.

Останалите се спогледаха и Риса разбра, че въпреки всичко, което беше сторила, те явно се двоумяха дали да споделят с нея семейните си тайни.

Алена леко наклони глава встрани.

— Иън хвана Мокасин, макар аз да бях вече на брега.

Риса ахна.

— И Джером намери и двама ви? Но ти си била ранена...

— Едно време имах приятел, човек, в когото имах пълно доверие. Войната прави страшни неща с хората. Явно бе изгубил разсъдъка си. Както и да е, имахме спречкване.

— Просто ѝ кажи истината! — каза Тиа нетърпеливо. — Риса знае, че това не бива да става публично достояние. Този човек не ѝ е бил приятел. Възнамерявал е да отвлече Алена и да убие Иън. Мразел го отпреди войната. Но този човек е мъртъв, бил е офицер от Юга. Иън и Джером са замесени в неговото убийство. Сега разбираш защо трябва да сме дискретни.

— Естествено — промърмори Риса, взирайки се в Алена.

Едно беше Иън да е убил офицер от Конфедерацията, съвсем друго Джером да е замесен.

— Не мога да повярвам, че си толкова прекрасна, че си тръгнала по собствена воля с Джером, и то, за да ме спасиш!

Риса се поколеба.

— Знаела е твърде много — промълви Джулиън.

Алена я стрелна с поглед.

— О!

— Е, всичко свърши, нали? — измънка Риса.

Изправи се, погледна Джулиън и за свое учудване си спомни как Джером ѝ се подигра в нощта, когато го сбърка с Иън и му позволи да я държи в обятията си. Можеше да прекара часове наред с него, преди да разбере, че не е Иън, толкова много си приличаха. Но странното беше, че в момента не почувства нищо. Времето щеше да го отмие от съзнанието ѝ.

— Докторе! — чу се вик отвън.

— Време е — каза Тиа напрегнато.

Риса се изправи рязко и погледна Тиа и Джулиън.

— За мен бе голямо удоволствие да се запозная с вас, въпреки обстоятелствата. Моля се войната да свърши скоро и да се срещнем пак като приятели.

Джулиън взе ръката ѝ в своята.

— Приятелите винаги си остават приятели — рече той сериозно.

— Дори и да се налага да се убиват един друг понякога — промърмори Алена.

— Но нито кръвта, нито любовта могат да се оцветят в синьо и сиво! — обади се Тиа. Усмихна се на Риса, после я прегърна силно. — Можеше да си ми сестра. Толкова се радвам, че си моя приятелка.

— Хайде, трябва да тръгваме — рече Алена.

Риса прегърна Тиа. Тогава в палатката влезе млад войник.

— Тук съм, за да ви отведа надолу по реката. Ако обичате, елате с мен.

Сбогуваха се трогателно, но бързо. Риса и Алена напуснаха медицинската палатка заедно с войника. Навън към тях се присъедини кавалерийски ескорт, начело с капитан Дженар. Когато стигнаха реката, Дженар им пожела всичко хубаво и замина.

Един войник приближи Риса с черна качулка в ръце.

— Съжалявам, мис Магий, но вие сте ни враг...

— Няма нищо, просто ми я сложете.

Той нахлузи качулката на главата ѝ и я заведе до малка лодка. Успя да забележи, че слагат качулка и на Алена. Макар да бе бунтовническа шпионка, тя беше омъжена за янки и сега я връщаха на вражеска територия.

На Риса ѝ се стори, че пътуват доста време. Изведнъж някой се провикна:

— Стой! Кой е там? Казвайте кои сте или ще ви направим на решето!

— Джони Бунтовника ви води жени, янки! — отвърна придружителят на Риса и Алена. Риса не можеше да види нищо. Седна, притихнала в лодката, докато правеха размяната. До нея достигна нощното жужене на насекомите, шумът от плискащата се в лодката вода.

— Мисис Макензи и мис Магий?

— Същите. Водиш ли нашето момче Джон Мърфи?

— Тъй вярно. Ей сега ще дойде при вас — извика единият янки.

— Дами, можете да свалите качулките — каза въстаническият войник. — Оставям ви лодката. Янките са напред.

Риса и Алена свалиха качулките си.

— Благодаря, Алън — каза Алена.

Придружаващият ги войник кимна.

— Пазете се, мисис Макензи, мис Магий — рече той, докосвайки чело в знак на поздрав към Риса.

— Благодаря.

После се провикна.

— Хей, янки?

— Какво има, бунтовник? — дойде отговор от отсрещния бряг.

— Изпращам ти малко тютюн по дамите. Можеш ли да ми запазиш кафе?

— Знаех си, че ще искаш. То е с момчето. Той ще го държи на сухо.

— Чудесно. Пази си главата, янки.

— И ти се пази, бунтовнико.

Войникът, който ги охраняваше, скочи и се потопи във водата. Чуха го да се отдалечава. Минута по-късно наред реката се появи една тъмна глава. Единият янки, който придружаваше пленения барабанчик само допреди малко, доплува до лодката им и се показва на повърхността.

— Дами, добре дошли у дома!

— Остин! — щастливо извика Риса. Познаваше го. Бе младши лейтенант, който често обикаляше улиците на Сейнт Огъстин, за да поддържа реда и бе много по-дипломатичен от повечето войници, населяващи града.

— Лейтенант Сейдж! — каза Алена усмихнато. Поклати глава, оглеждайки го от горе до долу. — Колко интересен начин за размяна на пленници. Сигурно често се мокриш.

— Е, не разменяме пленници толкова често, но вашият приятел Джони и аз се срещаме по реката от време на време. — Той се усмихна. — Разменяме си кафе и тютюн. Поне имаме надежда, че ще оцелеем след войната. Бих искал да вечерям с него някой ден.

— Защо не, би било чудесно — каза Риса замислено.

— Хм... мис Магий, помислих си, че трябва да знаете, Фин се е върнал в града заедно с група съюзнически моряци, чиято лодка била преобърната от бунтовническият капитан Джером Макензи и естествено новините за вашето залавяне са плъзнали на север. Чух, че баща ви се е поболял от мъка и бълва огън и жулел. Дал е заповед да се върнете вкъщи веднага щом ви открият. Заканил се е, че ще взриви

Макензи в морето. Сигурен съм, че ще намери начин да го стори, както си стои на коня.

— О, горкият Фин! Слава богу, че е добре! Незабавно ще пиша на баща ми, че съм в безопасност.

— Фин е добре, но се страхувам, че едно писмо няма да е достатъчно.

— Но аз имам да върша работа на Сейнт Огъстин. Знаеш, че мисис Макензи и аз асистираме на доктор Пърси при операции — смутолеви Риса.

— Доктор Пърси, този стар мръсник, беше хванат да предава кодирани съобщения на бунтовниците.

— О! — ахна Риса, отправяйки тежък поглед към Алена, която поруменя и извърна очи. — Каква изненада.

— Наистина — продължи Остин Сейдж. — Опасявам се, че ще срещне пациентите си в затвора Олд Капитол. Сега има нов лекар. Казва се Теър Крипт. Млад е, но ми се струва доста способен.

— Сигурно с радост ще приеме нашата помощ — каза твърдо Риса.

Докато гребеше, Остин я погледна с крайчеца на окото си.

— Може би. Но доколкото разбрах, баща ви просто не е същият, мис Риса. Някои казват, че никога не е бил толкова рязък по време на битка, колкото сега. Но нищо не заплашва войниците, той командва съвестно. Колкото до неговата собствена безопасност...

Риса пое дълбоко въздух и прехапа долната си устна. Наклони глава, чудейки се дали не си е загубила ума. В очите ѝ пареха сълзи. Баща ѝ беше всичко за нея. Беше я отгледал с любов, беше я научил да мисли и се гордееше с нейните постижения. Не се държеше с нея като със син, а като с дъщеря, способна да осмисли нещата от живота. Обичаше го много и естествено той също я обичаше. Как можеше да е толкова лекомислена? Трябваше да се прибере у дома да види баща си, защото, слава богу, напук на войната, те все още можеха да разчитат един на друг.

— Прости ми — измънка тя. Алена се пресегна към нея и стисна ръцете ѝ. Тогава Риса си спомни, че неотдавна Алена бе изгубила баща си. Усмихна се на своята приятелка, после се обърна към Остин.

— Ще се кача на първия кораб, пътуващ на север.

— Тази нощ един кораб заминава на север, мис Риса, и вие фигурирате в списъка на пътниците.

— Благодаря. — Погледна Алена и в очите ѝ видя сълзи.

— Ще се върнеш! — каза ѝ тя меко.

— Аз принадлежа на Севера!

Алена поклати глава.

— Всички сме свързани по някакъв начин. Усещам го. Ти ще се върнеш, знам това, Риса.

Може би. Но сега се връщаше у дома във Вашингтон. Щеше да види Ангъс, когото обожаваше и който я обичаше също толкова силно. Беше в безопасност, сред свои хора и спокойно можеше да забрави някакъв си там бунтовнически капитан. И все пак...

Преследваше я ужасно чувство на празнота.

Беше свободна, напомни си тя сухо.

Свободна — от врага.

11

Четири седмици по-късно, след плаване до Бермудските острови, „*Лейди Варина*“, начело с капитан Джером Макензи, удържа атаките на съюзническите кораби, които го проследиха, и успя да стигне до пристанище Чарлстън. Това беше едно от най-трудните им пътувания и въпреки че Джером изчака падането на здрача, за да се промъкнат през блокадата, янките ги бяха засекли и мигновено се втурнаха по петите им.

Капитанът издаде заповед мистър Дъглас да дойде веднага, за да отвърнат на огъня. На фона на угасващите светлини топовният гръм беше ослепителен. Успяха да ударят един от федералните кораби, които ги следваха. Уцелиха го, повредиха го и го извадиха от строя. Джером изрева втора заповед за огън — оръдията припламнаха и корабът им се устреми с максимална скорост, макар че „*Лейди Варина*“ също бе ударен. Елементът на изненада в стремителната му контраатака бе объркала останалите федерални кораби и никой не дръзна да ги проследи. Корабът на бунтовниците бе сериозно повреден — топовен снаряд беше засегнал главната палуба и горната мачта. Въпреки това конструкцията му се оказа достатъчно здрава, за да се понесат с бясна скорост към пристанището, където щяха да бъдат предпазени от оръдията. Така те преодоляха и последната дистанция до кея.

Докато „*Лейди Варина*“ акостираше, на брега се събра огромна тълпа. Мъже и жени ги поздравяваха за самоотвержената им операция и се редяха, за да видят какви стоки са донесли.

— Май привлякохме вниманието — предупреди Хамлин Дъглас, докато преценяваше с поглед кея. — Може да се окаже много опасно.

— Хайде стига! — запротестира доктор Дейвид Стюарт. — Това са мирни граждани от Чарлстън. Мирни граждани, които са обсадени от въоръжени патрули на янките. Добри хорица, които се нуждаят от провизии и луксозни стоки.

— Точно заради тях се тълпят така — каза Хамлин и тъжно поклати глава.

— Е, ще трябва да им напомним, че луксозните стоки ще се разменят срещу морфин — каза Джером равнодушно. Сграбчвайки едно от палубните въжета, той се изкачи на горната палуба. Като използваше въжето за опора, той се обърна към тълпата, покланяйки се леко от високото място, на което бе застанал.

— Дами и господа! Аз съм капитанът на „*Лейди Варина*“. Изказвам чистосърдечна благодарност на всички вас за куража, подкрепата и молитвите. Плаваме под знамето на конфедералните щати. Дами, опасявам се, че не носим бонета и чорапи.

От тълпата се разнесе мърморене, последвано от смях. Една млада жена, красива и дръзка, облечена в къса вечерна рокля, реши да покаже чувство за хумор:

— Нито един чифт копринени чорапи! Ама как така, капитане?

— Нито един, мисис, макар че, ако знаех, че ще дойдете да поздравите екипажа, щях да уредя нещичко!

— Внимавайте, мистър! — извика бащата на младата жена. — Ще направим годеж тук и сега.

Отново се надигна смях.

— Дами и господа, благодаря на всички още веднъж! — извика Джером и скочи от палубата.

Когато се приземи, видя, че майор Джексън се е качил на борда. Беше се установил в Чарлстън, откакто загуби единия си крак в битката с армията на генерал Лий в Северна Вирджиния.

Майорът го поздрави топло.

— Капитане, изглежда, ще ви се наложи да прекарате известно време в нашия почтен град, съдейки по времето, което ще отнеме ремонтът на вашия кораб.

— Очаквам го с нетърпение — усмихна се Джером. — Имам роднини във вашия град. Майка ми е от този край. Имаме семейна къща в покрайнините.

— Да, чувал съм за нея. Срещал съм брат ви и сестра ви. При това, мистър, не забравяйте, че брат ви е в армията на Лий, а сестра ви живее в Ричмънд.

— Да, чух за това.

— Семейството ми притежава доста земи в околността. Вие и вашите хора сте добре дошли тук. На площада е нашият семеен хотел и се надяваме, че ще отседнете там. Разбира се, като гости на семейството.

— Мистър, не съм сигурен, че ще мога да приема такава щедрост.

— Капитан Макензи, добре известно е, че не пълните трюма си с бонета и копринени чорапи и много бунтовници са оцелявали благодарение на това, че не търсите собствена облага. За нас ще бъде чест да приемете поканата ни.

Внезапно той се ухили.

— Освен това често сме използвали хотела за болница.

— Добре тогава. Благодаря. Но ако ремонтът на кораба ми се забави повече, мисля, че аз и екипажът ми ще си намерим друго място.

— Мистър, железниците могат да ви отведат направо в Ричмънд, ако решите. Но сега, навлизайки във вражеска територия, трябва да внимавате.

— И защо?

Джексън се ухили.

— Е, сър, вие сте в устата на всички северни вестници.

Джером се намръщи.

— Защо?

Усмивката на Джексън се разшири.

— Елате, мистър, ще вечеряме, ще уредим превоза ви и ще ви покажа за какво става въпрос.

Семейството на Джексън беше доста заможно. Час по-късно Джером и майорът, заедно с няколко граждани, включително красавицата, търсеца чорапи, се събраха около масата от черешово дърво в стилната трапезария с изглед към морето. Масата беше застлана със снежнобяла покривка. Порцелановите съдове бяха от Англия, приборите — от масивно сребро. Поднесоха виното в кана от фин кристал. Ястието включваше майсторски приготвена бяла риба със зеленчуци от ранната лятна реколта. На кораба се справяха добре благодарение на кулинарните умения на Евън Дейтър, но при Джексън беше много по-добре. Уискито беше на ниво, също и храната. Но

Джером не разбра какво точно бе казано за него в северните вестници, докато не се оттеглиха в кабинета на бренди и пури.

— Майор Джексън — каза Джером, наслаждавайки се на пурата си, — прекарвам доста време в открито море без връзка със света. Може ли да прегледам вестниците, за които споменахте?

— Разбира се, капитане. — Той му намигна и извади купчина вестници пред бюрото си. — Ето вашингтонския брой, този от Ню Йорк и от Бостън. Това е.

Джером пое купа и започна да разлиства страниците. В началото бе поразен от факта, че му е обърнато толкова голямо внимание. После побесня. Генерал Ангъс Магий бе дал голяма гласност на изчезването на дъщеря си от Сейнт Огъстин. Наричаше южняшката флота варвари. Наричаха Джером „северен пират, непопадащ в никаква категория джентълмени“, „Всеки праведен баща от Севера и Юга би трябвало да го застреля още щом го види“. Почервенял, Джером остави вестниците.

— Може би не трябваше да ви ги показвам — каза нещастно Джексън. — Повечето от нас намират историята ви за доста забавна.

— Точно така — прогърмя Пиърс Томпсън, господинът с красивата дъщеря. — Какво е правила младата госпожица във вражески води? Никой, уважаващ себе си мъж, не би позволил на дъщеря си да прави такива неща.

Джером се опита да се усмихне на ревностния си защитник.

— Е, да. Нюйоркският вестник споменава за семинолската кръв на баща ми, което според вестника обяснявало варварската ми свирепост.

— Всеки военен знае, че не сте имали никакъв избор в случая — обобщи Джексън.

Томпсън се изсмя тихичко.

— Сър, ако мога да добавя, историята изцяло е пленила дамите. Не са възмутени ни най-малко, както подобава на непорочните девици — всички са нетърпеливи да бъдат отвлечени в морето.

Джером продължи да се усмихва, стиснал зъби.

— Ами! В своята статия младата дама не прави нищо, за да убеди съгражданите си, че сте галантен и почтен.

— Статията на младата дама?

— Да, в „Трибюн“. А, ето я. Толкова съжалявам, че забравих да ви я покажа.

Сдържайки гнева си, Джером пое вестника. Явно репортерът бе засякъл Риса Магий в Ричмънд. Очевидно бе доста очарован от нея — превъзнасяше нейната красота, смелостта и способностите ѝ, когато се качила на коня с плавна грациозност, нетърпелива да се придвижи към армията на генерала, нейния баща, след ужасяващото пътуване с един дивак от Юга. Разбира се, според статията Риса бе отвлечена против волята ѝ и насилствено държана като затворничка. Тя горещо се молела господ да пази Федералните сили и естествено била уверена, че господ ще накаже омразния враг. Не споменава нищо за прелъстяване, насилствено или доброволно. Всички останали вестници намекваха именно това.

Джером остави вестника на масата, старайки се да удържа треперещите си ръце.

— Мистър, придобили сте репутация, която силно интригува жените! — обади се със завист Трилби Харис, артилерийски генерал.

— Но пък, от друга страна, говори се, че старият Ангъс е обезумял от ярост — му каза Джексън доста развеселен.

— Познавате ли стария Ангъс? — го попита Джером.

Джексън кимна.

— Служех при него в кавалерията, докато подадох оставка от армията на Съединените щати, за да се върна да служа на родния си щат. Той е добър стар господин и със сигурност безумно обича дъщеря си. Но пък така е с всички нас. Мис Риса Магий е много приятна млада дама. Зашеметяваща жена, просто зашеметяваща. Независима, самоуверена и изключително начетена. Понякога ние, мъжете, прекаляваме. Веднъж Риса влезе и ни каза, че сме абсолютни негодници! Бях почти хлътнал по нея, както и мнозина други, макар че преди войната всички мислехме, че ще се сгодят с Иън Мак... — Джексън млъкна сконфузено.

— Годеж между Риса и братовчед ми?

— Да — каза Джексън. — Но очевидно са били само добри приятели. — Въздъхна. — Само ако можех да върна времето назад! Тя е жена, която стопля мъжкото сърце! Очите ѝ, сър... кристалносини райски езера! Тя е класическа красавица.

— Наистина — промърмори Джером.

Джексън вдигна чашата си.

— Искан ми се да бях на ваше място, сър!

Джером не успя да отговори, защото лелята на Джексън, стара мома, нахлу през вратата, дръзвайки да обезпокои мъжете.

— Господи! Надявам се, че се наслаждавате на пурите, но за нас е голяма радост да бъдем заобиколени от толкова много красиви мъже. Ако бихте били така любезни да се присъедините към нас за танци, можем да намерим няколко момчета да ни забавляват с музика!

— Дами, за нас е чест! — извика Трилби с ентузиазъм.

Джером бавно стискаше и отпускаше пръсти — сякаш не чуваше какво говорят.

Мат и Майкъл от кораба осигуриха музиката — модни танцувални мелодии и стари ирландски балади. Не пропуснаха да изпълнят „Дикси“, „Лоралий“ и други любими шлагери.

Джером равнодушно отбеляза факта, че дивашката му репутация бе повишила популярността му. Беше заобиколен от дами през цялата вечер, за негова изненада дори бдителните родители наоколо му направиха няколко предложения за женитба. Въпреки всичко красивата брюнетка Жанин, дъщерята на Пиърс Томпсън, го ухажваше най-дръзко. Нощта напредваше, те танцуваха на верандата, а всички бяха вперили погледи в красавицата на батареята. Небето и морето се сливаха на хоризонта в тъмносиня ивица.

— Това е дълга и горчива война, капитане — рече Жанин, докато танцуваха. Пръстите ѝ си играеха с косата на тила му, а лешниковите ѝ очи бяха широко отворени. — Направи живота ми много по-различен, отколкото си представях.

— Вярно е — съгласи се Джером.

— Преди животът беше игра. Не знаех дали да се омъжа за Лоурънс Дансън, Уилям Руфъс или Сидни Малоун. Не можех да реша кой е най-богатият, най-милият и кой има най-голяма политическа власт. Сега това няма никакво значение. Уилям загина в Манасас, Лоурънс в Шило, а Сидни бе убит на място в местността „Седемте бора“.

— Много съжалявам — каза Джером.

— Аз съм много самотна — отвърна тя.

В този момент на верандата пристигна баща ѝ и възможно най-деликатно прекъсна танца им. Въпреки че възнамеряваше да посети

сестра си Сидни и да обходи бойните полета на Вирджиния в търсене на брат си Брент рано на следващата сутрин, трябваше да прекара нощта в Батарейта в изисканата къща на майор Джексън. Легна на леглото гол, загледан в тавана, и тогава тя дойде. Беше се промъкнала през прозореца на балкона. Носеше копринена рокля и отначало се приближи колебливо. После се осмели и седна до него. Беше женствена и привлекателна. Чаршафът, покриващ леглото му, леко се изду, издавайки инстинктивната му ерекция. Но когато се наведе над него, дарявайки го с непохватна целувка, той хвана ръцете ѝ и ги отблъсна. Пожела я заради момента и защото я хареса, но нещо не беше наред. Не му се искаше обезчестяването на млади непорочни дами да му стане навик. Но това не беше всичко. Липсваше страстта, която Риса Магий бе събудила в него. Изкушаваше го мисълта да прави любов с Жанин само за да извика в себе си желанието, което засега не чувстваше.

— Знам, че ме желаеш — прошепна Жанин, докато го галеше и възбуждаше.

Той отново я отблъсна.

— Но един ден, когато войната свърши, ще поискаш по-подходящ мъж — каза ѝ той твърдо. Изправи се, нехаещ за голотата си, и я видя да се връща обратно на балкона.

— Не съм толкова невинна, колкото изглеждам! — прошепна тя със сълзи в очите.

— И аз не съм толкова уморен, колкото изглеждам — каза той нежно. Целуна я по челото. — Хайде в леглото! В твоето легло!

Трепереща и задъхана, тя го обходи с поглед и най-после му пожела лека нощ. Хладният бриз на сумрачния балкон погали голото му тяло и потръпвайки, той си помисли, че се е побъркал. Една красива жена се бе хвърлила в обятията му, а той я отпрати.

Отново си легна. Може би беше отвикнал, беше станал мнителен по отношение на благочестивите жени. Единствените почтени жени бяха тези, на които плащаха за услугите. Винаги беше много внимателен във връзките си. Оставяше непорочните да се справят без него. Точно като генералската дъщеря, която го опозори пред обществеността и направи името му известно из цялата страна както в Севера, така и в Юга.

Все още беше буден. В душата му се надигна гняв, спомняйки си вестникарските статии. Само да му падне! Целият гореше. Изпитваше болка в мускулите, плътта и кръвта си. Имаше възможност да освободи насъбралото се напрежение, но отказа да го направи. Заради Риса. Заради желанието си да я удуши. Заради това, че я желаеше.

Това беше лудост. Особено след нещата, които бе казала...

Ще ми паднеш, сърдито си помисли той. А ако тя имаше намерение да пише ужасни статии за него, тогава... господ да ѝ е на помощ!

Бе твърдо решен да ѝ създаде поводи да пише, и то какви!

Нямаше значение кога и къде ще те ранят, нито пък имаше значение кой си. Цветът на униформата също не предпазваше от забиващите се в костите и месото куршуми и от сабите, разрязващи плътта и вените. Пострадалите както на Север, така и на Юг си приличаха много. Страдаха еднакво, кървяха по един и същ начин, крещяха и умираха с еднаква съдба.

Риса научи този урок скоро след пристигането си във Вашингтон.

Въпреки мъката и болката, които изпитваше, тя с радост се грижеше за мъжете. Въпреки ужасите, които видя, беше благодарна. Добре съзнаваше, че много от така наречените светски семейства се противопоставят твърдо млади жени да работят като медицински сестри. За тях бе абсолютно неприемливо да доближават войниците по какввто и да било повод, особено пък ако не са в пълно облекло.

Слава богу, че имаше баща.

Завръщането във Вашингтон се оказа много по-объркано, отколкото си бе представяла. Едва слязла от военния платноход, който я преведе през реката, тя бе обградена от репортери. Смяташе да бъде искрена, внимателна и напълно спокойна, докато дава изявления — но думите ѝ бяха някак изопачени и историите, които прочете по-късно, я накараха да настръхне. Ако се случеше отново да се срещне с Джером Макензи, сигурно щеше жива да я одере.

В северната столица обаче тя бе героиня. Поканиха я на чай в Белия дом, където се опита да успокои духовете около случилото се. Но хората бяха нетърпеливи да чуят за приключенията ѝ в открито

море, въпреки че бяха лишени от кръвопролития. И така тя се превърна в смела героиня, чиято цел бе запазването на Севера, а капитан Джером Макензи бе описан като див бунтовник, решен да отвлече невинната млада жена и да я опозори. Въпреки че можеше да се срещне с приятели, Риса бързо напусна Вашингтон. Така или иначе баща ѝ не можеше да стигне до нея — той бе въввлечен в кампанията на полуострова и за да го види, трябваше да отиде при него.

Ангъс я поздрави за добре дошла, освободи хората си, после я грабна в обятията си със сълзи в очите и едва тогава те успяха да поговорят. Каза му, че е добре, че братовчедът на Иън не ѝ е сторил нищо лошо, но Ангъс изглеждаше бесен, дето някакъв си бунтовник е имал наглостта да отвлече дъщеря му. Генералът искаше тя да се върне във Вашингтон и да не си показва носа навън. Но Риса държеше на своето, обявявайки, че не може да пази стаята до края на войната. Ангъс ѝ нарисува мрачна картина на бъдещето, изпълнено е потенциални свекърви, които не биха погледнали с добро око на желанието ѝ да асистира като медицинска сестра. Тя заяви, че не я интересува и че не ще издържи протакането на войната, ако не върши нещо полезно. Баща ѝ бе напълно съгласен с нея.

Не че да следваш войската беше лесно. Северните батальони надхвърляха по численост южните, но преследването на бунтовниците бе трудно и мъчително занимание. Останал насаме с дъщеря си, Ангъс доброволно призна, че армията е изгубила много от своите най-добри офицери в битки с Конфедерацията. Войниците ставаха жертви на болестите много по-често, отколкото на куршумите. Лятото още повече усложняваше проблемите им. Понякога горещината бе непоносима, а комарите по-кръвожадни от който и да е северен или южен батальон. Маларията, шарката, дизентерията и други епидемии всяваха хаос сред мъжете. Междувременно се включиха в кампанията „Полуостров“, докато Маклелън правеше неуспешни опити да превземе Ричмънд. Дните преминаваха в маршировка и борба с болестите. Понякога се натъкваша на престрелки. Друг път имаше големи битки, ужасяващи рани и смърт. За умирация войник това нямаше голямо значение. Сразени от пушечен изстрел или повалени от болест, виковете на войниците бяха еднакво неприятни, както и отчаяните крясъци на мъжете, които разбират, че трябва да загубят крака си, за да оцелеят. По-лоши бяха случаите на венерически болести. Нямаше нищо по-

ужасяващо от войник в последния стадий на сифилис. Армията винаги бе следвана от проститутки и войниците, изплашени и самотни, очакващи смъртта да ги връхлети всеки момент, бяха нетърпеливи да се забавляват.

Но следването на войската позволи на Риса да бъде близко до баща си. Работата с доктор Аби Танър, стария хирург, служещ при хората на генерала, заемаше цялото ѝ време и не ѝ позволяваше да се замисля. Щеше да се чувства по-добре, ако не беше лятната жега и храната. През юни Риса се разболя — факт, който скри от баща си и от хората му. Не смееше да признае на генерала, че понякога ѝ се гади при вида на кръв и че стомахът ѝ не издържа на гледката и кръсъците, когато ампутираха нечий крак.

Животът в армията не беше никак лек. Но тя бе вкусила от истинската същност на войната и никога повече нямаше да се върне при пухените завивки.

Постоянно бяха в движение. Веднъж, през една юнска нощ, когато не се чуваха изстрели и гърмежи, медицинският корпус откри изоставена къща. По-късно вечерта Риса се разположи в стар красив фотьойл и докато размишляваше за войната, изведнъж чу познат глас, който нежно назова името ѝ. Когато се обърна, едва не извика, невярваща на очите си — на прага на стаята стоеше Иън Макензи. Изправи се и се втурна към него, прегръщайки го силно. Той я притисна, вдигна я на ръце и най-после я остави на земята.

— Иън! Как се озова тук? Радвам се, че си жив и здрав. Искаш ли уиски? Видя ли те баща ми? Какво става с Алена? Отдавна не сме се чували. Дори не съм ѝ писала, толкова съм заета тук!

— С удоволствие ще пийна.

Наля му уиски от гарафата на масата. Подаде му го, а той я накара отново да седне на стола, за да си почине.

— Седни. Знам, че си много изморена. Чух, че работиш без почивка. Знаеш ли какво говорят войниците за теб?

Тя учудено повдигна вежди.

— Нищо лошо, надявам се.

Иън се засмя.

— Ангелът на генерала. Казват, че можеш да командваш като военен и притежаваш целебен допир, непознат за повечето смъртни. Изглежда, те смятат за ангел с червени коси.

— Иън, тук всяка жена изглежда привлекателна.

— О, ти си хубава навсякъде, Риса. Само дето си доста слаба.

— Добре съм. Всички сме малко отслабнали. Разкажи ми нещо ново.

— За войната? — попита той сухо. — Ами, нека да видим, генерал Поуп е мразен както от Севера, така и от Юга, но при все това той си мисли, че най-накрая ще успее да хване добрия стар южняк Стоунуол Джаксън в долината Шанъндо, докато Маклелън превзема Ричмънд. Генералите се карат помежду си като деца, а моят стар учител Робърт Е. Лий наблюдава отстрани и претегля шансовете си. Ние превъзхождаме бунтовниците числено с хиляди и все пак водим война, знаейки, че можем да изгубим хиляди мъже срещу сто техни, и накрая пак да победим — това е лудост! Какво друго мога да ти кажа?

— А Алена?

Той се усмихна.

— Видях я преди няколко седмици. Тя е добре, но ѝ липсваш много. Помоли ме да те накарам да се върнеш, ако е възможно. Мъжете били преместени от Флорида и тя смята, че ако янките продължават да държат Сейнт Огъстин, ти трябва да си сред тях.

Риса се усмихна на свой ред. Държеше ръцете му в своите и небрежно стискаше и галеше дланите на кавалериста.

— Не бих имала нищо против да се върна. Обичам Сейнт Огъстин, но тук съм доста полезна.

— И не ти е мъчно?

— За какво?

— За Джером?

Риса презрително сви рамене.

— О, вестниците бяха по-жадни за скандал, отколкото за смърт. Всичко е минало, дори едва си го спомням — излъга тя. — Видя ли баща ми?

Той трепна.

— Да.

— Какво има?

Иън се ухили, а сините му очи танцуваха.

— Доста е разярен. Предполагам, че все още не си видяла статията. Джером бил интервюиран от един английски вестник и в отговор репортерите обвинили янките в невежество и лошо родителско

възпитание. А ти си се превърнала в шпионка с лоша слава, напълно заслужила това, което ти се е случило в морето. Странно, ти също беше цитирана, описвайки Джером като дивак. Нямам какво друго да кажа.

Риса се изправи внезапно, учудена, че някой е посмял да говори вместо нея. Сграбчи празната му чаша, запрати я с всичка сила и тя се разби в камината.

— Хей, Риса, успокой се! — извика Иън, като я прегърна нежно, за да я успокои. — Не можеш да спреш хорските приказки.

— Ще ги осъдя за клевета! — обяви тя.

— Съжалявам, че ти го казах, но баща ти беше доста афектиран. Мислех, че ще ме убие, задето съм братовчед на Джером. Хайде, седни до мен, тази вечер се връщам, за да се присъединя към войската си. Дойдох във Вашингтон за нови заповеди и ми дадоха няколко дни, за да се видя с приятели. Нали все още си ми приятелка?

— Разбира се, — поколеба се Риса за момент. — Естествено. Добре ли са останалите от семейството?

— Да, доколкото чух. Поне засега имаме късмет. Брат ми и сестра ми са добре. Братовчед ми Brent е в армията на генерал Лий, с когото се бием по тези места. Той също е добре. А братовчедка ми Сидни е в Ричмънд, за да се грижи за ранените. Хубавото е, че почти всички от семейството участват в медицинските корпуси, въпреки че шрапнелите и картечните сеят смърт по бойните полета. Само Джером... — каза той, но млъкна, свивайки рамене.

— Имаш ли връзка с него? — попита тя между другото.

— Чух, че се е установил в Чарлстън за голяма моя изненада, докато поправят кораба му. — Погледна я нещастно. — Вярвам, че и той е добре. Поне се надявам. Съжалявам. Той е мой братовчед и родителите ми са напълно сигурни, че след като те са преодолели семинолските войни, и той ще осъзнае семейната привързаност и любов. Обичам го и съм загрижен за неговото благополучие.

— Естествено — промърмори Риса.

— Каза ми, че не ти е мъчно.

— Разбира се, че не. Дори ако го бяха пратили да гние в тъмница, нямаше да съм ни най-малко нещастна. Всъщност, ако му давах само хляб и вода през следващите десет години, няма да имам нищо против. Може пък да го обесят или да го налагат всеки ден с камшик.

Иън се засмя.

— Е, определено не ти е мъчно. Виждам, че за кратко време сте станали много добри приятели. — Въздъхна. — Наистина ли е толкова лош?

Риса се поколеба.

— Аз бях негова пленница.

— Но ти тръгна с него доброволно.

— Какво можех да сторя? Ти защити ли ме? Иън, ти трябваше да го убиеш или той теб. Аз...

— Какво ти?

— Аз знаех плановете му. И щях да ги предам на Съюза възможно най-бързо.

Иън кимна, свел поглед към ръцете си.

— Питам те отново. Беше ли лош с теб? Може и да е отгледан сред блатата с роднини, които често си вземат алигатори за домашни любимци, но е възпитан като джентълмен въпреки дивия си произход.

— Той ме държеше като затворничка и не искаше да ме пусне. След време... — каза тя, но гласът ѝ замря.

— Да?

— Нищо, всичко е минало.

— Вие двамата направихте всичко възможно за мен и Алена и аз съм ти много благодарен. Хайде, приятелко, да забравим войната, поне за малко.

Тогава седнаха на дивана. Тя положи глава на рамото му, затвори очи, мислейки си колко много значеше Иън за нея. Но дори и докосвайки го, тя осъзна, че никога не бе изпитвала към него огъня, който Джером възпламеняваше у нея само с един поглед.

Риса отново го попита за Алена и той ѝ каза, че жена му расте с всеки изминал ден, носейки второто им дете. Искеше му се Риса да бъде с нея. От своя страна, Риса му разказа, че се е запознала със сестра му и брат му и че те са очарователни. Говореха, и говореха, докато нощта отмина. Накрая и двамата задряха за около час.

Генерал Ангъс Магий влезе в стаята заедно със зората. Риса спеше спокойно. Иън беше легнал до нея.

— Дъще, какво ще правим с теб? Пак ще тръгнат слухове!

— Сър, вината е изцяло моя — започна Иън.

— Наистина ваша е вината. Проклето да е цялото ви семейство — трепереше Ангъс.

— Татко — каза Риса, приближи се до генерала и го прегърна. — Иън е мой приятел и служи в кавалерията от много години.

Ангъс изскърца със зъби.

— Наистина, Иън Макензи. Но не трябваше да прекарваш нощта с Риса. Сами сте от няколко часа, войниците ще говорят.

— Хората винаги ще говорят — каза Риса леко развеселена.

— Риса, скъпа Риса, репутацията ти вече е опетнена — викна Ангъс като обезумял. — Какво ще стане, детето ми, ако се влюбиш и решиш да се омъжиш?

— Татко, ако някой ден се влюбя в мъж, който вярва на слухове, моментално ще го разлюбя.

Ангъс недоволно поклати глава.

— Ти си млада и лекомислена и не можеш да видиш ясно бъдещето. Любовта не е по желание, не можеш да се влюбваш и разлюбваш, когато ти се прииска: А колкото до вас, млади човече! Какво ще каже бедната ви жена, Иън Макензи!

— Нито дума. Тя смята Риса за своя най-добра приятелка. Моите най-искрени извинения, мистър, за неудобството, което ви причиних — Иън отдаде чест, после се приближи до Риса и нежно я целуна по бузата. — Пази се. — После отново се обърна към Ангъс: — Грижете се добре за нея, мистър! Тя е едно от най-скъпите неща, които притежавате.

— Вие също се пазете — заповяда му строго Ангъс. После, минавайки покрай дъщеря си, отиде до него и го прегърна. Иън ѝ намигна и излезе.

— Нека да не говорим повече за това, Риса. Но бъди по-предпазлива — предупреди я Ангъс, дълбоко разстроен.

— Иън си остава мой приятел.

— Само ако се беше омъжила за него! Мислех, че вие двамата сте се сблизили доста.

— Явно не е било писано да стане, татко.

Тя се усмихна, поглеждайки бръчката над веждите му. Той беше прекрасен. Беше доволна, че е генерал, защото, въпреки че водеше войската, рядко яздеше на предната линия. Знаеше, че с радост би рискувал собствения си живот за хората си, но войната бе като игра на

шах. Топовете бяха по-ценни от пешките, а генералите често стоят нависоко и командват огъня там, долу.

Ангъс се изкашля. Очите му, пламтящи като огън, когато командваше подчинените си, я гледаха с мекота. Той нежно докосна косите ѝ.

— Просто много те обичам, дъще. Войната промени някой неща, но ми помни думите, почтените семейства все още вземат непорочни съпруги за синовете си! Скандалът, който започна от братовчеда на Иън, може да е фатален.

— Татко, този скандал ме направи героиня, когато не заслужавах похвали. Нареккоха ме лейди Независимост.

— Всички се чудеха какво ти е направил онзи негодяй.

— Татко, не ме е насилвал за нищо — каза тя внимателно.

Той въздъхна дълбоко и я притисна до себе си.

— Майка ти я няма от доста време, но си спомням толкова много неща, тя е все още жива в сърцето ми. Изгубих я, но разбрах какво е любовта и за мен тя е безценен спомен през всичките тези години. Искам да си щастлива.

— О, татко! Не се притеснявай за мен. Трябва да погледнеш нещата откъм хубава им страна. Ще ме обичат заради самата мен, заради това, което мисля и върша, а не заради репутацията ми.

Той въздъхна.

— С теб не може да се спори. Тогава ми направи една услуга. Следващия път, когато Иън е наоколо, можете да бъдете приятели, но в компанията на други хора. Честно ли е да те помоля за това?

— Добре, татко. Хайде да закусим. Искаш ли? — тя го хвана под ръка и двамата тръгнаха към неговата палатка.

12

Въпреки заплахата от маневриращи през Юга войски железниците отведоха Джером бързо и безпрепятствено до Ричмънд. Там откри, че сестра му Сидни е наела апартамент в дома на стар приятел на семейството и че въпреки проблемите с бежанците в южната столица е решила да използва гостната специално за него.

— Не мога да остана дълго — предупреди я той.

— Поне няколко дни! — каза тя и го прегърна силно.

Много се радваше, че я заварва в добро здраве. Сидни имаше екзотична красота. Тя бе наследила зелените очи на майка им и гъстата гарвановочерна коса на баща им. Нежно изваяните черти издаваха семинолската ѝ кръв.

— Не съм сигурен, че е безопасно да живееш сама — каза Джером с укор. — Учудвам се, че татко е позволил...

— Татко ми позволи, защото тук съм под опеката на стария генерал Пейн, един от хората, от които се възхищаваше през семинолската война. Освен това съм близо до Брент. Обещах да се прибера по Коледа. И докато спазвам благоприличие...

— А спазваш ли го?

— Дали спазвам благоприличие? Аз съм ангел. Взета съм под крилото не на кой да е, а на първата дама Варина Дейвис. Разбира се, запознахме се, защото съм твоя сестра.

— О! А знаеш ли, че Джеферсън Дейвис е много впечатлен от твоя храбър братовчед янки, Иън!

Дейвис бе военен секретар, когато Иън служеше във Вашингтон. Бяха ако не приятели, то поне добри познати.

— Е, аз спазвам благоприличие, но какво ще кажеш за себе си? — попита Сидни.

— Аз пробивам блокадата, а ти би трябвало да навиваш бинтове!

— Наистина ли? Не мисля така! Моята полусестра едва не бе обесена като шпионка, братовчедка ми работи като медицинска сестра, снаха ми скоро се оттегли от опасния живот на шпионажа, според

вестниците моята евентуално снаха е била отвлечена и обезчестена от собствения ми брат! А аз ще правя превръзки и ще навивам бинтове!

— Сидни!

— Обезчести ли дъщерята на генерала? — попита сестрата на Джером.

— Внимавай с думичките, малка моя сестричке! Или ще повикам татко — предупреди я той.

— Не би посмял!

— Длъжен съм като твой по-голям брат.

— Просто искам да разбера истината — наду се Сидни, но после се усмихна дяволито. — О, Джером! Това наистина е велико! Наричат те пират, рицар! Станал си изключително популярен, да знаеш. Ще видиш, довечера сме поканени на гости!

Джером изпъшка.

— Сидни, никакви вечери! Дойдох да те видя.

— Поканени сме в Белия дом на Конфедерацията. Нима ще откажеш на президента и на първата дама?

— Не — каза той. — Ще отидем.

Не беше предвидил светски събирания в Белия дом. Висок и сух като върлина, Джеферсън Дейвис не беше известен с топъл и приветлив характер, но обичаше работата си, беше интелигентен човек, макар и не винаги умерен в убежденията си. Съпругата му Варина също беше висока и приятно закръглена, имаше красиво лице и приятно излъчване. Беше прочута с великодушието си към слугите и робите, към дипломатите и генералите. Липсата на светски усет у Дейвис се компенсираше напълно от съпругата му.

Джером и Сидни пристигнаха късно вечерта. Едва успяха да ги поздравят и да им предложат по чаша шери, когато започна вечерята. Оказа се, че празненството е в чест на Джером, задето бе доставил провизиите в Чарлстън. Самият Дейвис, облечен в официално черно облекло, вдигна тост за южняшкия пират от Карибско море и Джером беше бурно аплодиран.

Прислужничките бяха наистина очарователни. Една млада дама, роднина на лейди Варина, му напомни, че всички военни трябва да бъдат женени — все пак битките заплашваха живота им и тяхно задължение бе да се погрижат за поколение.

Икономът мина с поднос летни зеленчуци и когато си взе, Джером забеляза, че нещо в чинията му не бе вред. Премести чинията и за голяма своя изненада намери сгъната бележка. Издърпа листчето и дискретно го разтвори. Там откри съобщение, адресирано до него.

Капитан Макензи, пират на южните морета, ще умрете заради похищението и срамното безчестие, причинено на Риса Магий. Погрижете се за себе си, защото отмъщението ще бъде страшно.

— Някакъв проблем ли има, капитане? — прошепна младата жена от дясната му страна, а очите ѝ грейнаха от любопитство.

— Не — излъга той. — Просто бележка. — Усети как кръвта му започна да ври. Срамно безчестие, причинено на Риса Магий.

Скъпи боже, само да можеше да я докопа! Странно, но съобщението го смути. Въпреки всичко трябваше да се овладее и да посрещне спокойно отправените заплахи. Не може да си позволи да изпадне в дива ярост или пък да се внедри във вражеските редици, за да я открие.

— Не знам, мистър. Нашият Джеб Стюарт успява да предаде съобщения на тъста си, който не напуска съюзническата армия, и то под чинията за закуска във Вашингтон. Това е опасна война, мистър. Мога да проверя за бележката. Заплашват ли ви?

— Да, но мисля, че мога да се оправя и сам. Доколкото знам, половината от съюзническата армия се е нагърбила да ме прогони от морето. Положението е доста сериозно. Президентът и мисис Дейвис нямат нужда от предатели близо до себе си.

Макар да възнамеряваше да си легне рано, нямаше как да си тръгне, защото Сидни флиртуваше с един кавалерийски офицер. Смъмри я, докато напускаха сградата. Осъзна, че звучи досущ като баща си, но бе наистина разтревожен. Имаше врагове. Врагове, които успяха да му пратят бележка в Белия дом!

Сестра му тръгна към наетата карета, докато той сърдечно се сбогува с домакините. Слизайки по стъпалата, той с ужас забеляза, че

каретата заминава без него.

Само след миг осъзна, че най-големите му страхове се сбъдваха — някой се опитваше да отвлече Сидни пред очите му на входа на Белия дом на Конфедерацията.

— Каретата! — изкрещя той, съзнавайки, че домът на президента е обграден от войници, които биха се намесили в нужда. Джером носеше вечерен костюм, но сабята му висеше от ножницата. На улицата беше завързан красив черен жребец. Взе на един дъх разстоянието до него, метна се със скок на седлото и се втурна след каретата. Успя да я настигне за няколко секунди. Озовавайки се при кочияша, започна с него истинска битка за поводите. Кочияшът извади кама и замахна към Джером. Той обаче успя да му нанесе смразяващ удар в челюстта, замайвайки го за известно време. Не го уби. Просто искаше да узнае защо този човек се бе държал толкова безразсъдно. Удари го през ръката, за да изпусне камата, после хвана юздите, озаптявайки препускащия кон. Точно тогава кочияшът се свести и стисна ръце около гърлото на Джером с такава сила, че и двамата се претърколиха от каретата и паднаха на твърдата земя. Джером мигом усети сериозността на падането и когато чу изпукване на кост, си помисли дали не бе от него? Макар и зашеметен, осъзнаваше надвисналата опасност. Бързо се изправи над врага си, който бе проснат на земята в очакване да го завари със счупени кокали и пъшкац от болка. Но човекът беше мъртъв.

Когато коленичи до тялото, по слабо осветената улица към него вече препускаха шестима войници, някои на коне, други пеша.

— Капитане? — извика разтревожено един от тях.

— Добре съм. Този човек е мъртъв, но не от падането.

Джером посочи гърдите на мъртвия. От една дупка бликаше кръв. Беше застрелян. Оглеждайки смръщено всички наоколо, Джером попита остро:

— Кой стреля?

— Не и моите — отвърна войникът. — Участвахме в преследване. Изведнъж вие и този човек се появихте... сестра ви е в каретата.

Сидни!

Джером подскочи като попарен и хукна назад към каретата. Сидни, малко поизплашена, но без сериозни наранявания, се показа

отвътре.

— Джером! — извика тя с разтревожен глас.

— Добре съм — отвърна той. Прихвана я през кръста, помогна ѝ да слезе и я притисна силно до себе си.

Нощта се очертаваше доста напрегната. Всички бяха разтревожени, смутени и разстроени. Навсякъде беше пълно с войници. Дейвис изиска разузнавателни доклади по случая. Онзи човек се бе опитал да отвлече Сидни, когато наоколо гъмжеше от войници — това беше чиста лудост. А това, че бе прострелян и убит, се стори още по-странно на Джером.

Един човек на име Лоуъл Томас, който работеше в разузнавателното управление на Конфедерацията, пристигна, за да говори с Джером. Но макар да бяха зададени много въпроси, никой не знаеше отговора.

— Вие имате врагове, сър. Човек с вашите способности може лесно да си ги спечели. Доста хора сте изгонили от корабите им, а Съюзът има хиляди привърженици в Юга, както и ние имаме в Севера — каза му Томас с уважение.

Джером поклати глава.

— Един генерал от Съюза е по петите ми, но съм сигурен, че не е човек, който би заплашвал живота на млада жена, за да ми отмъсти.

— Ще разследваме случая, докато го разрешим, — обеща му Томас.

— Искам охрана за сестра ми — рече Джером. — Ще я отведа у дома с моя кораб, колкото се може по-скоро, но дотогава искам да я охранявате. И то много зорко.

— Капитане — кимна Томас — имате моите уверения. Президентът е заповядал молбата ви да бъде удовлетворена.

Доволен, Джером придружи Сидни до дома ѝ. Отведе ги карета, поръчана от Лоуъл Томас. Джером бе твърдо решен да обясни ситуацията на Сидни.

— Сидни, трябва да се прибереш вкъщи.

Красивите ѝ очи потъмняха.

— Но аз работя в болницата. Нуждаят се от мен. Не можеш да ме накараш.

— Сидни, тук си в опасност. Искам да се върнеш вкъщи при мама и татко.

— Не, Джером, моля те, ти не разбираш.

— Докато се върна, ще те наглежда охрана. След като се срещна с Брент, ще дойда, за да те отведе у дома. Нужно е. Страх ме е за теб.

— О! Ти си пират, похитил и обезчестил млада янки, а аз трябва да плащам за това!

— Сидни! — започна той сърдито.

Изведнъж тя се разкая.

— Джером, толкова съжалявам. Но...

— Само господ знае какво можеше да ти се случи тази нощ!

Тя се молеше, спореше с него, но когато стигнаха наетата квартира, тонът ѝ рязко се промени, защото в тяхно отсъствие един войник беше донесъл съобщение от баща им.

— Сидни, какво има? — запита я той разтревожено. — Да не се е случило нещо лошо? Мама, татко, Дженифър? Какво е станало?

Тя го погледна, поклащайки глава.

— Нищо лошо засега.

— Какво тогава?

— Аз ще се върна у дома, Джером.

— Сидни! По дяволите, кажи ми!

— Мама очаква дете! Ще си имаме още едно братче или сестриче — каза тя смаяно.

Той погледна сестра си с недоумение. Веднъж баща му беше казал, че не планират четвърто дете, защото Тийла е имала тежко раждане със Сидни. А сега, толкова години по-късно...

Усети нервно стягане в стомаха си. Баща му беше влиятелен човек. Воин, интелектуалец и грижовен баща. Майка му беше здрава като скала. Силна в нежността си и непоколебима в своята решителност. Беше се влюбила в баща му и никаква сила на земята не можеше да промени любовта им.

— Твърде стара е! — каза Сидни.

— Само да не те чуе — опита се да ѝ подхвърли небрежно Джером.

— Нямам предвид, че е стара, но здравето ѝ! Тревожа се. Какво си мисли татко? — попита тя сърдито.

Джером повдигна вежди, готов да ѝ отвърне. Но само поклати глава, решил, че не си струва усилието. В края на краищата сестра му се бе съгласила да се върне у дома.

Въпреки всичко, същата нощ, докато лежеше в леглото, той осъзна колко силно е разтревожен — за толкова много неща.

Три дни по-късно Джером откри Brent, който работеше в една плантаторска къща близо до мястото на последната битка. Отиде право до хирургическия кабинет на брат си. Свари го наред операция за изваждане на заседнал куршум. Поздрави го, усмихвайки се сухо.

— Да не би да си тук, за да ми помогнеш, големи братко?

— Ако имаш нужда — отвърна Джером и застана срещу брат си. Познаваше Brent, знаеше помислите му. Друг не би разбрал, че Brent ще настоява за нови тампони за всеки нов пациент, но Джером знаеше желанията на брат си.

Операцията продължи цял ден. Беше ужасна. Морфинът им беше на свършване и в ранния следобед Джером осъзна, че единствено духовната сила може да помогне на мъжете, когато на Brent не му оставаше нищо друго, освен да ампутира крайници.

Когато най-после седнаха в порутения кабинет в плантацията, вече беше доста късно. Пиха бренди, което Джером донесе от Ричмънд. Каза на Brent за невероятната случка там, уверявайки го, че Сидни е добре. Като всички останали, и Brent се разтревожи много.

Предаде му новините за майка му, които го смутиха още повече.

— Какво смята да прави татко? — попита Brent, предизвиквайки усмивка по устните на Джером, защото беше повторил като ехо думите на Сидни.

— Мама си е все така влюбена в него.

— Да, но е трябвало да внимават повече, когато са изразявали обичта си. Но пък, предполагам, че е доста трудно с напредването на възрастта. — Brent поклати глава. — Трябва да се прибера у дома. Притеснен съм.

— Разбира се.

— Много жени раждат деца в напреднала възраст. И много от тях се справят добре. Странно, нали? Да погледнем назад. Толкова мъже очакваха войната с нетърпение. Сега домът е далеч, бием се във Вирджиния, макар Вирджиния да не си направи труда да се отцепи. Господи, уморен съм. Искам да видя летния ден с кристалносино небе, независимо колко жарко грее слънцето и колко силно духа бризът

от океана, ще е прекрасно. Или пък златния залез, когато силуетът на чапла се открои на фона на залязващото слънце. — Въздъхна, загледан в ръцете си — Предполагам, ще мога да се установя някъде близо до покоите на мама.

— Мисля, че ти дължа лична услуга — каза Джером, припомняйки си колко нещастен беше президентът Дейвис заради странната случка с каретата. — Може би ще мога да го уредя.

— Е, сега си известен. Или може би не? Ако досега не беше се прочул с подбиването на блокадата, яростта на генерал Магий щеше да ти отреди място в сърцето на Юга за вечни времена.

— Да, но май сме последните рицари! — промърмори Джером сухо.

— Да, но рицарите обичат приключенията, нали? — попита Брент спокойно. — Но все пак оставам с впечатлението, че нещо друго е предизвикало инцидента с каретата. Какво стана?

Джером сви рамене и му разказа за бележката, която бе намерил под чинията си в Белия дом.

— Мислиш, че ти я е изпратил генерал Магий?

— Не. — Не и след това, което чух за него — каза провлачено Джером.

— Смятат го за почтен човек. Може и да се вбесява от време на време, но...

— О, уверявам те, Магий е по-разярен и от бик.

— Все пак съгласен съм. Не мисля, че той е заплашил семейството ни. Но наистина е побеснял.

— И аз чух същото. Но той е генерал и трябва да разбира войната. Нужно беше да задържа Риса при себе си. Знаеше твърде много. Един генерал би трябвало да проумява логиката на моите действия.

Брент повдигна вежди.

— Не мисля така.

— Защо?

— Защото аз също получих писмо. — Изправи се и отиде до походната масичка. Отвори най-горното чекмедже и извади лист. Писмото бе написано четливо и чисто с големи букви.

Доктор Брент Макензи, армията на Лий от Северна Вирджиния, медицински корпус.

Моля, уведомете семейството си, че без да питая никакви лоши чувства към членовете му, съм твърдо решен да хвана и погубя вашия брат, никому неизвестния Джером Макензи. Бъдете така добър да го предупредите, че дните му са преброени.

С уважение: Генерал Ангъс Магий
Армията на Потомак

— Изглежда, ти е доста сърдит — отбеляза Брент. — Въпреки това е по-различно от анонимната бележка.

— Така е. Двете бележки въобще не си приличат.

Джером все още усещаше гневът да бушува в него. Реакцията на Магий беше невероятна. За бога, войната още не бе свършила!

— Как получи това писмо? — попита той Брент.

— Една сутрин го открих под чашата с кафе — отвърна докторът.

— Мили боже!

— Нека да се изправим срещу проблема.

— Градът е пълен с бунтовници в съюзнически униформи, янки в бунтовнически дрехи и граждани, които следят накъде духа вятърът. Не е било трудно за генерал Магий да ни изпрати бележката. А и в Ричмънд има много шпиони. Значи някой иска да ни развали апетита! Не е толкова невероятно! Знаеш ли колко близо са техните войски, армиите се редуват една след друга. Мога да ти гарантирам, че генерал Магий е на не повече от петдесет мили от мястото, на което седим сега. Чух, че Риса е с него, ангелът на ранените войници. Войската я обожава, издигнали са я на пиедестал.

Джером гледа дълго брат си. В душата му се разразяваше буря, каквато никога досега не бе преживявал. Старият генерал Магий и замаяните от любов янки не само го заплашваха, те заплашваха семейството му, и всичко заради една смела и красива жена, доверила на пресата, че е била изнасилена от дивак. Въобще не беше така. А сега, изглежда, беше заплашена сестра му. Брент беше получил бележка от името на Джером. Търпя достатъчно. За бога, просто му беше дотегнало. Проклетата да е Риса с всичките си долни лъжи!

— Не повече от петдесет мили ли каза? — рече той, сякаш разсъждаваше на глас.

Брент учудено повдигна вежди.

— Джером, не знам какво мислиш, но по-добре недей. Конфедерацията има нужда от теб. Ти си единствената ми надежда, когато мъжете крещят от мъка и болка. Не могат да те убият.

— Брент, аз не съм глупак.

— Искаш да навлезеш в територията на янките — разбирам това.

— Аз съм бунтовник. А онези янки са на южна земя.

— Трябваш ми жив.

— Конфедерацията се нуждае от информация. Непрекъснато. Лий не е сигурен какво точно вършат в момента Маклелън и Поуп. Той винаги играе опасна игра с малко хора, тактика и излишно перчене срещу янките. Бих проникнал на вражеска територия само ако имах солидна причина да го направя.

— Ти си морски офицер и очакваш да поправят кораба ти — му напомни Брент. — По дяволите, не се оставяй да те убият за някаква глупост!

— Проклет да съм, ако позволя да ме убият, братко — го увери Джером. — Но ти обещавам, че янките няма да заплашват мен и моето семейство. Трябва да си уговоря среща с някой от кавалерийските ви командири. Нужен ми е бърз кон, макар да разбирам, че хубавите животни са рядкост.

— Майор Ланс служи при Джеб Стюарт. Той може да ти уреди хубав кон, но...

— Добре.

Брент се изправи. Почувствува се истински разстроен, докато излизаше от палатката.

— Не смей да умреш в ръцете ми. Не искам да наследя имението сред блатата. Искам да се върна у дома на Сейнт Огъстин, когато всичко свърши и да започна практика с Джулиън. Разбираш ли?

— Няма да умра. Обещавам ти.

Майор Едуард Ланс беше чул за великия бунтовник, приближаващ към палатката. Кой ли не бе слушал за него? В свят, в който всяка победа се превръщаше в сензация, морският капитан се превърна в жива легенда. Казваха, че бил като фантом, богат мъж с

индианска кръв, отгледан в Юга, надарен с магически способности. Можел да язди с лекота и най-бързия кон.

Можел да се промъква като невидим, в абсолютна тишина. Ако Джером Макензи бе решен да узнае маневрите на вражеската армия, то Ланс не би се осмелил да го разпитва за мотивите му. Корабът на капитан Макензи беше на поправка. Ако той се окажеше наистина добър ездач, желаещ да язди за кавалерията, бог да благослови пътя му.

Ланс се изправи и поздрави Макензи, който погледна изучаващо човека пред себе си. Беше висок метър и деветдесет, добре сложен, слаб и жилав.

Чертите на лицето му бяха изразителни, имаше широки скули, бронзова кожа, тъмна червеникава коса, вързана на опашка на тила, тъмносини очи с остър и пресметлив поглед.

— Разбрах, че възнамерявате да предприемете разузнавателно пътуване в армията на Маклелън — каза Ланс и се облегна назад. — Самоубийствена мисия. Стюарт едва не бе пленен, докато се опитвал да запише броя на батальоните и техните позиции.

— Стюарт е яздил с още хора. Аз ще отида сам.

Ланс се наведе към капитана.

— Ако ви хванат, ще ви обесят като шпионин.

— Да, знам.

Ланс отново се облегна назад, изучавайки мъжа пред себе си.

— Живели сте сред семиноли, нали? — попита Ланс.

— Изпитвате ненавист към индианската кръв?

Ланс поклати глава, усмихвайки се.

— Не. Просто никога не съм срещал някой друг освен семинолите да се движи като призрак в нощта. — Изправи се и разпъна карта на областта върху походната маса. — Ето къде се намираме. Ето и последните доклади за движенията на съюзническата армия. Събрали сме тези сведения само от наблюдение. Маклелън искаше Ричмънд, но Джаксън беше в долината, а Маклелън е нерешително копеле, въобразява си, че имаме повече хора, отколкото са всъщност. Сега Поуп е в полето, но той е един зъл човек, познавам го. Самият Лий има няколко набелязани цели. Очевидно Ричмънд трябва да бъде пазен от нападение. Джаксън сигурно ще се нуждае от помощ в долината, целта му е да измести масовата касапница на територията на янките. Ще ми докладвате лично, на никой друг. Освен

ако не съм мъртъв. Тогава ще отидете директно при Лий или Стюарт. Разбрано?

— Да, сър!

— Давам ви най-добрия кон, с който разполагам.

— Това е всичко, за което ви моля.

— Единственото, което не мога да ви осигуря, е време. Вашата информация ми е нужна до десет дни. Получих съобщение, че корабът ви може да отплава след две седмици. Ако не се върнете, морските командири ще ме обесят на палубата. Така че връщайте се възможно най-бързо.

Макензи се усмихна, очите му бяха като лед, а чертите му — строги и неприветливи.

— Не ми е нужно много време, майоре. Ще свърша за една нощ — каза той. — Само една нощ.

В средата на юли Риса и останалите от медицинския корпус все още се грижеха за ранените от седемдневните битки. Условията бяха ужасни, жегата — непоносима. За щастие имаха достатъчно морфин и бинтове за многобройните ампутации всеки ден. Научи, че доктор Аби, както галено го наричаха мъжете, не режеше току-тъй крайниците на войниците. Но когато костите бяха раздробени, нямаше друг изход. Нужно бе да се погрижат за ранените бързо и ефикасно още на бойното поле, а после да ги изпратят в най-близките болници.

На същия ден слънцето печеше ужасно. Войникът, легнал на операционната маса — редник, който бе и пиан, и упоен, пееше песни и уверяваше Риса, че ще се справи много добре — все пак не губеше третия си крак, а той беше най-важен.

— Мълчи сега, синко! Тук има дама! — каза му Аби.

— О, мисис, съжалявам, заради алкохола е, сигурен съм и въпреки това... е, някой ден войната ще свърши, но толкова млади мъже вече няма да има. Все ще се намери някоя бедна девойка да ме вземе — нали ще имам поне един среден крак?

Риса не успя да сдържи усмивката си.

— Тук няма никаква дама, докторе. Тя е просто ангел.

Доктор Аби предупреди Риса да е готова с бинтовете, после кимна на двамата здравеняци санитарии, които щяха да държат войника, докато докторът използва хирургическия трион.

— Не обръщайте внимание на виковете ми, мисис. Не съм такъв страхливец наистина — продума редникът храбро.

Доктор Аби започна операцията. Въпреки морфина и алкохола войникът не спираше да крещи. Риса не беше сигурна какво се случи после. Издържа една минута. После се свлече на земята.

Събуди се в една носилка, разпъната наред боровите иглички. До нея стоеше Марни Калвертън, която следваше войската и мокреше лицето ѝ с хладка вода. Марни беше интересна млада жена с креолски произход, тъмни коси и очи. Кожата на лицето ѝ имаше цвят на

слонова кост. Беше тиха и се държеше достойно, макар да бе жена, прекарала войната в следване на армията. При нормални обстоятелства Риса никога не би говорила с нея. Както в северното, така и в южното общество бе недопустимо да се смесват проститутки и дами. Но Риса не бе ни най-малко засегната, когато изпратиха Марни да се погрижи за нея — докторът и подчинените му бяха заети с кървящите до смърт войници. Различи импровизираната болница в далечината и чу виковете на санитарите. Седна, все още замаяна и обърквана от факта, че е проявила такава слабост.

— Вървете бавно, мис Магий — каза ѝ меко Марни, докато мокреше челото ѝ.

— Добре съм, Марни, просто съм разстроена. Горкият войник. Не успях да му помогна да преодолее болката.

— Не се притеснявайте, мис Магий, докторът и хората му бяха там. Дойде и жената на генерал Гот. Тя е много грижовна и има познания в хирургията. Вие сте добра медицинска сестра, мис Магий. Но има и много други.

— По-добре да се връщам. Чувствам се много по-добре.

— Трябва да си почивате и да се пазите от силната жега, иначе ще ви се случи отново.

— О, това беше случайност, нищо повече.

— Щом казвате — промърмори Марни, а кафявите ѝ очи докоснаха Риса. После сведе поглед към ръцете си, положени в скута ѝ.

— Съжалявам. Оценявам вашата загриженост, но не разбирам.

— Не разбирате? Наистина ли? — каза Марни, гледайки Риса с нескрито любопитство.

Риса се намръщи.

— Не, не разбирам. Моля ви...

— Вижте, мис Магий, вие сте почтена жена. Добра сте към всички. Не сте като някои от офицерските жени, които чакат всичко наготово. Желая ви всичко най-хубаво. Предполагам, че животът ви е доста объркан, но аз ще се моля за вас. Няма защо да се преструвате пред мен.

Риса се опита да стане, малко се олюля, но с помощта на Марни успя да се изправи на крака. Така беше по-добре. Вдиша дълбоко. Щеше да се оправи.

— Марни, за какво да се преструвам?

— Изтънчените дами не може да са толкова глупави и наивни! — каза Марни и бързо се усмихна. — Мис Магий, аз съм млада и недотам образована, но за разлика от вас виждам нещата много ясно. Разбира се, ще запазя тайната ви, макар някои злонамерени хора да ви одумват, че спите с женения полковник Макензи.

— Какво? За какво говориш? Уверявам те, че не спя с полковник Макензи, въпреки че...

Марни въздъхна нетърпеливо и я прекъсна.

— Мога да се обзаложа на годишната заплата на двама войници, че вие очаквате дете, мис Магий.

Риса тъкмо се беше оправила. Чувстваше твърда земя под краката си, но изведнъж всичко се срути. Не и сега. Земята сякаш забуча, и тя отново потъна в забравата на мрака.

Ангъс Магий седна на походния стол, поемайки дълбоко въздух.

Яздене, оттегляне, яздене, оттегляне. Това беше всичко, което им наредиха да вършат. Те притежаваха силата, пушките, войниците! Независимо колко пъти бе опитвал да обясни на Маклелън и на глупците, заобиколили го, за да си присвоят част от славата, че генерал Робърт Е. Лий често се влияе от силата на волята си, те не му вярваха, не го слушаха. Само ако се бяха противопоставили!

Той се пресегна към бюрото си за бутилка уиски и чаши. После хвърли поглед към подчинените си пред него.

— Както знаете, господа, Поуп не успя да победи Стоунуол Джаксън в долината. — Разля уискито, после извади военната си карта и я разгърна върху масата. — Сега Поуп смята да организира поход към Гордънвил. Ще изоставим Лий и войската му, възлизаща от сто и петдесет до осемдесет хиляди души заедно с нашите батальони и тези на Маклелън в Ричмънд. Поуп разполага с петдесет хиляди души в долината. Ще се опитаме да притиснем бунтовниците и ще повикаме подкрепления. Ясен ли съм?

— Да, сър — извикаха един по един всички негови подчинени.

— Сър, само ако можем да се придвижим по-бързо — започна лейтенант Къртни.

— Надявам се, че един ден ще можем — каза уморено Ангъс.

Къртни прочисти гърлото си.

— Извинете, сър.

— Приятна вечер, господа.

Офицерите се оттеглиха. Ангъс си наля още уиски и излезе от командната палатка в нощта.

Бяха на южна земя. Изоставената плантация все още служеше за военна болница и някои от офицерите се бяха настанили в нея. Не и той. Винаги беше обичал Вирджиния. Сърцето го болеше, задето разрушиха толкова много селища с армията си. За квартира използваше палатката, разпъната сред малка борова горичка на един хвърлей от плантацията. Палатката на Риса беше близо, но от страната на поточето, бликащо на границата с имението. При необходимост лесно можеше да стигне до къщата.

Той въздъхна, разтърси глава, макар сърцето му да бе изпълнено с гордост. Дъщеря му беше красива и харесвана. Много от мъжете тук с радост биха дали живота си за нея. Всъщност винаги бяха обградени от много мъже и той никога не се притесняваше за нейната сигурност и непорочност. Не изглеждаше тя да се страхува от битките, нито пък трепваше при вида на рана. Никога не се уморяваше. Вдигаше настроението с мелодичния си глас. Дори понякога седеше с мъжете около лагерния огън и им пееше песни, които те жадуваха да чуят, песни, които им бяха пели техните любими, преди да тръгнат на война. Само ако...

Стисна ръцете си в юмруци. Този мръсник — морският капитан! Надяваше се Риса да не плаща за своята репутация — заслужена или не. Сръбна уиски и се загледа в наклона на палатката си. Помъчи се да прогони неприятните мисли от главата си, но за негова беда се сети, че Риса много обичаше да плува в поточето. Войниците си бяха определили друго място нагоре по течението да се къпят и играят. Никой не можеше да издържи адската горещина. Риса се къпеше с охрана и дори веднъж му бе споменала, че водата в потока помага да се отмие миризмата на кръв.

Пресуши уискито. Бризът задуха с нови сили и генералът вдигна глава, за да се огледа наоколо. По гърба му полазиха тръпки. Странно, но усети, че някой го наблюдава. Имаше това чувство, откакто хората му пристигнаха за късната сбирка.

Върна се в палатката, остави решително чашата си на масата, после отново закри в нощта с пистолет в ръка. Промъкна се край борове, послуша се и зачака. Претърси местността и се върна в палатката.

Беше глупаво от негова страна. Съюзът бе окупира местността и беше абсурдно да има бунтовници на цели мили наоколо. Смъкна ботушите си и се изтегна на кушетката.

Тази вечер можеше да си почине на спокойствие. Всичко беше наред.

Какво, за бога, щеше да прави сега?

Въпросът постоянно изплуваше в съзнанието ѝ, когато говореше с други хора, когато се смееше с войниците, когато превързваше ранените. Защо не се беше сетила? Как можеше да е толкова глупава, че да разбере от една войнишка жена очевидния факт, че очаква дете.

По здрач я обхвана треска. Бързо се окопоти, повтаряйки си, че е добре. Убеди Марни, че не е права. Разбира се, тя не ѝ повярва. Трябваше да работи, да кърпи раните на войниците, нужно бе да се занимава с нещо, за да не мисли.

Но нощта дойде и тя усети, че е силно напрегната. Не я свърташе на едно място. Помоли сержант Уолингс, който се грижеше за скромната ѝ квартира, да застане на пътеката към потока и тръгна сама през малката горичка от борове и дъбове.

Стигна брега на реката, събу обувките и чорапите си. Изхлузи долните гащи и простата памучна рокля, която носеше в лазарета. Нямаше нужда от корсет и фуста в болницата, отдолу имаше само лека риза. Взе парче сапун и скочи в потока. Закри по дъното, докато стигна дълбокото. За съжаление дълбочината не бе по-голяма от метър и половина, но тя обичаше хладката кристална вода. Тогава си спомни за детето. Дете!

Без малко да изкрещи от ужас. Какво щеше да каже баща ѝ? Какво щеше да направи? О, боже, а той си мислеше, че сега репутацията ѝ е много лоша!

Бащата на детето. Джером.

В края на краищата Джером надали щеше да се сети, че детето е от него, все пак се срещнаха отдавна.

Оклеветен от баща ѝ в пресата, той се беше превърнал в още по-голям герой за Юга, обожаван от тамошните жени.

Едва ли си беше спомнил за нея от последната им среща, но пък със сигурност жадуваше да отмъсти на нея и на баща ѝ.

Той беше един Макензи. Можеше да се почувства морално задължен да се ожени за нея. За една янки. Не, не. Сигурно я мразеше. Това, което се случи между тях, беше абсурдно, виновна бе войната, фантазиите, избликът на страст в един несъществуващ свят.

Това щеше да убие баща ѝ. Да го довърши. Тогава щеше да остане сама. Лейди Независимост! Героинята на Съюза. Колко забавно!

О, господи! Ужас! Какво щеше да стане, ако и другите като Марни започнат да си мислят, че детето е от Иън? Че е имала връзка с женен мъж? И Джером би повярвал на това. И Алена! И баща ѝ — о, боже! Разбира се, самият Иън ще знае, че не е вярно, но...

Стигна до едно място на поточето — нейното място, където имаше огромен плосък речен камък, близо до паднал боров клон. Изхлузи мократа риза и ловко я метна върху клона така, че после направо да се мушне в нея. Започна да се сапунисва и изплаква, треперейки през цялото време. Въпреки това се наслаждаваше на сапуна и хладината, защото се нуждаеше отчаяно от отмора след времето, прекарано в лазарета. Търкаше кожата си като обезумяла. Изми си косата. После я изплакна отново.

Парчето сапун, което държеше, изчезна. Тя се потопи във водата, изплаквайки косата си за последен път.

Показа се на повърхността със затворени очи, протегна ръка към счупения клон и започна да търси ризата си слепешком. Не може да я намери и изруга цветисто, търкайки очи, за да махне и последните остатъци от сапуна. Отново протегна ръка, мигайки с очи.

Докосна се до нечия плът и в гърдите ѝ се надигна писък. Отвори очи, обзета от паника. Писъкът замръзна в гърлото ѝ.

Виждаше ясно, да, виждаше много ясно. Там стоеше Джером Макензи.

Беше се изтегнал върху падналия клон, подпрян на лакътя си, и я наблюдаваше. Бос, гол до кръста, с мокри бричове, прилепнали по хълбоците му. Тъмната му коса с цвят на абанос бе също мокра и по-дълга, отколкото си я спомняше. Очите му уловиха отражението на

луната върху водната, повърхност — тъмносини, заплашителни, смъртоносни.

Риса премигна. Това беше невъзможно. Беше заобиколена от десетки хиляди янки. Погледна го, съзнавайки гнева в очите му и заплахата, която излъчваше цялото му същество. На гърлото му пулсираше една вена. Изглеждаше спокоен, но все пак готов да се нахвърли при най-малък повод. Тя отвори уста и понечи да говори. От гърлото ѝ излезе само някакъв звук. Без паника! Няма да се предаде на страха! Изпъшка, търсейки подходящи думи.

— Глупак! — изрече тя накрая. — Какво, за бога, правиш тук? Обграден си от врагове! Ще те обесят, идиот такъв!

— Не мисля. За да ме обесят, първо трябва да ме хванат — уведоми я той арогантно. Гласът му беше благозвучен, плътен и укорителен.

— Само трябва да извикам.

— Никога няма да успееш.

Риса преглътна тежко и го попита отново:

— Какво правиш тук?

Той се усмихна, демонстрирайки чисто бели зъби, проблясващи на лунната светлина на фона на бронзовата му кожа. И въпреки всичко тя почувства някакво объркване в душата си. Отново стана жертва на неговата магнетична привлекателност. Искаше ѝ се да протегне ръка, за да го докосне. А на него му се искаше да протегне ръка, за да я удуши. Освен това беше враг. И то заклет.

А тя носеше детето му.

Никога нямаше да разбере за това.

— Какво правиш тук? — извика, връхлетяна от усилваща се паника.

Той се надигна и потопи крака във водата. Риса видя, че ризата ѝ е захвърлена доста надалеч. Пръстите му докоснаха бедрото ѝ. Беше близо, прекалено близо.

— Бях оклеветен. Някой може да го нарече злепоставяне. Вече няма значение.

— Капитан Макензи, никога не съм казвала...

— Дивак, варварин, див индианец, изнасилвач, опозорител... да продължавам ли?

— И рискуваш живота си заради някакви си вестникарски врели-некипели? — попита Риса високомерно.

Той поклати глава, вторачен в нея, и тогава тя усети цялата чувствена мощ на тъмносините му очи. Почувства топлина в гърдите си. За нейно учудване зърната им се втвърдиха. Заради вечерния хлад на водата е, каза си тя.

Само дето цялата гореше.

— Ти си глупак. Сега трябва да си в морето! — изсъска тя. — Вместо това рискуваш живота си заради някакви си думи!

— Не, не са само думи — каза той със зловна усмивка. — Рискувам живота си заради една опърничава янки, която явно намира лъжата за по-удобна от истината.

— Никого не съм лъгала.

— Е, щом съм справедливо осъден за обезчестяването на такава сладка девственица, по-добре да действам съобразно репутацията си.

Бузите ѝ станаха кървавочервени. Не можеше да преглътне или да си поеме дъх, просто замръзна на място с поглед, устремен в някаква далечна точка. Най-после разтърси глава, опитвайки се да се измъкне. Джером скочи от клона, шмугна се във водата с изяществото на алигатор и застана пред нея.

— Ти си напълно луд, изгубил си си разсъдъка! Не разбираш ли къде се намираш? Не трябваше...

— О, мис Магий, със сигурност трябваше!

Пресегна се към нея, а тя понечи да избяга. Гмурна се под водата, но ръцете му я държаха здраво. Пръстите му галеха гърба ѝ, голите ѝ бедра и хълбоци. Успя да се отскубне от него, плувайки с всички сили.

Поспря за миг, изправи се и рязко пое дъх.

Струваше ѝ се, че тялото ѝ гори въпреки хладния въздух. Къде ли се дяна пък сега?

— Обезчестена, а? От бунтовник с дивашка кръв?

Той беше точно зад нея и подигравателният му шепот ехтеше дрезгав и глух в ушите ѝ. Дъхът му беше горещ, докосващ голата ѝ плът. Риса потрепери от обливащите я топли вълни. Не смееше да помръдне, застанала с гръб към него.

— Не знам как си се добрал дотук, как си преминал през хилядите янки и личната ми охрана. Но имаш точно десет секунди, за

да изчезнеш. След като изтекат, ще изкрещя.

— Наистина ли? — попита той. Тонът му бе ироничен и предизвикателен.

Обърна се към него да му отправи второ предупреждение, но проблясващата синя ярост в очите му я накара да се спре и след миг тя измънка още една заплаха:

— Предупреждавам те за последен път, капитане!

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Наистина ли?

Тя въздъхна нетърпеливо. Виждаше ризата си в далечината, запратена на другия край на клона. Даде си вид, че не го забелязва, гмуркайки се отново под водата. Заплува към дрехата. Но когато стигна до клона, Джером вече беше там и я чакаше. Без да иска, Риса извика и се обърна, за да избяга. Ала и този път той я хвана здраво и не я пусна дори докато тя плуваше. Остави я да се изплъзне, но тъкмо когато щеше да се отдалечи, той хвана глезените ѝ, придърпвайки я обратно към себе си. Тя се вкопчи в раменете му, за да се покаже на повърхността и да поеме дъх. После се озова в прегръдките му. Остана така един миг срещу твърдата възбуда, издуваща памучните панталони, прилепнали плътно към тялото му. Погледна го право в очите и си каза, че трябва да вика. Но от устните ѝ не се изтръгна нито звук. Той се раздвижи и на нея не ѝ остана нищо друго, освен да се притисне до тялото му, докато той крачеше към мекия блатист бряг. Падна на колене заедно с нея, положи я на земята, притискайки я силно с тялото си. Очите му срещнаха нейните, в тях още бушуваше синкавият огън. Не посмя да извика. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ, ръката му повдигна леко главата ѝ. Тя не можа да обели и дума, защото устните му покриха нейните, разтваряйки ги с език. Изпълни я, навлезе дълбоко, помитайки я цялата с жажда, ярост и страст. Бедрата му бяха здраво приклепени между нейните. Усети натиска на неговата мъжественост. Сякаш вътре в душата на Риса пламна буен огън. Отначало се опита да избегне целувките му, но той беше неумолим. Заби нокти в раменете му, той хвана китките, извивайки ръцете ѝ над главата и ги стисна като в менгеме с юмука на лявата си ръка.

Дясната му ръка остана свободна. Целуна я и докосна нежно лицето ѝ с пръст. Чувстваше го по цялата дължина на тялото си — галещ гърдите ѝ, после надолу по корема и бедрата. Отново тръгна

нагоре, обгръщайки с длани гърдата ѝ, търкайки зърната с усилие се натиск между палеца и показалеца си. Бореше се да освободи китките на ръцете си. Той сам ги пусна. Отново положи длани на раменете му, погали плътта му, заби нокти, но по-леко. Той отдръпна устни от нейните, дотолкова, че да я погледне. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Тялото ѝ трепереше. Той не каза нито дума. Също и тя. На челото му падна кичур мокра коса. Той се наведе над нея, огнените му устни накараха пулса на шията ѝ да затупти бясно. Не мислеше за влажната земя под себе си или за топлата задушна нощ, за благоуханния аромат на въздуха или за това, че хиляди войници янки спяха наоколо. Докосването му съживяваше и възбуждаше сърцето, душата, сетивата ѝ. За момент си помисли, че това не се случва, че се беше отдала на някаква странна еротична халюцинация. Но допирът му беше толкова истински. Пръстите му се плъзнаха и стигнаха венериния ѝ хълм, рошейки мекия триъгълник. Все по-дълбоко, и по-дълбоко. Проучващ, търсещ... откриващ.

Накрая Риса извика, притисна се към него, допря лице до рамото му и впи зъби в кожата му. После прокара нежно език по ухапаното място. Трябваше да спре, но не можеше. Пръстите му се размърдаха вътре в нея. Устните му блуждаеха по гърдите ѝ, горещи и влажни, езикът му се плъзгаше по кожата, върхът му си играеше с втвърдените крайчета на зърната.

Джером нахлу в нея, изпълвайки цялата ѝ същност със силен тласък, изгарящ дълбоко в утробата ѝ. Ръцете му придържаха тялото ѝ, движейки хълбоците, притискайки я още по-близо. Тя усети влажната, мека като възглавница трева под гърба си и струящия нощен бриз по сгорещената си кожа. Телата им блестяха от пот. Движенията му ставаха все по-груби, и по-диви, по-застрашителни. Движеше се безмилостно, със светкавична скорост. Очите му бяха като кобалтови острия, пронизващи я при всеки нов тласък. Риса изкрещя, удряйки го с ръце по гърдите, обзета от сладкия пристъп на оргазма. Звездното небе внезапно се превърна в натрошен кристал, посипа се, разтърсващ я из основи. Държеше го здраво, докато той достигна своя оргазъм, изливайки се с мощни тласъци вътре в нея.

После се отпусна до тялото ѝ, а бронзовите му рамене лъщяха от пот, гърдите му се издигаха и спадаха учестено, докато полека всичко

утихне. Изведнъж лятната нощ стана доста хладна и Риса усети полъха на бриза върху голото си тяло.

— Забрави да викаш за помощ — каза Джером след миг.

— Не ми даде време. Но мога да го направя и сега — напомни му тя меко.

Разтърси глава срещу влажната земя и се вторачи в небето.

— Нямах право да се гневиш.

— Ти ме отвлече. Освен това...

— Те похитих и обезчестих! — промърмори той, намествайки се по-близо до нея, но тя се отдръпна. Подпря се на лакът и го огледа нерешително.

— Това не е война между мен и теб — рече Риса.

— Наистина ли? Е, мис Магий, мисля, че е време да се предадеш или ще платиш скъпо за стореното.

Тя учудено повдигна вежди, объркана от злобата в неговите думи. Отново разтърси глава, ресниците покриха очите ѝ. Обхвана я паника заради неочаквания му гневен изблик. Каква ли беше причината за силното му презрение? Беше я издирил, за да ѝ отмъсти. Само трябваше да извика за помощ, и щяха да го отведат в полевия затвор на минутата. Но не можеше да извика за помощ!

Беше се отдала на съблазънта без какъвто и да било протест. Глупачка! Това беше нейният шанс! Ако го пленят, и двамата биха преживели войната! И, за бога, неговото залавяне само щеше да помогне на Федералната кауза.

Понечи да изкрещи, но той предусети мислите ѝ. Светкавично я възседна и успя да ѝ запуши устата.

— Дори не си го помисляй, ако не искаш пак да попаднеш в плен на Юга.

Тя вдигна поглед към него, а в очите ѝ пареха сълзи. Разочарование скова сърцето ѝ.

— Ако твоите защитници янки отново заплашат сестра ми, мис Магий, обещавам ти, че ще прекараш остатъка от войната, наслаждавайки се на южното гостоприемство.

Очите ѝ се разшириха, той махна ръка от устата ѝ и я погледна.

— Твоята сестра! Но кой е заплашвал сестра ти?

— Е, хайде, да не би да си изненадана?

— Да, наистина.

— Едва не я отвлякоха в Ричмънд, след като получих анонимна заплаха, оставена под чинията ми. Там пишеше, че ще умра заради това, което съм сторил!

— Не смей да ми отправяш такива обвинения! Мислиш ли, че бих направила такова нещо, че бих причинила такава вреда? Мръсник такъв! Не съм изпращала бележка и не знам нищо за това!

— После брат ми получи писмо, което беше подписано от баща ти. Извиняваше се на семейството ми за намерението си да ми пререже гърлото.

— А ти какво очакваш? Не мога да казвам на баща си какво да прави и чувства...

— Можеше да бъдеш по-сдържана, описвайки варварското отношение на бунтовника дивак.

— Казвам ти, не съм споменавала...

— Мога да чета, мис Магий.

Неочаквано Риса избухна:

— Можеш ли? Не съм толкова сигурна. Тогава, мистър, поведението ви е било под всякаква критика и може би не е трябвало да ме отвличате и обезчестявате, или пък да ме водите на кораба си! Вървете по дяволите, капитане! Нямам вина за случилото се! Сега съм заета с проблемите на войната.

— Май понасяш всичко доста добре — отбеляза той сухо. — Всъщност изглеждаш прекрасно. Бих казал, изключително.

— Проклет да си, Джером Макензи!

Изведнъж млъкна. Въпреки че беше ядосан, той я докосна отново. Легна отгоре ѝ, балансирайки тялото си с бедра. Обхвана нежно пълните ѝ гърди с ръце.

— Много си слаба. Но не, всъщност си качила някой и друг килограм — промърмори Джером.

— Не ставай смешен! Отслабнала съм — започна тя, но изведнъж млъкна.

Гърдите ѝ бяха по-големи от обикновено. Много кръгли и тежки. Разбира се, трябваше сама да забележи промените. Единствено можеше да се надява, че той няма да си ги спомня точно. И няма да разбере защо се е променила.

— Недей! — прошепна тя, решена да му избяга. — Недей! Недей да ми отправяш глупавите си обвинения и... и...

Но той се беше отместил настрана и поглъщаше с поглед цялото ѝ тяло. Наведе се ниско и неочаквано залепи устни върху корема ѝ.

— Макензи!

— Какво? Няма да те прелъстявам — успокой я той, забил нос в кожата ѝ.

— Тогава...

Той вдигна глава и очите му, пълни с предизвикателство, срещнаха нейните.

— Дойдох тук само за да те прелъстя — обяви. После хвана коленете ѝ, раздалечи ги и я притегли грубо към себе си. Риса изпъшка, мъчейки се да се изправи на лакти. Беше готова да спори с него докрай, знаейки, очаквайки неговото намерение. При все това думите замряха в гърлото ѝ. Когато той зарови глава между краката ѝ, всичко в нея започна да пулсира.

И беше прелъстена за сетен път.

Най-после успя отчаяно да протестира с трескав шепот. Изгарящи порочни усещания кръстосваха цялото ѝ тяло, докато той дразнеше и възбуждаше с устни и с език, проникваше, масажираше. Докосваше я ту леко, ту настъпателно. В очите ѝ пареха сълзи. Отпусна се назад, гърчейки се, извивайки се, и едва не умря в изпепеляващия огън на страстта. Болката, желанието и истинското удоволствие се сляха в едно. После той спря, надвеси се над нея и проникна още по-дълбоко. Сякаш се движеше като нощния вятър, преминавайки през нея като буря, завихряйки я в своя ураган. Когато свърши, Риса изкрещя, защото никога досега не беше изпитвала такова физическо удоволствие. Дори след това я връхлитаха леки вълни на безмерна наслада, които я сграбчваха, освобождаваха я, оставяйки я изтощена, зашеметена.

Джером не се отдръпна много бързо от нея. Притискаше я до себе си, а нощният бриз разхлаждаше телата им. Въпреки това тя не отвърна на докосването му. Промълви тихо:

— Трябва... да... тръгваш. Ще викам. Трябва да си в затвора. Ти си луд. Ще те отведа...

— Ще ме обесят. Но няма да викаш.

— Защо? — запита го тя безпомощно. Чувстваше, че всеки момент ще избухне в сълзи. — Дошъл си да търсиш някакво отмъщение, което не заслужавам.

— Ако извикаш, може да дойде баща ти.

Риса остана безмълвна, после дълбоко пое въздух. По устните му заигра лека усмивка.

— Всъщност знаеш ли, че викаше? Беше очарователно.

— О! — изкрещя тя с внезапна ярост в гласа си.

Опита се да го удари с юмрук, нахвърляйки се отгоре му, но той беше подготвен и успя да се качи върху нея за пореден път. Затисна ръката ѝ, гърдите ѝ се надигнаха от напрежение и гняв.

Той учудено повдигна вежди.

— Без заплахи, мис Магий, става ли?

— Можеше да убиеш баща ми. А нищо, което кажеш или направиш, не би струвало колкото смъртта му!

Той се усмихна, искрено възхитен.

— Така или иначе ще си платиш — предупреди го тя. — Обграден си от янки. Отвсякъде. Няма нужда да правя каквото и да било. Ще те хванат!

— Може би. А може би не.

— Не знам какво си мислиш, че съм направила.

— Знаеш какво си направила. Бях очернен и семейството ми беше заплашено. Ще открия истината и няма да ме заплашват повече.

— Ти си този, който заплашва.

— Имай предвид, че изпълнявам всяка своя заплаха. А ти носиш голяма част от отговорността за случилото се.

— Не съм отговорна за нищо! Ти имаш за какво да плащаш, мистър!

— Тази война още не е свършила — не се предаваше Джером.

— Не, не е! И те предупреждавам, ако не се махнеш от очите ми и не изчезнеш...

— Не още.

— Не още?

— Още веднъж.

— Още веднъж? — повтори тя разсеяно, после изохка. — Ти си загубил ума, ужасен си. Няма да...

— Нали това е целта на изнасилването?

Не беше сигурна дали ѝ се иска да се засмее, или да го разкъса. Но очите му бяха дяволски сериозни, ръцете му я обгръщаха властно. Напрежението в него беше възбуждащо, както през цялата нощ.

— Още веднъж — прошепна той.

Знаеше как да прави любов. С ярост или без. От самото начало Риса бе запленена от него. Разбира се, не беше влюбена, но...

Но някаква уникална нишка свързваше и двамата в златна мрежа. Очите му не можеха да се сравнят с ничии други. Обожаваше чертите на лицето му, характерните индиански скули и жълто-бронзовия тен на кожата, червеникавите оттенъци в косата му.

Гневът беше това, което ги свързваше. Но това нямаше значение.

Когато я докоснеше, тя се превръщаше в огън. Когато я любеше, тя знаеше, че никога не би пожелала друг мъж. И въпреки това само пълната лудост ги събираше заедно.

Бяха врагове. Но тя очакваше дете от него.

И все пак...

Отново забрави за всичко, потънала в нарастващото желание, виещо се на спирали по цялото ѝ тяло. И отново самата нощ сякаш експлодира от тяхното удоволствие. Лежеше в обятията му. Не осъзнаваше, че половината съюзническа армия можеше да връхлети отгоре им.

Този път не издаде нито звук, докато потреперваше, потъвайки в бездната на страстта. Лежеше в прегръдките му, притихнала, съзнаваше, че той я гледа. Чудеше се какво мисли, но не го попита. Знаеше, че няма да отговори.

Затвори очи, напълно отмаляла, макар и доволна от него.

След малко отвори очи, но той си бе отишъл и тя остана сама сред боровете.

В началото на октомври Джером стоеше на носа и наблюдаваше движението на кораба, порещ водите на Атлантическия океан в северна посока. Флагът беше замаскиран, защото на борда имаше няколко оръдия.

Идваха от Бермудските острови, където пристигаха всички обещани провизии от Англия. Беше изминало доста време, откакто Джером не се бе качвал на кораб.

И сега беше жаден за сражения.

Времето, прекарано на сушата, продължи много по-дълго, отколкото си бе представял. Информацията, която събра в съюзническия лагер, се оказа много полезна и потвърди онова, което генералите на Конфедерацията вече знаеха. На изток лятото се влачеше дяволски бавно — редяха се битка подир битка и откакто се чу, че ремонтът на „*Лейди Варина*“ ще се проточи по-дълго от очакваното, Джером реши да остане при брат си, поемайки кавалерийски задачи. Той бе способен да се промъкне в места, където друг трудно би успял. Като морски офицер, очакващ завръщането си на кораба, Джером беше основно наемник на свободна практика, стараейки се да бъде полезен на армията си. Най-често го изпращаха да пренесе информация между войските и това му се струваше приятна работа. Успя да провери слуховете, стигнали до генерал Лий, че армията на Маклелън се придвижва по вода, за да подкрепи генерал Поуп. Знаеше добре, че в генералския план беше замислено да се използва планината Кларк, за да се разположат батальоните и да се атакува източният фланг на Поуп. Да препречи пътя на армията на Маклелън, целяща да го подкрепи и да отреже пътя му за отстъпление към Вашингтон.

Адютантът на Джеб Стюарт беше хванат с екземпляр от военния план, който даваше достатъчно време на войниците му да се отдръпнат. После армиите им се срещнаха наред Рапаханок. Лий проучваше за уязвимо място. При едно от нападенията на щаба на Поуп беше пленена станцията на Катлет. Джером беше заедно с

бунтовниците, които трябваше да върнат сведенията за федералните подкрепления, които скоро щяха да се вляят в армията на Поуп, увеличавайки числеността ѝ до хиляда и триста души и да се срещнат с петдесет и пет хилядната войска на Лий. Генералът реши да раздели армията си на части — разчиташе на паниката, която би настъпила, ако заплаши федералните позиции и пътя си към Вашингтон.

Лий не успя да нанесе решителен удар върху федералната армия, но извърши чудеса поради огромната численост на войската си. Той им нанесе сериозни поражения, поддържайки отбраната на стратегическите позиции. Не елиминира непосредствената заплаха от страна на Съюза срещу Ричмънд, но ги накара да се върнат в окръг Колумбия.

Въпреки че Джером се промъкна през вражеската линия още много пъти, не успя да открие Риса. Каза си, че няма да я търси повече. Тя му беше враг, а и той я предупреди да спре с клеветите и заплахите към семейството му. За известно време успя да приспи обзелата го мания по Риса — или поне си мислеше така. Можеше да си казва каквото си иска, но мисълта за нея не спираше да го преследва. Тя изпълваше нощите му. Горещо желаше да сложи край на увлечението си по жената, която го смяташе за нещастен дивак, за най-злия враг, но желанието и решителността му имаха незначителен ефект върху страстта, която изпитваше към нея.

Беше се установил в армията на Северна Вирджиния, докато Лий водеше своята кампания. В средата на септември Джаксън превзе Харпърс фери и когато Робърт Е. Лий чу за неговия успех, реши да удържи района на Шарпсбърг в щата Мериленд.

През целият си живот Джером не беше виждал такава ожесточена битка като тази в малката местност, наречена Шарпсбърг. Огромни поля с пшеница бяха изравнени със земята от снарядите и куршумите. Мъжете мряха като мухи.

Земята лъщеше от кръв, а на отделни места трупите бяха събрани на купчини, високи около метър. Мястото стана известно като „Кървавата пътека“, след като много мъже намериха смъртта си там.

Вперил поглед в безкрайното поле на смъртта, обляно от кървавочервеното слънце, Джером се усъмни не само във възгледите си, но и в ума си. Загубите от войната бяха непреодолими както за Севера, така и за Юга. Мина покрай войници, които бяха още деца.

Всички те бяха хванати в клопката на смъртта още преди да са разбрали какво е животът.

Чу как мъжете плачеха. Мъже, които се бяха борили храбро и самоотвержено. Зачуди се дали господ не се бе обърнал против тях.

Нямаше да забрави този септември в Мериленд до края на живота си. Седмици наред усещаше мириса на кръв в съня си, будеше се нощем от кошмари, връщащи го отново по адските бойни полета.

Жалко, че не можеше просто да напусне войната. Нямаше начин. Знаеше, че да се отлъчи от боя, означава да обърне гръб на убитите мъже. Само бог знаеше кой е прав. Дори когато престрелките спряха и започна трагичната работа по отделянето на ранените от мъртвите, Джером знаеше, че най-важно за него беше да е на кораба. Нуждата от медицински доставки бе по-голяма от всякога.

За щастие кошмарите му започнаха да избледняват сега, когато се върна в морето.

Най-хубавото нещо в момента беше, че се върна на палубата на любимия си кораб, чиято поправка го беше задържала тъй дълго на сушата.

Изведнъж в полезрението му попадна друг кораб. Стоящият до него Хамлин Дъглас пое далекогледа от ръцете му и го намести на очите си.

— Е, Хамлин? — попита Джером.

— Янки.

— Трябва да разберем със сигурност. Ако нападнем британски кораб, можем да загубим цялата проклетата война. В Ричмънд научих колко дяволски важно е в момента европейските ни поддръжници да потвърдят законността на парламента ни.

Хамлин почеса острата си брадичка и поклати посребрената си глава.

— Янки са.

— Откъде знаеш? — попита Джером.

Студените, почти безцветни, очи на Хамлин се взряха в неговите и веждата му се вдигна.

— И ти мислиш, че са янки, нали?

— Да.

— Защо?

Джером се ухили.

— Инстинкт.

— И аз това казвам. Да ги позагреем малко, Джер.

— Загрейте ги, мистър Дъглас! — нареди Джером. — Мистър Майерс, подгответе топчиите, сър! Мат! Слез в котелното, пълна пара към дивеча! Чакайте заповедите ми, но удряме като светкавица, имат достатъчно оръдия на борда.

Отне им близо два часа да настигнат кораба. Той се опитваше да им убегне; не можа. Личеше, че носи много товар.

Джером вдигна далекогледа и видя, че на отсрещната палуба се води ожесточен спор.

— Наредете предупредителен изстрел, мистър Дъглас! — заповяда той на помощника си. — Дайте им шанс да се предадат.

— Не можем да им позволим да стрелят първи, сър — каза Хамлин.

— Няма и да им позволим. Просто им дайте шанс да се предадат. Не искам да ги потопявам. Искам товара им!

— Ясно, ясно, капитане!

Предупредителният изстрел беше даден, гюллето цопна на метри от палубата на другия кораб. Хамлин им извика да се предадат. Но от наблюдателния си пост Джером видя, че противниците се канят да стрелят.

— Мистър Майерс! Огън!

Оръдията на „*Лейди Варина*“ изстрецяха. Гюллетата попаднаха в целта си — топчиите на Джером нямаха грешка. Отсреща се чу оглушително скърцане — корабът се цепеше. Вражеските оръдия блеснаха в отговор, но нито едно не достигна палубата им.

— Пригответе се за абордаж, моряци! — нареди Джером. От екипажа му се откъснаха триумфиращи крясъци и мъжете нахлуха на победения съд. Скоро доведоха пленения капитан и лоцмана. Въпреки разочарованието си, те го поздравиха и получиха ответен поздрав.

— Страхувам се, господа, че отсега нататък ще разполагам със стоките и това, което остана от кораба ви — каза хладно Джером. — Предлагам ви да избирате: арест; докато не стъпим на сушата, или нашите лодки, давам ви свободата сами да се доберете до брега.

— Подчинените ми и аз ще приемем лодките — промърмори капитанът.

— Но, сър... — протестира лоцманът.

— Вече реших, лейтенант Уейлън.

— Простете, сър! Но мисля, че трябва да помислим за благото и на онези, за които лодките няма да стигнат.

Капитанът се прокашля неловко.

— Добре тогава, оставаме под ваш арест, сър. Няма да ви окажем по-нататъшна съпротива.

— Чудесно, мистър О'Хара!

Един моряк отведе пленниците. Джером тръгна да огледа плячката, когато забеляза едно младо момче, което се вкопчи в краката му, леейки сълзи.

— Къде сте ранен, моряче? — попита Джером. Момчето примигна мъчително.

— В коляното, сър. Ще загубя крака си. Джени няма да ме обича вече, пък и как би могла да обича половин мъж?

— Загубата на крак няма да те направи по-малко мъж. Това, което имаш вътре в себе си, те прави цял или непълноценен. Не се предавай. — Той извади ножа си и момчето пребледня. Но когато разряза внимателно окървавения му панталон, то отново си пое дъх. — Не е раздробено. Уцелили са те зад капачката. Можем да извадим куршума и ако не се развие инфекция...

Момчето сграбчи ръката му.

— Спасете ми крака, сър! Ако го спасите, ще ви бъда роб до гроб, завинаги!

Джером освободи ръката си и извика хирурга. Дейвид прегледа коляното и кимна.

— Може да се оправи. Все пак има риск.

— Добре. Качете го на борда на „Лейди Варина“. — Донесете ми и списък на загиналите и ранените, проверете товара и ми донесете опис на инвентара. Ще бъда в каютата си.

Джером се върна на своя кораб и се вгълби в размисли. Реши да спре в Джаксънвил — там можеха да поправят пробития съд — имаха отчаяна нужда от кораби. Трябваше да отложи пътуването си до полуострова, но пък и връщането у дома беше лукс, който не можеше да си позволи точно сега. Все пак щеше да го направи възможно най-скоро, обеща си той.

Изведнъж на вратата му се почука. Очаквайки хората със списъците, той не вдигна очи. Някой се прокашля. Джером погледна и

видя ранения младеж, подпрян на парче дъска вместо на патерица.

— Какво искаш, да ти изтече кръвта ли? — скара му се Джером. Момчето поклати глава.

— Аз просто... Е, вашите моряци са добри хора. Вие сте капитан Макензи. Този, когото наричат дявол, морски дракон и разни такива неща. Но това не е вярно, а пък и никой от вас не се опита да ни потопи или изколи, или...

— Не, не съм дракон — каза Джером, развеселен.

Момчето се поколеба отново.

— Ами, имам една информация, която може би трябва да знаете, защото приятелят ми Съли, той не е ранен, както и да е, та той ми каза, че капитан Бригс и лейтенант Уейлън се канят като че ли да бягат с дъщерята на генерала.

— Дъщерята на генерала ли? — рязко попита Джером, смаян от буцата, която стегна гърлото му.

— Мис Магий, сър. — Той се прокашля. — Като че ли целият свят знае как сте я отвлекли, капитане.

— Какво...? — *Риса беше на борда на пленения кораб?*

— Така че естествено те възнамеряват да я спасят.

— И... защо дойдохте при мен?

— Защото тези глупаци ще я убият. Ще се удавят и акулите ще ги изядат. Струва ми се, че дори, както пише във вестниците, да сте дивак и да сте я опозорил, е по-добре тя да остане при вас, отколкото да умре с онези.

— Разбирам. Просто по-малкото зло. Благодаря ти, моряче. А сега, млади мистър, марш в лазарета. Не ще поема и твоята смърт на съвестта си.

Иън Макензи беше войник. Беше свикнал с войната, но тя започваше да става непоносима. Той имаше жена, дете, а чакаха и второ. С жена му се обичаха. Но ето че вече месеци не беше виждал нито нея, нито детето, нито родната Флорида. Може би щеше да успее да убеди висшестоящите, че на тамошния фронт би бил по-полезен. Затова и бе дошъл във Вашингтон. Но усилията му не бяха успели; положението навсякъде бе отчайващо и генералите не можеха да се лишат от нито един войник, пък под какъвто и да било предлог. Все

пак Иън получи разрешение за отпуск. Докато се приготвяше да замине обаче дойде пратеник на генерал Ангъс А. Магий, който го викаше при себе си. Иън веднага се запъти натам, доволен да види отново стария си началник и приятел. Но едва беше влязъл в резиденцията му, когато домакинът влетя разярен в салона.

— Генерале... — започна Иън, но един здрав юмрук в челюстта му затвори устата. Той смаян потърка лицето си.

— Сър...

— Не ме наричай сър, Макензи, ти ми беше като роден син! Топлех те до сърцето си, мислех да те оженя за Риса, това щеше да ме направи щастлив. Ти взе друга, а и изборът си беше твой, но как смееш даже след това да използваш дъщеря ми така безчестно!

— Генерале — отвърна Иън, внимателно опипвайки челюстта си, — с радост бих отговорил на тези обвинения, но нямам и най-малката представа за какво говорите. Съвсем скоро разбрах, че Риса е заминала при приятели в Англия...

— Именно! Без да си направи труда да сподели трудното си положение с мен!

— Трудно положение ли...

— Имам си начини да научавам истината! — избухна Магий със святкащи от гняв очи.

Значи Риса... чакаше дете? — почуди се Иън. Невероятно. То не беше негово, значи...

— Може пак да ме ударите, сър, ако от това ще ви стане по-добре — предложи учтиво Иън. — Но се боя, че...

Той спря. Братовчед му не беше изнасилвач, нито прелъстител на невинни момичета. Каквото и да пишеха вестниците, той дяволски добре знаеше, че Джером никога не би насиллил Риса Магий, нито пък друга жена. Обратното, те сами се лепяха за него.

Така че... какво беше станало?

Очевидно и генерал Магий мислеше за същото.

— Ще го убия! Този твой незаконороден, проклет братовчед! Лично ще го намеря и ще му изтръгна сърцето! — гласът на Магий трепереше.

— Сър, познавам братовчед си и при нормални обстоятелства вие пръв бихте се убедили, че е в правото си да се бие за родната си

земя. Той върна Риса веднага, щом това се оказа стратегически възможно...

— Сърцето му! Ще го изчопля от гърдите му, ще го опека и ще си нахраня кучетата с него!

— Сър — учтиво го прекъсна Иън. — Не мога да повярвам, че Джером е отговорен за това. Скоро чух слухове, че е срещнал някаква млада жена в Чарлстън и явно ѝ е предложил годеж. Разбрах, че е истинска красавица от видно южняшко семейство. Риса му беше бясна, но беше и честна с нас. Братовчед ми не се е отнесъл по никакъв начин брутално или непочтено с нея. Знам го. Може би...

— Може би какво? Инсинуации срещу дъщеря ми ли правите?

— Не, сър, знаете, че я обичам...

— Значи я обичате!

Иън пое дълбоко дъх — и на него се прииска да изтръгне сърцето на Джером.

— Риса ми е приятелка, и то една от най-добрите. Но може би просто се е влюбила в някой друг и никой от нас не знае за това.

— Хммф! — изпръхтя Магий и присви очи. — Тя ме напусна, Иън. Без дума да каже за положението си. Не ми ли вярва вече? Не знае ли колко я обичам? — гласът му беше отчаян.

— Не е искала да ви нарани, сър.

А може би се е страхувала и за нечие сърце, което би могло да бъде изчоплено, опечено...

— Сър, ще ми се доверите ли да проуча какво всъщност се е случило?

Магий го гледа дълго, без да продума. Беше гневен и дълбоко наранен.

— Иън, Риса пътува към Лондон, а аз се връщам на бойното поле. Само господ знае къде ще ни отвее вятърът. Да, ще ви се доверя. Но ако този проклет незаконороден...

— Всъщност вуйчо ми е незаконороденият, сър — поправи го Иън с предупредителна нотка в гласа.

— Ако я е наранил по някакъв начин, ще го нарежа на филийки! — закле се Магий.

Иън се сбогува. Не му се щеше да казва на генерала, че ако се стигнеше до съревнование на силите, Джером спокойно щеше да го нареже на кубчета.

Но дори тогава братовчед му не би се държал така дивашки.

Не беше лесно да се реши да напусне Америка, но Риса чувстваше, че не е имала друг избор. Смяташе да се върне възможно най-скоро. Не можеше да понесе да нарани баща си. Всъщност беше смятала да пише на Джером Макензи за положението си, но последната им среща я беше накарала да се съмнява в способността си да го преценява. Както и да е. Беше решила да роди при приятели в Англия или Шотландия, а когато войната приключеше...

Какво тогава? Как щеше да обясни бебето на баща си и на всички останали? Може би би могла да каже, че е осиновила сираче от войната... Не, не, тя искаше това дете и не можеше да понесе да започне живота му с лъжи.

Така че Риса се бе качила на кораба за Лондон и смяташе да поеме живота си в свои ръце. Но явно господ е имал нещо против.

Когато видя „*Лейди Варина*“ на хоризонта, тя веднага разбра, че Джером Макензи ще завземе кораба. Успя да се скрие добре, когато хората му нахлуха на палубата, но докога можеше да продължава това? Единственото, което ѝ оставаше, бе да приеме предложението на лейтенант Уейлън — бягство през нощта. Напълно осъзнаваше риска, но от друга страна...

Когато всички заспаха, бегълците се прокраднаха на палубата. Спасителната лодка се спусна безшумно във водата. Трите тъмни фигури се наместиха вътре и лодката потегли, без да забелязва, че друга една лодка ги следва на известно разстояние.

— Мили Боже! Този човек наистина е самият дявол! — извика капитан Бригс.

Риса усети как сърцето ѝ спира.

— Не може да бъде! Не е възможно! — избухна лейтенант Уейлън.

— Вие там, янките, спрете! — долетя до тях гръмък глас.

— Никога, сър! — извика лейтенантът.

— Уейлън, не ставай идиот! Нали могат да те застрелят, преди да мигнеш? — прекъсна го отвратен Бригс.

— Не! Ще се бием! — настоя Уейлън.

— Казах ви, че не искам повече кръв! — протестира Риса. —
Лейтенанте...

Но за тяхно смайване, лейтенантът беше скочил на крака и
стреляше. Отсреща веднага долетяха ответни изстрели.

— Седнете, за бога! — изрева капитан Бригс, но беше късно.
Лодката се залюля и се преобърна за миг. Риса усети, че потъва —
дрехите ѝ бяха твърде тежки. А в наметалото си беше зашила и
всичкото сребро, което носеше със себе си. Тя зарита. Успя да изуе
ботушите си и изплува на повърхността. Недалеч от себе си видя
лицето на Джером.

— Пак ли плуваме? — попита учтиво той.

— Върви по дяволите, Макензи!

— Не си падам по тях — отвърна той и ѝ подаде ръка. В друг
случай не би я поела за нищо на света, но сега щеше да умре и...

Джером сграбчи протегнатата ѝ ръка и я изтегли в лодката си.

— Не осъзнаваш ли какво щеше да направиш? — кресна ѝ той.

— Тези идиоти щяха да преобърнат лодката рано или късно. Ако
не бях тук...

Тя се сви в ъгъла и замълча. Нямахше да подхранва арогантното
му самочувствие.

— И въобще какво търсеше на този кораб?

— Е, сър, родната ми страна е пълна със змии, които могат да ти
вгорчат живота. — Тя му хвърли остър поглед и изведнъж от устните ѝ
се откъсна една гигантска лъжа. — И ако искате да знаете, щях да се
женя!

— Сериозно? Колко любопитно. Интересно дали човекът знае
какво си взима на главата.

Обзе я странна паника. Дали знаеше?

— Любяща съпруга, разбира се.

— О, да, опитна в любенето, без съмнение.

Тя закипя от гняв.

— Годеникът ми, сър, е английски джентълмен, който ме обича и
знае, че онова злощастно отвлечение не е било по моя вина.

— А, да.

— Не гребете, капитане — заяде го тя. Той гневно заби веслата
във водата и лодката се понесе.

— Така че той ще разбере, а?

— Естествено. Може дори да оцени опитността ми, както годеницата ти своята.

— Годеницата ми ли? — прекъсна я той.

— Четох във вестниците. Томс... Томкинс... Е, нещо такова. Любимата ти от Чарлстън.

— А... Жанин.

— Ах, Жанин — повтори тя сухо.

Лодката спря до кораба и една стълба се спусна до тях. Риса я сграбчи почти с отчаяние и се изкатери на палубата.

— А сега я отведете в кабината ми! — нареди Джером.

Тя се огледа. Тук бяха моряците, които познаваше толкова добре.

— Благодаря ви, господа, но знам пътя.

Тя вдигна глава и ако не жвакаше на всяка стъпка, би се оттеглила с истинско достойнство.

На другата сутрин Джером я събуди. Невероятният му силует рязко се очертаваше в мрака.

— Облечи се — каза й рязко той. — Уредил съм да те заведат до Сейнт Огъстин.

Тя кимна, смаяна от разочарованието, което я обзе. Значи така смяташе да се отърве от нея? Но какво ли бе очаквала?

— Благодаря — хладно отвърна.

Той се приближи към нея.

— Ще те оставя на грижите на Алена. Трябва да запазим живота ти. Ако беше тръгнала с онези идиоти, щеше да умреш.

— О, така ли? Капитане, арогантността ви няма граници. Както и да е, ще се радвам да видя отново Алена.

— И не се опитвай да избягаш. Тя знае как да ме намери.

— А брака ми?

— Ами просто ще трябва да го отложиш.

— Ами твоят брак?

— Това не те засяга.

— Животът ми също не те засяга, капитане!

— Не се опитвай да заминаваш.

— Ти няма да победиш в тази война!

— Но ти ще се научиш да се подчиняваш.

— Не и докато си жив!

— Ще видим, мис Магий.

С тези думи той я остави. Риса с гняв осъзна, че очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Близо до брега на Сейнт Огъстин Джером забеляза познат кораб. Братовчед му Иън! Нима сега трябваше да се бие със собствения си братовчед?

— Капитане, един човек иска да ви види!

Джером погледна към долната палуба. Там стоеше Иън. Развеселен, Джером тръгна да го посрещне. За негова изненада, вместо братска прегръдка, роднината му го поздрави с едно здраво кроше в челюстта.

— Какво, по дяволите, правиш? — извика Джером. — Братовчедо...

— Извинявай, трябваше да те ударя по-силно.

— Иън, ти напълно си откачил и кълна се, че...

— Генерал Магий говори е мен, Джером. Изглежда, подозира, че дъщеря му е бременна, и обвини за това мен! Прекрасно знам, че не съм отговорен за това, но и аз получих един от тези — Иън потърка челюстта си при спомена.

— Бременна ли...? — смаяно запита Джером. — Искаш да кажеш, че Риса...

— Да, Риса чака дете. И, както казах, то не е мое. Затова реших, че трябва да знаеш. Не би трябвало да съм тук с този кораб, но реших, че новината ще те заинтересува.

— Господа! Престрелката ще започне всеки миг! — долетя до тях гласът на топчията.

— Трябва да се разделим — каза Джером. — Благодаря ти, Иън.

— Детето твое ли е?

— Да.

— Капитан Макензи! — извика пазачът. Джером се забави за миг.

— Ще видиш ли скоро жена си? — попита той.

— Да, тази вечер.

— Добре, предай на Алена да ме чака. И да не казва нищо на Риса.

— Добре.

— Офицер Макензи!

— Трябва да вървя, Джером. — Братовчедите се прегърнаха набързо и двамата слязоха от палубата.

Значи Риса беше бременна. Бременна с неговото дете!

Когато Риса пристигна в града, една карета я взе и я отведе до къщата на офицер Макензи. Там я чакаха Алена и Фин Макълоу. Тя ги прегърна сърдечно, развеселена от напредналата бременност на приятелката си. Чак после забеляза и третия човек, който стоеше там.

— Риса, това е доктор Теър Крипт — каза Алена. Крипт беше млад, хубав и леко префинен, и се усмихваше приятелски.

— Разбрах, че имате медицински умения, мис Магий. Може би ще ми помогнете във всекидневната борба със смъртта?

— Разбира се, сър — Риса погледна критично Алена. — А пък аз си мислех, че ще се държиш прилично, ще прегърнеш майчинството и изобщо ще си седнеш на задника. Какви са тези военни доктори?

Алена се разсмя.

— Мисля, че мога да съчетая двете неща достатъчно добре. А сега ела да видиш кръщелника си!

В къщата Алена подаде на Риса бебето си — нейния кръщелник. Младата жена усети непознати дотогава тръпки, когато пое малкото същество. Дали и нейното дете щеше да прилича на рода Макензи с тази гъста тъмна коса и изразителни очи? Майката взе Шон от ръцете ѝ и го сложи да спи. Тримата с доктора отидоха да вечерят.

— Ти разбра ли за Тийла? — попита я Алена, когато седнаха на масата.

— Тийла ли?

— Майката на Джером. Разкошна силна жена. Чака дете и ние се тревожим за нея.

— Майката на Джером чака дете?!

— Да. — Алена я погледна. — Случват се такива неща.

— Знаем, но... — промърмори Риса и наведе очи. Трябваше да ѝ каже. Това беше най-добрата ѝ приятелка. Но не можеше.

Алена стана и я прегърна.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре тук? Ела да ти покажа стаята ти.

— Благодаря. Всичко е чудесно.

Алена я целуна по бузата и се усмихна странно. Риса се почуди защо не е способна да ѝ каже истината. Все пак и Алена знаеше нещичко за мъжете от рода Макензи.

Късно през нощта някакъв шум я събуди. Тя седна в леглото, обзета от паника. Една ръка запуши устата ѝ. Тя почувства топлината на нечие тяло, но преди да припадне, чу шепота на Джером и си пое отново дъх.

— Не викай. Аз съм.

Той я пусна и стана. Беше без риза, без обувки, само по впити бричове. Тъмната му коса се къдреше по раменете.

— Точно затова би трябвало да пицця — отвърна му тя. — И си глупак, ако си мислиш, че няма да го направя. Отвлече ме, насили ме, нападна кораба ми, а сега нахлуваш в спалнята ми в един опасен за теб град. Как да не пицци човек...

Риса ахна, защото той светкавично сграбчи завивките ѝ и ги отметна. Тя седна, възмутена до дъното на душата си.

— Да знаеш, Макензи, наистина ще викам! Въпреки уважението си към семейството ти...

— Ставай.

— Да ставам ли? Идиот! Сейнт Огъстин е град на Съюза! Не знаеше ли? Не можеш да ми заповядваш, не!

Въпреки протестите ѝ той я изправи на крака. Очите му я разглеждаха най-подробно.

— Капитан Макензи, изчезвай от дома и стаята ми! Предупреждавам те... — тя извика, защото той беше изхлузил бялата ѝ памучна нощница през главата и я бе оставил чисто гола. Риса гневно се задърпа, но Джером я задържа.

— Престани — изсъска тя. — Майната ти! Няма да ти позволя... Ще викам!

Но той я вдигна и я постави обратно на леглото. Не се хвърли страстно отгоре ѝ, а седна до нея и прокара длан по релефа на корема и набъбналите ѝ гърди.

— Недей! — прошепна тя и се опита да отблъсне ръката му. Но той я погледна с пламтящи очи, и тя отново не забеляза и намек за сексуално желание в тях. Само едва сдържан гняв, който накара стомаха ѝ да се свие.

— Доста си сдържан — подразни го тя, треперейки. Той ѝ метна светкавичен поглед.

— Значи затова толкова искаше да ми избягаш на кораба.

— Капитане, аз бях последната ви грижа на кораба, не помните ли? Бяхте твърде зает да колите и бесите, да унижавате враговете си.

— Нито капитан Бригс, нито лейтенант Уейлън се нуждаеха от мен, за да се унижат. А и трябва да съм им благодарен за липсата на мореплавателско майсторство. Това ми даде една лесна победа. А ти се надяваше да избягаш в Англия и да се омъжиш за друг с моето дете.

Риса нямаше друг избор, освен да се защитава — въпреки лъжата, която си бе измислила.

— Ти... ти определено нямаш право да седиш тук. Не можеш да знаеш, че детето е твое...

— Мисля, че знам.

Тя преглътна и си пожела да притежава безкрайната му арогантност и самоувереност, та поне и за момент. А би трябвало да го притежава — нали беше генералска дъщеря.

— Стори ми се безсмислено да ти съобщавам за положението си, тъй като ти нищо не можеш да направиш по въпроса. Нито те обвинявам, нито те държа отговорен...

— Ах, колко си благородна! — прекъсна я той. Тонът му обаче беше спокоен, както и погледът, който ѝ хвърли.

— Виж какво, навън е война...

— Да, навън е война. Навсякъде има кръв, смърт и епидемии. Затова въобще не ми харесва намерението ти да ме ограбиш, отнемайки ми този нов живот.

— Не знаех какво ще си помислиш...

— Ти не се и потруди да ме попиташ! — изрева той.

— Върви по дяволите! Ние сме врагове. А пък и ти си сгоден и би трябвало да мислиш за мис Томпсън...

— Мислил съм за всичко — ядосано каза той. — Включително и за факта, че няма да позволя да ме разиграваш. Мисли за безопасността на детето!

— О, как смееш да си толкова безпardonен...

— Как смея ли? Ти си знаела! Знаела си, когато те намерих във Вирджиния! И не ми каза и думица...

— Ами ти не стоя много дълго! — припомни му тя.

— Достатъчно дълго, за да можеш поне да споменеш факта, че очакваме дете.

— И защо? — извика тя.

— Ставай! — изкомандва той, стана и я изправи на крака.

— Защо? Какво си намислил?

— Да се ожения за теб.

— *Какво?*

— Женитба, любов моя. Това съм намислил.

— Тук? Сега? — попита тя някак истерично.

— Не, в салона, след две минути — отвърна той. Обърна се към гардероба ѝ и се зарови из дрехите.

— Не ни трябва кой знае каква елегантност, пък и аз не съм особено издокаран за случая, тъй като плуването не позволява много да се наконтиш. Ето, това май ще свърши работа.

Той ѝ подаде бяла памучна рокля, подходяща единствено за следобедно барбекю. Риса механично я взе.

— Без корсет днес или в бъдеще. И Брент, и Джулиън смятат, че е варварщина жените да се опитват да скрият положението си по този начин, докато в същото време удущават бедните си бебета. По дяволите, обличай се!

Очите ѝ се замъглиха от сълзи. Въпреки факта, че я беше изплашил до смърт и беше показал отвратителния си характер, тя смехотворно силно се радваше да го види. Но пък и какво бе очаквала? Да ѝ предложи на колене — та той беше сгоден за друга! Тя поклати глава.

— Няма да се омъжа за теб.

— Няма ли?

— Ти си бунтовник — припомни му тя и скръцна със зъби.

— Бунтовник ли съм?

Тя присви очи, изплашена от настроението му, но в същото време наранена и решена да го нарани в замяна.

— Бунтовник, че и по-лошо — информира го тя надутото. — Имаш индианска кръв, имаш дивашка жилка и си най-невероятно грубият човек, който въобще някога съм срещала. Просто не мога да се омъжа за теб.

Джером бързо застана до нея, сграбчи я за раменете и я притегли до себе си толкова рязко, че главата ѝ се отметна назад и погледът ѝ

срещна неговия.

— Би трябвало да направя задника ти тъмночервен за това, което ми каза, мис Магий, и те предупреждавам, че заплахата виси над главата ти. Внимавай, за да не надвисне твърде много. Ще се омъжиш за мен. Защото никой не те е насилвал за нищо — и двамата сме отговорни за това дете. Аз ще се оправям с предишните си връзки, те въобще не те засягат. Но ти ще облечеш тази рокля и ще се омъжиш за мен, защото детето ми няма да бъде копеле, нито ще нарича друг мъж свой баща. Е, хайде! — завърши той. Тя се изтръгна от ръцете му.

— Копеле такова! — извика Риса. Той присви очи.

— Какъвто и да съм, ти ей сега ще ми станеш жена. Обличай се — заповяда той и напусна стаята.

Треперейки неконтролируемо, тя нахлузи бялата рокля. Това не беше подчинение на заповедите му, тя реши сама. Той беше прав да се грижи за детето. Светът може би щеше да е различен след края на войната, но тя беше сигурна, че незаконното раждане все пак ще бъде ужасно клеймо. Бебето нямаше никаква вина и заслужаваше най-доброто, което тя можеше да му даде. Риса изчетка косата си и се приготви. Той се върна, облечен в красива военноморска куртка и обут с ботуши. Лицето му не изразяваше нищо, когато погледът му се плъзна по нея.

— Значи си съгласна.

— Съгласна съм — хладно каза тя, абсурдно близо до истеричния плач, но решена, че няма да го допусне. Той беше толкова стегнат и враждебен, че тя почти изгуби съзнание. Не искаше да бъде презираната съпруга. Не и след всичко, което се бе случило между тях, не след огнената страст и копнежа, които я бяха превзели. Но страстта беше твърде силен пламък и често засенчваше всичко друго.

Тя тръгна към вратата, но се върна, не по-малко враждебна от него.

— Съгласих се заради детето. Но няма да търпя арогантността ти и знай, че презирам цялата ти кауза. Ще ти се закълна във вярност, ако това искаш, но стой далече от мен, капитан Макензи, разбра ли? Стой настрана. Ясна ли съм?

Той вдигна вежди, дойде до нея и я прониза с поглед.

— Светът е пълен с жени, мис Магий. Млади, красиви, и отзивчиви. Бунтовнички, ако щеш. Така че живеј във въздушните си

кули, ако желаш, но хайде да свършваме с това. Заради детето. Въпреки това трябва честно да те предупредя. Нито времето, нито разстоянието могат да ми попречат да получа това, което е мое по право.

Тя изстина и се изплаши, че не ще може да сдържи чувствата си. Но Джером я хвана за лакътя и я отведе в салона. Риса не се изненада нито когато видя местния англикански свещеник, нито при появата на Алена и Иън. Осъзна, че много отдавна не ги е виждала заедно. Алена изглеждаше много гузна, но в погледа ѝ имаше и обвинение. Риса би трябвало да сподели истината с една толкова близка приятелка. Иън изглеждаше нетърпелив, неспокоен, че един заклет бунтовник се осмеляваше да седи в този град. Риса не ги прегърна. Погледна ги остро, нещо, на което те не обърнаха внимание.

— Така, така, при тези обстоятелства май трябва да започваме — нервно промърмори свещеникът. — Вие, Риса и Джером, пред този огън тук... а-хм.

Той започна церемонията. Риса осъзна абсурдността на всичко. Ето го Иън, за когото бе възнамерявала да се омъжи. И Алена, най-добрата ѝ приятелка. А пък до нея...

Джером. Нейният враг. И все пак и мъжът, който така я бе пленил и омагьосал, че тя го бе желала бясно. Властен, тъмен, красив и невероятно силен. Тя наведе очи и видя ръцете му, при което потрепера, спомняйки си докосването им. Помисли си за очите му, сияйно сини на бронзовото му лице и още по-вълнуващи заради екзотичния му произход. Чу гласа му, силен и ясен, да повтаря брачната клетва, затвори очи и се сети за милостта му към враговете. И осъзна, давайки обет да се омъжи за него, че го обича. Страстта им от предишните дни бе била твърде силна и може би я бе заслепила. Не бе искала да избегне този брак, защото той беше враг, а защото се бе страхувала. Страх, че тя го обича, а той може и да не я обича. Очите и гърлото ѝ пламнаха от сълзи — нямаше право да позволи на собствените си страхове да провалят бъдещето на детето ѝ. И все пак...

— Риса — чу тя гласа му.

— Да! — отвърна стресната.

Явно бе казала каквото трябваше, защото свещеникът кимна. Ръката ѝ беше в ръката на Джером и изведнъж на пръста ѝ се плъзна

пръстен. Странно, но ѝ легна като излят.

— Шампанско? — попита Алена, опитвайки се да звучи естествено.

— Бързо, бързо — съгласи се Иън. Двата прегърнаха и поздравиха Риса, без да отвърщат на обвинителните ѝ погледи. После се подписаха на листа, превръщайки я официално в мисис Макензи. Но тя не можеше да бъде Макензи! Това бе само една формалност.

Джером се приближи до нея и хвана ръката ѝ.

— Не се бойте, мисис Макензи, нямате никаква причина.

— Кога сте ме виждал уплашена, капитане?

Той се усмихна с някак подигравателна усмивка.

— Трябва да призная... държанието ти повече се приближава до глупавата смелост, отколкото до скромността. Стой тук, за да знам къде да те откроя, Риса.

— Не се готвя да заминавам.

— Би могла да идеш в Чарлстън. Там ще е по-безопасно.

Тя поклати глава.

— Чарлстън ли? Не мога да те направя янки, Джером, затова не се опитвай да ме правиш бунтовничка.

— Вярно — кротко отвърна той.

— А пък и годеницата ти живее в Чарлстън.

— Женените мъже нямат годеници.

— Бившата ти годеница живее в Чарлстън.

— Живее.

— Няма да усложнявам нещата между вас.

— Колко мило.

Прииска ѝ се да го удари. Едва се удържа.

— Ще остана тук — каза тя.

— В град, държан от Севера.

— В южен щат. С Алена. Във Флорида.

Той не се опита да спори.

— Естествено, боя се от опасностите на пътуването в днешно време — каза той. — Но искам детето ми да се роди в семейния ми дом. Не е голяма плантация като тази на вуйчо ми, но е фамилното имение. Когато наближи времето, ще ти пратя съобщение, че те прибирам вкъщи.

— Това разумно ли е, сър, при тези обстоятелства? — попита тя.
— Баща ми...

— Той ще трябва да приеме, че си омъжена жена.

— Сигурно се тревожи за мен...

— Тогава му пиши и му кажи, че си добре и че си омъжена. Сега трябва да следваш не баща си, а съпруга си.

— Винаги ще следвам само собственото си сърце и ум! — страстно отвърна тя.

— Тогава се моли, любов моя, да те отведат в правилната посока. Ако решиш, че ти трябва за нещо, ме извикай. Лека нощ, Риса. Грижи се за себе си и за детето ни.

Джером се обърна, отвори вратата и потъна в нощта.

В следващите седмици всичко, което Риса научаваше за семейството на Джером, беше от Алена. Тийла, майка му, бе родила успешно малко момиченце на име Мери. Макар и да се бяха страхували за живота ѝ, тя бе прескочила трапа и се чувстваше чудесно. В същото време сестра му, Сидни, изглежда, се бе сприятелила с някакъв офицер от Севера, когото лекуваше в лазарета — Джес Халстън. Въпреки че явно бил красив и доблестен мъж, Иън категорично имаше нещо против това приятелство. Той не можеше да допусне още един брак между Севера и Юга. Това би объркало напълно устоите на семейството. Риса не знаеше какво да мисли за това.

Времето минаваше бавно. Към края на ноември обаче се случи нещо, което промени всичко. Баща ѝ пристигна в Сейнт Огъстин. Тя помагаше в клиниката, когато лейтенант Остин Сейдж, придружен от Фин, я потърси. Той си оставаше приятел, въпреки всичко.

— Риса! — извика Фин.

— Да?

— Никога няма да се сетиш...

— Да?

— Баща ти! — обяви Остин.

— Баща ми ли, какво за него? — тя остави разтревожена бинтовете, които навиваше. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото.

— Той е тук! — заяви Фин.

Риса се хвана за масата, за да не падне. Ами сега? Тя не се боеше, напротив, обичаше много баща си. Но положението ѝ личеше отдалече, бебето щеше да се роди след около три месеца. А и се беше омъжила за бунтовник. И то не за кого да е. За Джером Макензи.

Фин и Остин я отведоха на пристанището. Там беше Ангъс Магий.

— Татко! — викна тя и се завтече към него. За миг си помисли, че той ще я отблъсне, но генералът разтвори ръце и я притисна в обятията си.

— Скъпо, скъпо дете — прошепна той. — Ах, Риса, ох, боже, как ми липсваше! Но си мислех, че си в безопасност в Англия, а не омъжена за един дивак от Юга.

— Татко! — тихо каза тя.

— Права си, ще говорим по-късно.

Но когато двамата се прибраха вкъщи, той най-сетне се развика.

— Женена, а? Женена за този простак, за това животно, това морско чудовище, наричат го дявол, и да знаеш, че...

— Татко, той е човек. Братовчед на Иън.

— Ти си омъжена за него!

— Мислех, че и ти би искал това при тези обстоятелства.

— Не съм искал обстоятелствата!

Той беше почервенял и трепереше. Свлече се в едно кресло.

— Риса... Ти каза, че слуховете не са верни, че той не е... не е...

— Не ме е изнасилил, татко.

— О, боже! Аз възпитавах една порядъчна млада жена! Ти въобще не би трябвало да *знаеш* тази дума!

— Татко, моля те...

— Значи, с други думи, ти целенасочено... целенасочено си станала интимна с този бунтовник?

Той вече не викаше и Риса разбра, че е разстроен.

— Защо? Просто не мога да си представя.

— Ами...

— Не, не, чакай! Не искам да слушам. Просто ми се иска да вярвам, че те е насиллил. Не мога да повярвам, че си толкова глупава да се влюбиш до уши в мъж, който така хладнокръвно те отвлече...

— Ама татко, стига! Чакай, моля те. Той не ме е отвлякъл хладнокръвно. Аз бях на вражеска територия. Вината си беше моя. Но

аз знаех плановете му и съм ваша дъщеря, сър, привърженичка на Съюза до мозъка на костите си. Той нямаше избор, освен да ме вземе на кораба си.

— И освен да... О, господи, та ти си ми дъщеря, Риса! Моето дете, гордостта, радостта ми! Не виждаш ли колко ме наранява мисълта, че някой би могъл да ти съсипе живота?

Тя коленичи до него и взе ръцете му.

— Ти си ми баща и аз те обожавам. И ти се кълна, че никой не ми е сторил зло. Аз самата не съм планирала това, което стана, но, виждаш ли... Не съм сигурна, че ще мога да ти обясня. Войната ни ограбва от толкова много неща, че се почудих дали някога ще мога... Трябваше повече да мисля, разбира се. Но не помислих, и ето ни сега. И ти се кълна, че никой не ме е обидил, най-малко той. Той не е чудовище, просто един бунтовник. — Тя се опита да се усмихне, да разведри малко атмосферата — Вече съм Макензи.

Генералът я изпепели с поглед.

— Татко, моля те, чакам дете и бракът беше единственото решение. Аз съм си още твоя дъщеря, обичам те и те уважавам и още съм янки.

Той докосна бузата и с дълбоко вълнение в погледа.

— А съпругът ти е още бунтовник. Дъще, не разбираш ли? Те ще загубят войната! И твоят глупав съпруг със сигурност ще загине.

Заля я студена вълна. Не беше получавала новини от Джером от сватбата и в главата ѝ се заблъскаха ужасни мисли.

— Татко, всеки ден се моля да не го убият — тихо каза тя. — Това е то ужасната служба на жените по време на война — молим се. Братя, бащи, съпрузи, любими, синове! О, татко, едно мога да ти кажа — много по-добре е да си сред мъжете в бой, отколкото да чакаш. Никога няма да забравя, когато бях във Вашингтон и четяха списъците на убитите. Майки бяха загубили по двама, трима, четирима синове само за ден! Дъщери чуват, как бащите и братята им са били убити заедно! Но аз не мога да променя това, нито мога да променя Джером. Мога само да чакам и да се моля.

Ангъс впери поглед в нея и погали косата ѝ.

— Щом проклетият Макензи ти е съпруг, то се надявам да оживее. И войната да свърши. Прости гнева ми, мила. Той беше само от обич.

— И аз те обичам, татко — прошепна тя. После седна на скута му, както бе правила като малка. Той изръмжа.

— Малко тежка си станала, детето ми.

— Внук или внучка искаш? — заяде се тя.

Той простена.

— Исках зет янки!

— Твърде късно. Внук или внучка?

— Искам да родиш спокойно едно здраво бебе, това е всичко. Сега ставай, млада госпожо. Отивам да си лягам. Аз съм стар и уморен човек, а ти прибавяш всеки ден по един сив косъм в косата ми.

— Татко, прощавай, ама ти си вече напълно посивял.

— Познай кой е причината, дъще моя.

— Да чуя такова нещо от един генерал!

Ангъс се усмихна. Тя стана и му помогна да се изправи.

— Лека нощ, татко. — После спря. — Но защо куцаш?

— Лека повреда, скъпа. Един шрапнел ме закачи.

— Но аз трябва веднага да извикам хирурга! — Тя се втурна към вратата.

— Стой! Няма да позволя на някакво докторче да ми отреже крака, нито пък ще позволя на теб да се разпореждаш с телесата ми. Ясен ли съм?

— Напълно, татко.

Когато той си легна обаче, тя се наметна и изтича до стаите на слугите зад къщата. Там намери Бартоломю.

— Можеш ли да пратиш някого да намери капитан Макензи и да му каже, че го викам?

— Разбира се, мисис.

По-спокойна, Риса се върна в стаята си, изми се и си легна. Бебето приритваше в корема ѝ. Тя се замисли колко много го обича вече — и колко е влюбена в баща му.

Изведнъж чу шум в стаята. Надигна се и наостри уши. Може би ѝ се беше счуло?

Не беше.

— Риса?

Тя се обърна стресната.

Той беше там. Джером. Тя го загледа смаяно.

— Джером! — отрони се от устните ѝ.

Той ѝ се усмихна вяло в отговор и подигравателно каза:

— Викала си ме.

— Какво? — започна тя, но се спря. Сега разбра. Беше изпратила за Джулиън, доктор Макензи. Но Бартоломю е чул само Макензи, и ето ти тебе.

Беше толкова хубаво да го види. Беше тук. Беше жив. Тя се отказа да му обяснява грешката.

— Е? — попита той.

— Да, съжалявам, дано не съм те притеснила. Трябваше да те видя.

— И защо?

Тя се поколеба.

— За да... Исках да...

— Че говори де!

— Исках да се извиня!

— За какво? — обърка се той.

— За това, което ти казах, преди да се оженим.

— Кое по-точно? Ти каза доста неща.

— За всичко. Не исках да се омъжвам за теб заради положението си, заради това, че ти беше влюбен в друга, сгоден за жена, за която наистина би се оженил.

Той я гледаше с безизразни кристални очи.

— Разбираш ли, аз съм възпитана... Твърде независима съм за връзка, която...

— В крайна сметка какво искаше да ми казваш? — попита той и тя усети странен трепет в гласа му.

— Исках да те питам къде си бил.

— Какво?

— Къде беше досега?

— Защо *всъщност* питаш? — учтиво се поинтересува той.

— Ей така! — извика тя, напълно унижена. — Защото исках да знам дали си бил в Чарлстън.

Той не отговори един дълъг миг. После я взе в обятията си и я притисна към себе си. Очите му бяха дълбоки, тъмни, бездънни.

— И аз имам да те питам нещо, янки.

— Така ли?

— Още ли си влюбена в братовчед ми Иън?

— Какво? — промърмори тя, неспособна да измисли остър отговор.

— Още ли си влюбена в Иън?

Риса се засмя и поклати глава.

— Не.

— Ами тогава... — Той хвана брадичката ѝ и устните му покриха нейните. Тя отвърна на целувката му със страст и едва сдържан глад. Той свлече нощницата ѝ и тя потъна в така отдавна жадуваните му обятия.

Преди да се съмне, Джером беше вече облечен и се канеше да си ходи.

— Извиняваш се много, много добре — каза ѝ той.

— Съжалявах наистина много — закачи го тя.

Той издърпа резето и се накани да излезе.

— Чакай! — извика тя. Хвърли се на врата му и го целуна за последно. Той нежно обви ръце около кръста ѝ.

И изведнъж отключената врата се разтвори. Джером веднага скочи. Дръпна я зад себе си и извади шпагата си.

— Хванете го! — чу се вик отвън и ярка светлина заслепи очите им.

— Мили боже! — простена Джером. — Внимавай, пази се! — предупреди я той и тя видя наредените пред тях войници.

— Оставете оръжието, капитан Макензи! — заповяда един от тях.

— Вървете по дяволите! — извика Джером.

Риса осъзна, че някой е знаел, че Джером е бил при нея. Къщата ѝ беше заобиколена. Но съпругът ѝ никога нямаше да се даде.

— Предайте се, капитане!

— Никога! — извика той и се хвърли напред. В миг десет дула се насочиха срещу гърдите му. Той се принуди да спре, но очите му горяха с адски огън.

— Не! — извика тя. — Не!

Искаше да протестира, да крещи. Разбра, че той я мисли за виновна за това. Че го е прелъстила, за да го предаде. Никога нямаше да ѝ повярва, че е невинна.

Той ѝ се усмихна с горчива подигравка.

— Кучка! — каза много тихо. Беше сигурен, напълно сигурен, че това е било нарочно. Тя го беше предала. Беше очевидно — знаела е, че той е наблизо и е пратила да го повикат. После са уговорили залавянето му. А той беше дошъл.

Оръжията бяха насочени право в него. Не можеше да избяга, не можеше да победи. А на всичкото отгоре най-идиотски се страхуваше за нея.

— Капитане! — повтори войникът. Джером стисна зъби и пусна шпагата си. Сега беше затворник. Предаден от жена.

— Джером! — извика тя. Той я погледна в очите. Красиви, аквамаринови очи. Пълни с крокодилски сълзи, разбира се. Той ѝ обърна гръб.

— Бихте ли били така любезни да придружите дъщерята на генерала до къщата, господа? — попита студено той. — И така, предавам се. Мисля, че ще се зарадвам на един затвор от тухли и стомана: той е по-добър от невидимите мрежи, които отнемат силата на мъжа.

Хвърли ѝ един последен поглед. Риса не помръдваше, вперила очи в него. Главата ѝ беше високо вдигната. После се обърна и влезе в къщата.

Сложиха му белезници. Обкръжиха го отвсякъде и отново насочиха пушките срещу му. Глупаци. Как би могъл да се изтръгне от оковите. Можеше само да им се остави с цялото достойнство, на което бе способен в момента. Не можеше да ги победи... и искаше да живее. Изправи се гордо и тръгна към пленничеството.

Проклинайки я хиляди пъти за това, което му беше сторила.

Държаха Джером около седмица в една килия във Форт Марион.

Всички бяха нащрек, след като един по-възрастен офицер си спомни времето, когато след залавянето на вожда на семинолите, Оцеола, няколко от пленниците бяха избягали през решетките на крепостта.

Един от затворниците бил бащата на Джером Макензи и янките не искаха историята да се повтори.

Форт Марион имаше лоша слава и по още една причина. От август в полето се подвизаваше един човек, когото понякога наричаха Дикси. Името му бе Джон Джаксън Диксън — последното име бе в чест на добър приятел на баща му — Андрю Джаксън. Той бе сформирал една кавалерийска рота, която по-късно прерасна в артилерия. Ето защо Джаксън се оттегли от нея и създаде нова рота, която бе мобилизирана на 21 август 1862 година. Наричаха го Сивата лисица или Военен орел и той представляваше значителна заплаха. Изминаваше заедно с хората си около сто мили на ден, тършуваха из околността и после нападаха войските на янките със светкавична бързина. Водена от Дикси, армията, известна със способността си да се справи с враг, надвишаващ я два пъти по численост, и предвид, че бунтовниците имаха да връщат на федералните за повторното превземане на Джаксънвил на 5 октомври — с охота щяха да опитат да освободят своя герой Джером Макензи. И Дикси бързо се отправи на север.

Не позволяваха на Риса да го види, въпреки че се чудеше с горчивина каква полза щеше да има, ако ѝ бяха разрешили. Тя видя яростта в очите, гласа, думите му. Той я обвини и никога нямаше да ѝ прости.

Не беше по-щастлива и с баща си, тъй като бе убедена, че Ангъс го е натопил, въпреки че отрече.

— Дъще — настоя той, когато Риса нахлу в офицерския щаб с пукването на зората. — Не знаех нищо за това допреди малко.

— Татко, ти го искаш мъртъв! Достатъчно често го заплашва в пресата, пред мен и пред други хора...

— Бях ядосан наистина, че някакъв глупав бунтовнически капитан е взел дъщеря ми за заложница. Но ти замина и се омъжи за него, дори очакваш дете! Не, момиче, не го искам мъртъв! Но помни ми думите: по-добре да е военен затворник, отколкото капитан, борец се да пробие затягащата се блокада! Помисли за това, Риса, ако остане в затвора, може би ще доживее края на войната!

Баща ѝ не проумяваше, че Джером няма да се примири с пленничеството си.

Щеше да намери начин да избяга — дори да рискува живота си. А затворите и в Севера, и в Юга, бяха страшни като бойни полета. Равнището на смъртност в тях бе застрашително — не по-малко от двайсет и пет процента.

— Може да умре от глад или болести. Не го познаваш. Ако друг затворник е слаб или болен, той ще му даде храната си. Ще се бори за останалите.

— Риса! — извика Ангъс сърдито и я притисна в бащинската си прегръдка. — Не съм предизвикал неговото пленяване, кълна се. Признавам, че бих го направил, ако знаех, че е на Сейнт Огъстин, защото съм едновременно янки и твой баща, но не подозирах, че се забавляваш заедно със съпруга си под носа ми! Но едно нещо мога да сторя, мога да обявя, че той е мой зет, баща на бъдещия ми внук и че го искам жив.

— О, татко! Можеш ли да ми обещаеш, че ще остане жив? — попита Риса разтревожено.

Той поклати глава.

— Никой не може да обещае такова нещо по време на война, детето ми. Никой. Но ще наблюдавам внимателно къде ще го отведат. А що се отнася до теб, трябва да се върна във Вашингтон, а после на фронта. Естествено този път ще дойдеш с мен.

— Не, татко.

— Но, Риса...

— Първо ще прегледаме крака ти. После, когато се оправиш, може да се върнем във Вашингтон. А аз ще те последвам скоро, обещавам.

Генералът спореше с нея и настояваше. Кое то бе добър знак, защото, докато обсъждаха бъдещето ѝ, Риса успя да накара командващите офицери да осъзнаят неговото положение и да изпратят през реката куриер с бял флаг. Отчаяно се нуждаеше да открие Джулиън, но не възнамеряваше да го направи лично, както преди.

Джулиън влезе в града невредим с обещание да се върне по същия начин през реката.

Когато Ангъс легна на операционната маса и Джулиън се зае да преглежда крака му, той каза:

— Синко, трябва да носиш синята униформа на Съюза.

Джулиън се усмихна. Войските на Флорида разполагаха само с няколко униформи и хирургът бе облечен в домашни памучни бричове и мека тютюнева риза — без следа от военна униформа.

— Понякога хората си мислят, че с Иън сме близнаци. Но никога не го оставяйте да ви подведе. Всъщност аз съм с половин инч по-висок, което го подлудяваше в младежките ни години. Сега той просто го отрича.

Като не отместваше поглед от мъжа, който преглеждаше крака му, Ангъс попита:

— Защо, синко, ще си правиш труда да кърпиш един стар съюзнически генерал като мен?

Джулиън се усмихна, без да вдига очи от крака на Ангъс.

— Аз съм лекар, генерал Магий. Дал съм клетва да лекувам.

— Можеш ли да спасиш крака ми?

— Да, мисля, че мога.

Ангъс потупа доктор Крипт, който също участваше в прегледа.

— Виждате ли, мистър! Този млад бунтовник може да ми спаси крака.

Теър Крипт хвърли поглед на Риса, която сви рамене.

— Страхувам се, че не е стигнал до поста генерал благодарение на нежност, такт и дипломация — обясни тя. — Но уменията на Джулиън са наистина забележителни.

Теър кимна и се обърна към Ангъс.

— Мистър, с радост ще науча от бунтовника каквото мога.

Въпреки протестите на Ангъс Риса помогна на Теър Крипт да сложи упойка, както нареди Джулиън. Напоиха тампон с хлороформ и го поставиха в тесния край на една фуния. После я приближаваха все

по-близо, и по-близо до лицето на пациента, който вдиша и накрая заспа. Джулиън работеше бързо и говореше с Теър през цялото време, давайки му съвети за нещата, които бе научил и оценил като най-ефективни при лечението на болести и рани.

— На практика упойката се използва от двайсет години — обясняваше Джулиън. — През тази война ние изпробваме истински ползата от нея. Срамно е, че обикновено не разполагаме с нищо освен уиски, което нашите пациенти пият, и куршуми, които да захаят. Когато попивах кръвта, мистър, използвайки нов тампон за всеки войник, открих, че това прави чудеса.

— Понякога не е целесъобразно...

— Но, изглежда, намалява рязко случаите на инфекция и аз вярвам, че постоянството в използването на нови тампони ми е позволило да спася не един крайник и едновременно с това да запазя живота на пациентите. Много от нас стигнаха до извода, че чистият въздух и проветрените помещения са изключително важни за възстановяването. Разбира се, чух от братовчед си за условията по бойните полета в места като Манапас и Шарпсбърг, където докторите работели толкова бързо, че не им оставало време за друго освен за ампутация. Все пак аз смятам, че ако е възможно, сме длъжни да упражняваме занаята си по най-щадящ начин.

Теър Крипт кимна учудено.

Когато хирургическата операция свърши и Теър Крипт се погрижи за Ангъс, Джулиън поседна насаме с Риса в малката ѝ къщичка, наслаждавайки се на силното кафе с френски коняк.

— В очите на южняците ти си оставаш предателка, Риса. Не повика ли Джером, за да бъде заловен? — попита той.

Риса се изчерви и се почувства така, сякаш беше виновна.

— Не. Дори не бях повикала Джером. Не знаех, че е наблизко. Ти трябва да разбереш истината. Опитвах се да се свържа с теб, за да погледнеш крака на татко.

— Колко интересно. Едно момче дойде и ми съобщи, че мисис Макензи вика капитана. И двамата с Джером сме капитани, но той тъкмо бе пристигнал с провизии. Предположихме, че знаеш, че Джером е тук и се нуждаеш от него.

— Кълна се, вината не е моя. Явно янките са разбрали, че е минал надолу по реката и са го наблюдавали. Въпреки това братовчед

ти никога не би ми повярвал.

— Като познавам братовчед си, наистина ще е трудно. Да хванеш Джером, е все едно да уловиш дива пантера. Със сигурност няма да си губи времето в затвора. Знаеш ли къде е той сега?

— Не. Не ми казаха. Няма да ми позволят да го видя. Бунтовниците са убедени, че аз съм го предала, но янките са също толкова уверени, че ще предам съобщение през реката и че ако го видя, това може да му помогне да избяга.

— Аха — промърмори Джулиън.

— Какъв е този тон? Казвам ти истината. Ако не ми вярваш, можеш да вървиш по дяволите! — извика сърдито Риса. — Освен това — добави тя по-тихо — благодарна съм ти, че спаси крака на баща ми, а може би и живота му.

Джулиън се ухили.

— Нищо не съм казал — инатлива си точно като братовчед ми! И няма защо да си ми благодарна. Това, което казах, е истина. Аз съм лекар. Тук съм не за да убивам, а да лекувам.

Риса кимна бавно.

Той въздъхна и остави чашата си.

— Искане ми се да остана по-дълго, но не мога. Винаги съм обичал този град, а сега, когато янките са на власт, кафето е много по-добро. Все пак това е вражеска територия. Трябва да се връщам в лагера.

— Джулиън, нуждая се от още една услуга и от твоята помощ.

— Да? — каза той внимателно.

— Кълна се, не е нищо лошо. Както казах, Джером никога няма да ми прости и съм вбесена, че ме обвинява без никаква причина, но все още искам да родя детето си във фамилното имение на Макензи. Няма значение какво чувства всеки от нас в момента, тази земя е наследството на нашето дете и аз желая това да стане там.

Джулиън се поколеба.

— Какво смята баща ти?

— Нямам намерение да му казвам.

Джулиън се наведе напред.

— Риса, доколкото разбрах, баща ти се е нахвърлил върху твоя приятел Фин, задето те е завел в южната част на щата, когато замина да търсиш Алена. Баща ти го заплашваше със затвор...

— С Фин всичко е наред, свободен е като птичка. Но естествено не бих го молила за помощ отново. Предположих, че хората на Джером ще плават, макар и без своя капитан.

Джулиън се облегна назад и се загледа в нея с присвити очи.

— Ще го направят — рече той, признавайки очевидното.

— А дали ще се отправят на юг? — попита Риса. — Моля те, кълна се, че можеш да ми се довериш.

Той се изправи.

— Риса, ако мога да ти помогна, ще се свържа с теб.

— Благодаря!

Целуна го по бузата и му благодари още веднъж от името на баща си. После Джулиън си тръгна.

А Риса зачака. Генералът продължаваше да твърди че не знае как са открили Джером. Остин Сейдж и Фин дойдоха, за да изкажат своето съжаление за случилото се, но никой от тях не можа да каже какво точно е станало.

— Не биваше да се омъжваш за него — рече Фин окуражително. — И не биваше да го примамваш тук!

— Не съм го примамвала! — изсъска Риса. — Ако си ми приятел, по-добре ще е да научиш какво се е случило!

— О, Риса! — отвърна той нещастно. И я прегърна успокояващо. — Само ако беше откликнала на чувствата ми, когато се опитвах да те ухажвам, преди да отплаваш с този бунтовник. Нямах да попаднеш в положение съпругът ти да иска да те удуши, нали?

— Фин, така ми е добре! — увери го Риса.

Седмица по-късно баща ѝ, все още накуцващ, но в много по-добро здраве, се върна във Вашингтон, като ѝ поръча строго да го последва, колкото може, по-скоро. Тя му обеща, но не му каза точно кога ще тръгне.

Три дни след като генералът замина, на вратата ѝ почука млад куриер, облечен с военен шинел, който ѝ съобщи накратко, че „*Лейди Варина*“ ще отплава за Бискейн Бей следващата нощ. Тя му благодари

и видя как той изчезна в нощта. Потрепери, огледа се наоколо и сякаш й се стори, че някой я наблюдава. Но нямаше никого.

Войната продължи с променливо темпо, докато суровият зимен студ скова цялата земя. Започнаха подготовката за пролетните военни действия. На западния фронт един генерал на име Грант, известен с множеството си победи за разлика от останалите офицери от Севера, бе взел на мушка Виксбърг в щата Мисисипи.

На изток армията на Потомак започна набези срещу Фредериксбърг, Вирджиния — приятен и проспериращ град между Вашингтон и Ричмънд.

Отведоха Джером в затвора Олд Капитол — в сърцето на Вашингтон, окръг Колумбия. Информацията там бе леснодостъпна — още през първите седмици на неговото затворничество, което макар и в самостоятелна килия, не му се стори толкова тежко, колкото неизменното чувство, че е пълен глупак. Яростта му към Риса не отслабна, а продължаваше да кипи в него — като зло, бълбукащо в адски казан. Олд Капитол не беше приятно място. Целият беше порутен и гъмжеше от плъхове. Но се намираше в центъра на Вашингтон и бе населен не само с политици, а и с хиляди граждани и добри християни — мъже и жени, които не биха позволили омраза към враговете, защото много от тях им бяха приятели и роднини.

В крайна сметка слухът, че Джером е арестуван, стана публично достояние и янките вече не го криеха. Килията му бе три метра широка и също толкова дълга. Имаше легло с груб сламен матрак и счупен стар умивалник. Джером неизменно обхождаше своите три метра и бе благодарен, че след първоначалния период вече му позволяваха да се събира с останалите бунтовнически затворници в една обща стая по няколко часа всеки ден и не се хранеше отделно. Храната включваше стандартната дажба, но повечето бунтовници, които се отнасяха с уважение към Конфедерацията, признаха, че порциите са значително по-големи от тези в армиите на Юга. Имаше много по-лоши затвори, и Джером го знаеше. Хората говореха за някакво място в горската част на Ню Йорк, където умираше един на всеки четирима затворници, но, разбира се, затворниците нямаха доказателства, че е истина, а охраната им често знаеше още по-малко.

Джером бе уважаван от останалите затворници и заемаше ключово място във вземането на решения между офицерите, макар капитанският му чин да бе по-нисък от този на повечето от тях. С изненада установи, че янките не го мразеха. Една нощ получи тенджерата с пикантна яхния от жената на един пазач. Тя му каза, че това е, задето се е отнесъл справедливо с екипажите на превзетите кораби — като истински благородник. Още през първите дни на войната Джером бе уредил по-малкия брат на жената на пазача да бъде откаран на един от Бахамските острови, откъдето да го прибере кораб на Съюза. Ето защо тя му беше много благодарна. Отношението ѝ го разчувства, защото никога не се беше замислял, че войната им дава правото да станат убийци. Но може би именно такива бяха станали.

Повечето надзиратели бяха почтени мъже, опитващи се да преживеят войната. Някои от тях бяха уморени от нея и предпочитаха Северът да признае Юга и всичко да свърши. Сред тях обаче имаше и садисти. Хора, които не се колебаеха да прекатурят с ритник нечия затворническа дажба. Дразнеха ги с клюки за семействата им и със задоволство им съобщаваха за смъртта на баща, син, брат или приятел.

През първите седмици в затвора Джером спеше рядко. Шумоленето на плъховете, които ръфаха стените и тичаха по пода, го подлудяваше. През повечето време той правеше заплашителни движения и успяваше да накара гадинките да се върнат обратно в своите дупки. Но един особено самонадеян плъх не се криеше дори когато Джером го замеряше с ботушите си или с купата с храна. Накрая стигна дотам, че се покатери на гърдите му, докато той спеше. Джером кръсти плъха Борегард и му даваше остатъците от храната си всяка вечер: Нуждаеше се от нещо, за да убие скуката и да оцелее.

Дните се превърнаха в седмици. Чу за придвижването на войските из страната, изучаваше стените на килията, зарешетените прозорци и двора, където правеха упражнения за някакви средства за бягство.

Танди Ларсън беше един от най-жестоките надзиратели. Не беше упълномощен да бие затворниците, но си намираще оправдание, когато мъжете не се движеха достатъчно бързо или не се намираха в правилната част на двора. Тогавя ги налагаше с приклада на пушката. Джером му се опълчи още първите дни — хвана го за яката и счупи

пушката му, когато надзирателят започна да удря лейтенант Антъни Хокинс от армията на Мисисипи.

От всички страни се бяха стекли надзиратели, но Джером не бе докоснал Ларсън, просто ги разтърва с Хокинс. Капитанът не беше глупав и нямаше намерение да се остави да го застрелят — трябва да имаше начин да се измъкнат, и той щеше да го открие.

От този ден капитан Ларсън го взе на мушка. Един ден, когато се върна от упражнения, намери Борегард, проснат на леглото с игла за шапка, забита в сърцето. Глупаво бе да тъжи за един плъх — не и след като войната отнемаше стотици човешки живота дневно и затворниците изстребваша гадинките, за да намалят размножаването им. Но харесваше проклетия плъх — не бе виждал такава смелост и съобразителност у много хора. Замълча си за случката. Бе унижил Ларсън пред колегите му, и той явно смяташе да му го върне.

Джером беше прекарал около месец в Олд Капитол, когато Ларсън се приближи до него в общата стая, където Джером седеше с други затворници.

— Имаш ли новини от мисис Макензи, капитане? — подхвърли насмешливо Ларсън. — Може и да си герой на Юга, но жена ти е по-добра! Първо примами теб, а после хвърли в капан и кораба ти! — рече той със смях и се обърна.

Джером едва не го уби. Бърз като вихър, той се хвърли върху надзирателя и го просна на пода. Отново взе пушката и затисна гърлото му с коляно.

— Говори бързо, човече. Ако ще го правиш, казвай всичко, което знаеш!

Ларсън, с насинено око и почти задушен, издаваше скимтящи звуци. Джером намали малко натиска.

Хокинс, който стоеше близо до капитана, го предупреди:

— Останалите надзиратели вече идват със заредени пушки, Макензи!

— Говори! — заповяда Джером на Ларсън.

Надзирателят беше почервенял.

— Корабът ти е заловен с жена ти на борда по крайбрежието на Флорида.

— Къде е тя сега?

— Не знам. Предполагам, че офицерите на Съюза са я изпратили с почести, задето им е помогнала да пленят кораба.

— А къде са корабът и екипажът?

— Някои от екипажа били освободени, а останалите отведени в затвора Елмира. Корабът ще бъде преекипиран за нуждите на Съюза. Не знам къде ще го откарат!

— Капитане — извика Хокинс, но беше твърде късно.

Половин дузина надзиратели се бяха събрали в стаята и дори онези, които харесваха Джером, сега нямаха никакъв избор. Усети тъп удар по главата от приклада на пушка. Пред очите му се завъртяха звезди, после всичко изчезна.

По-късно се събуди в килията си, където го държаха сам още една седмица. Главата му туптеше дни наред, а с болката го обзе и нов прилив на гняв. Първо си представи Риса на средновековен уред за мъчения, после как я налага с камшик, привързана на корабната мачта. Но, странно, виденията го накараха да се почувства още по-зле. Всичко, което искаше да направи, бе да я разтърси, докато зъбите ѝ започнат да тракат, да я заключи в далечна тъмна кула, където да не може да го нарани. Питаше се как е способна на такова долно предателство. Едно беше да го прави на глупак, съвсем друго, да се качи на борда на неговия кораб и да предаде информация на съюзническите власти. Все пак бе негова жена, очакваше дете от него, и хората му не биха я заподозрели. Отнасяха се добре с нея, направо я обожаваха. Сега половината гният в затвора Елмира, известен с болести и смърт.

Точно преди Коледа Джером получи няколко писма от семейството си. Сидни се опитваше да организира размяна между Джером и нейния кавалерийски полковник янки, който се бе възстановил напълно. Чичо му Джарет ходатайствал за него пред приятели във Вашингтон, а брат му Brent не оставял на мира властите в Ричмънд. Иън се бе опитал да го види, но го уведомили, че ще позволят посещения през февруари.

Не получи никаква вест от своята продажна съпруга. През януари затворниците зъзнеха на студа и не спираха да говорят — бореха се с войната между стените на затвора, мъчеха се да се стоплят и да запазят здравето си. Водещата новина бе Декларацията за независимост на Линкълн, която бе изготвил по-рано, но не я огласил,

докато не се случи нещо, което можеше да обяви за победа на Севера. До началото на януари вестта за Декларацията се разнесе навсякъде. Документът даде свобода на робите във всички щати, „разбунтували се“ срещу правителството на Съединените щати.

— Това е адски нелепо! — каза Норман Джей, — артилерийски капитан от Тенеси. — Той освобождава южняшки роби. Как може да прави това? Защо не освободи робите в Севера? И как ще ги освободи там, където вече води война?

Джером, който бе слушал внимателно текста на документа, се усмихна.

— Господа, не ми се иска да го кажа, но мисля, че с тази Декларация мистър Линкълн пусна в действие най-мощното си оръжие.

Думите му бяха последвани от бурно негодувание. Останалите бяха насядали или налягали по масите в общия двор, трепереха, но само тук можеха да бъдат заедно, необезпокоявани от надзирателите.

— Капитане, обяснете — подкани го Антъни Хокинс.

— Линкълн е умен мъж. Всеизвестен факт е, че не вярва в каквато и да било форма на човешко крепостничество. Много от Северните щати вече премахнаха робството по собствено желание, но Линкълн не може да рискува да обърне граничните райони срещу правителството на Съединените щати. Всички знаем, че в места като Мериленд има много поддръжници на Конфедерацията. Мисли си, че е постигнал решаваща победа при Антитъм, макар ние да отричаме това. Не обвинявам Линкълн в лицемерие — целта му е да скрепи Съюза и да отърве страната от робството. Не, не може да освободи робите на Юга, не и на този етап. Но току-що той спечели огромна морална победа в Севера, като убеди група хора, макар и уморени от войната, да го последват — може би е повлиял на европейското мнение в своя полза.

— Хич не ме е грижа, мистър! — извика възмутено Гренгър Оук, парцалив редник от Джорджия. — Не притежавам никакви роби. Баща ми не може да си го позволи! Все още смятам, че бог ни дава право сами да вземаме решения...

— Гренгър, добре знаем, че само богатите хора имат роби, и то не всички. Дядо ми беше против робството, и оттогава никой от рода Макензи не е вземал роби. Ще излъжем, ако кажем, че много от

правата, за които се борим, нямат нищо общо с робството, след като памучната индустрия се основава изцяло на робския труд. Просто сме морално задължени да сложим край на тази институция и ако го направим, ще сме морално задължени да се погрижим за образованието и благосъстоянието на хилядите освободени.

— Е, хайде, капитане, говорите за чернилки...

— Редник! — прекъсна го нетърпеливо Антъни Хокинс. — Мога да ви уверя, че съм виждал червенокожи, бели и черни с еднаква интелигентност и способности и ако досега не сте го разбрали, значи сте глупак.

Джером учудено повдигна вежди развеселен. Зачуди се дали това не бе в негова полза.

— Ще има още кръвопролития, преди проблемът да бъде решен — рече той тихо. — При все това моето мнение, господа, е че, на Юга бе нанесен удар. Липсата на опитни генерали Линкълн компенсира с политическа хитрост.

Отново премина вълна на протест. Надигнаха се спорове. Джером просто седеше и слушаше. Замисли се мрачно дали въобще Югът можеше да спечели тази война.

В края на февруари Ларсън намери добра причина да подразни Джером. Този път го направи по-внимателно — през малкото, покрито с решетки, прозорче, на вратата на неговата килия.

— Хей, там, червенокожият! — викна Ларсън. — Мислех, че ще се зарадваш на добрата новина. Познаваш ли някой си Джейми Макензи, капитане?

Джером сдържа гнева си, защото така беше по-добре.

— Баща ми се казва Джеймс.

— Не, не старият. Познаваш ли Джейми М. Макензи?

— Не.

— Странно, това е името на сина ти, капитане. Роден точно тук, в столицата на добрите Съединени американски щати! Малък янки, червенокож бунтовник. Детето ти се роди янки!

Дрезгавият му смях прокънтя в коридора и Ларсън се отдалечи.

Джером гневно заби юмрук в стената — отново, и отново, докато дланта му се разрани и прокървя.

Неговият син. Имаше си Джейми. Кръстен на баща му? Какво ли се опитваше да докаже Риса? Дали беше добре?

Стисна зъби, припомняйки си колко зле се чувстваше майка му. Сети се, че съпругата му е млада жена — здрава и силна. Измъчваше го мисълта, че всяко раждане е опасно. Би трябвало да е добре. Ако имаше някакви лоши новини за Риса, Ларсън щеше да е невероятно доволен да му ги съобщи.

Отново огледа стените. По дяволите! Ще се измъкне оттук! Ще отиде на юг и някак си ще вземе сина си със себе си. А що се отнася до жена му... и за нея имаше някой и друг план.

Ангъс Магий никога не бе предполагал, че може да съжалява, задето дъщеря му бе във Вашингтон. Особено след като току-що му бе родила първото внуче.

Не че можеше да бъде често с нея. Войските му се намираха южно от града и му трябваше много време, за да стигне до градската си къща, където живееше дъщеря му, която бе доведена под ескорта на морския командир, осъществил залавянето на „*Лейди Варина*“. Риса беше бясна и когато Ангъс я запита какво е правела на бунтовнически кораб, тя му отговори, че е пожелала да роди детето си в имението на своя съпруг.

— Но сега отново си на Север, Риса. Детето е и твое. И аз съм му дядо наравно с мистър Джеймс Макензи. Трябва да останеш! Коледа е, а и бебето е новородено. Пътуването може... честно казано, можеш да пострадаш и да убиеш бебето.

Риса имаше здрав разсъдък. Почти. С изключение на факта, че го изгуби, след като се забърка с морския капитан от Конфедерацията.

— Мислех да остана, татко. Нямам друг избор, но... по дяволите! Мога да съм предана янки, без да предавам съпруга си: освен това не съм го сторила, татко! Нямам нищо общо със залавянето на кораба, а всички във Вашингтон не спират да ме измъчват заради арестуването на Джером! Това е ужасно. Не знам кой предизвика всичко и въобще какво става!

Ангъс се поколеба, защото не искаше да налива масло в огъня.

— Дъще, в тази война е пълно с шпиони! Това трябва да ти е ясно! Ти се отнасяше приятелски с онази пропаднала жена Роуз

Грийнхау, приятелката ти Алена беше шпионка... Риса, сигурно някой те е наблюдавал и е знаел какво ще предприемеш. Сега няма значение. Единственото, което има значение, е твоето бебе.

— Да, знам.

Значи все пак беше благоразумна. Коледата беше щастлива за него, защото се роди внукът му.

О, а какъв внук имаше само! Момченцето бе самата прелест: здраво, огромно, ревящо и гукащо от самото начало. Даваше на всички да разберат, че когато не изпълняват желанията му, е много нещастно. Роди се с гъст кичур тъмнокестенява коса и огромни любопитни очи. Очите на баща му, реши Ангъс — дълбоки, кристалносини, но без морскосиния оттенък в очите на Риса. Ангъс знаеше, че бебешките очички се променят, но имаше чувството, че при Джейми ще си останат такива.

Родилните мъки на Риса се оказаха завидно леки. Не крещя, не плака, не се държа истерично — роди в стоическо мълчание, показателно за настроението ѝ напоследък. Откакто беше пристигнала след пленяването на „*Лейди Варина*“ във водите на Флорида, неуморно действаше чрез петиция за помилване на членовете на екипажа, откарани в затънтения нюйоркски затвор. Писа на Джулиън Макензи, на Алена, Сидни и на родителите на Джером, но не направи и най-малък опит да види мъжа си, съзнавайки, че му е наложена стриктна забрана за посещения. Разбираше, както знаеше и Ангъс, че мъжът ѝ е убеден, както и всички останали, че тя е причинила неговото залавяне и това на кораба му. Може пък да не насилваше съдбата, защото просто не искаше да го види.

След това се роди детето.

За Ангъс дъщеря му бе по-красива от всякога, благословена с блясъка на майчинството. Трапчинките по лицето ѝ се бяха задълбочили деликатно, от нея лъхаше зрялост, която я правеше изключително чаровна. Винаги уравновесена, сега бе величествена. Вземаше решенията твърдо и ги материализираше със скорост, с която би се гордял всеки генерал. Риса научи, че Иън е във Вашингтон за нови нареждания и му изпрати по куриер писмо, в което му предлагаше да стане кръстник на детето ѝ — както тя бе кръстница на неговото. После разбра, че зълва ѝ, Сидни Макензи, е също наблизил, зад вражеската линия, със затворник, който очаквал да го разменят.

Сидни не можеше да дойде във Вашингтон или не желаше, но нямаше начин да откаже да стане кръстница на собствения си племенник, и Риса не се поколеба. Уреди пропуските и документите. Кръщенето на Джеймс Магий Макензи щеше да се състои в малка църква в околностите на Манапас.

На Ангъс направо му се доця да зашлеви младата мис Сидни Макензи. Макар да бе полковник янки, тя посрещна братовчед си Иън с горещи прегръдки и привързаност. Остана студена като лед към Риса по време на цялата церемония, въпреки че сякаш направо се влюби в новия си племенник. Риса нямаше намерение да се оправдава пред Сидни. Държа се любезно и сърдечно и когато най-после кръстиха Джейми, всеки тръгна по своя път — Риса, Ангъс, Иън и Джейми към Вашингтон, а Сидни обратно към вражеската линия.

За Ангъс бе същински ад да види Риса толкова разстроена, макар и криеща чувствата си.

— Дъще, какви са плановете ти? — попита той мрачно в деня, когато язди до дома си, за да отпразнуват едномесечния рожден ден на Джейми. — Мога да помоля за паспорт, ако желаш да видиш мъжа си...

— Не, благодаря, татко. Разбрах, че можел да пише на родителите си, но аз нищо не съм получила от него.

— Е?

— Смятам да подавам петиции, докато освободят екипажа на „*Лейди Варина*“. Ще се грижа за сина си и ще си намеря работа в болницата. А може пък, след като постоянно ме обвиняват, да си потърся работа като шпионка на Съюза.

— Риса! Забранявам ти, тази работа е опасна.

— Шегувам се, татко — рече бързо тя.

Но блясъкът в очите ѝ с цвят на аквамарин бе толкова заплашителен, че Ангъс се зачуди дали наистина се шегуваше. Беше дълбоко наранена. Ангъс се опасяваше, че е силно влюбена в мъжа си, който ѝ бе причинил толкова много мъка.

Осъзна, че трябва да се срещне насаме с него. Е, поне това можеше да се уреди.

През един леденостуден мартенски ден млад войник водеше Ангъс Магий по коридора на затвора към килиите.

— Вие сте първият му посетител, мистър, но предполагам, са ви пуснали, защото сте генерал Магий. Всички тук много се страхуват от капитана, макар на мен да ми се струва порядъчен човек. На няколко пъти можеше да навлече огромни неприятности на янките, за което едва не отнесе сачма в главата. Както и да е, мистър, той е тук и ви очаква — рече младият войник, посочвайки една заключена врата с зарешетено малко прозорче на нивото на очите.

— Благодаря — каза Ангъс.

— Ако желаете да влезете с охрана...

— Не, благодаря. Искам да се видя със затворника насаме.

Войникът се поколеба. За момент Ангъс се ядоса, съзнаващ, че младежът се тревожи заради възрастта и физическите му възможности в сравнение с тези на затворника. Генералът не беше дребен и, за бога, все още беше силен мъж. Но не дойде за премерване на силите, а заради Риса. Войникът отключи пред генерала.

— Както желаете, мистър. Аз, за всеки случай, ще бъда наблизо. Ако стане нещо, викайте. Въръжен съм.

Вратата се затвори. Ангъс чу хлопването на резето, огледа празната стая и видя мъжа, застанал с гръб към него, загледан през затворническия прозорец. Широкоплещест, въпреки мършавостта си, причинена от оскъдицата на войната, Джером Макензи все още изглеждаше внушителен в огромната износена вълнена куртка на Конфедерацията.

В килията беше толкова студено, че всичко замръзваше. Ангъс си помисли, че за човек, свикнал с дългогодишните жеги на субтропичния полуостров Флорида, тук е непоносимо. После осъзна, че мъничко злорадства, дете на Джером му е студено.

Макензи се обърна към него безучастно и го загледа. На свой ред Ангъс се вторачи в зет си. Наистина много си приличаха с Иън: имаха

почти еднакво телосложение и отдалеч можеха да бъдат взети за един и същи човек. Но косата на този мъж, при все че бе гъста и тъмна, имаше лек червен оттенък, скулите му издаваха благородство, макар и с дивашки произход. Той беше забележителен мъж — смесването на кръвта във вените му му придаваше могъщо, уникално излъчване. Жалко все пак, че Риса не се омъжи за Иън преди войната — това щеше да предотврати ужасната дилема, стояща пред всеки от тях сега. Иън вървеше по правия път. Двамата с Риса имаха много допирни точки и Ангъс още си блъскаше главата защо между тях не се получи. Как Риса бе срещнала този мъж и бе заченала дете от него.

— Знаете ли кой съм? — попита Ангъс мрачно.

Макензи се усмихна — печална, самоиронична усмивка.

— Моят тъст? — на свой ред каза Джером и пристъпи към Ангъс.

Генералът не беше много сигурен какво се случи после. Може би имаше нещо в тона на Макензи, може би беше непоносимата болка, която измъчваше Риса, или горчивината, с която изрече тези думи. Каквато и да бе причината, когато Джером пристъпи напред, Ангъс се нахвърли отгоре му.

Юмрукът му закачи лицето на капитана, макар и леко. Макензи бе светкавично бърз — хвана Ангъс Магий за китката и я изви, парирайки удара му.

Ангъс видя очите на този мъж — кристалносиня ярост. Напрягна се, чудейки се дали не бе време да извика на войника да застреля затворника, преди да е решил да му счупи врата. Но Макензи само се изправи, на гърлото му пулсираше вена, а в очите му все още гореше онази бясна ярост.

— Защо не ме ударихте в гръб? — попита Ангъс.

— Защото сте баща на Риса.

— Можеше да ме проснеш на пода, синко.

— Можех да ви убия, мистър — рече Джером на един дъх. — Но вие сте бащата на моята съпруга, а също така генерал на Съюза. Искам да живея и да се измъкна оттук.

— Имате си добри причини — промърмори Ангъс.

— Кажете ми, мистър, как е синът ми?

Ангъс се усмихна.

— Добре. Кажете ми сега, насилвал ли сте я някога за нещо?

— Тя това ли каза? — запита Джером с горчивина.

Ангъс бавно поклати глава.

— Не.

— Тогава защо не вярвате на собствената си дъщеря?

Генералът се поколеба, силно изненадан. Повдигна учудено вежди.

— Питам ви.

— Никога не съм я принуждавал, мистър. Боли ме да призная, че досега тя дори успяваше да наклони положението в своя полза — каза той сухо, но после се разколеба. — Накарах я да се омъжи за мен.

— Накарал сте я да се омъжи за вас?

Джером хвърли сух подигравателен поглед на Ангъс.

— Това ми изглеждаше единственото правилно решение при създадите се обстоятелства. Особено след като Иън ми каза, че е отнесъл удар по челюстта си от вас, а е знаел дяволски добре, че вината не е негова. Разбира се, генерале, можете да бъдете сигурен, че той прехвърли бурните ви чувства върху мен. Тогава не бях достатъчно бърз, за да парирам Иън, удар в челюстта, от негова страна, беше последното нещо, което очаквах. Ето защо реших да уважа вашето мнение като баща.

— Заслужихте си го.

— Не, мистър, не съвсем. Дамата пропусна да ме уведоми за своето положение. Всъщност тя ясно ми показа, че не съм облечен в подходящия цвят, който да отговаря на нейните изисквания. Обяви, че не иска да има нищо общо с мен. Търсеше мъж в синьо.

— Дъщеря ми не ви е предала, капитане.

Макензи наклони глава.

— Това, мистър, е ваше мнение.

— Капитан Макензи, казвам ви, дори и аз не знаех какво се е случило на Сейнт Огъстин, докато не стана твърде късно. А що се отнася до другото...

— Отишла е нарочно при брат ми, за да разбере за плановете на моя екипаж. Странно, че е била на борда, когато са го пленили, само няколко дни по-късно.

— Мистър, това не означава...

— Мистър, позволете ми да не се съглася. Вижте — рече Макензи нетърпеливо, — вие сте генерал на Съюза. Дъщеря ви отново

спечели вашето благоразположение. Случилото се не би трябвало да ви засяга.

— Това, което ме засяга, е, че наивната ми дъщеря е влюбена във вас.

Макензи го погледна учудено.

— Е, мистър, смятам, че поне за това можете да бъдете спокоен!

— Млади човече, отнасяте се пренебрежително към дъщеря ми...

— Съжалявам, генерале. Но обърнете внимание на факта, че съм в затвора — поколеба се за миг Джером и на Ангъс му се стори, че най-после видя блясък в очите на този мъж — Тя добре ли е?

— Изключително добре.

Джером кимна. Ангъс осъзна, че колкото и старателно да контролираше чувствата си, капитанът е загрижен.

— Раждането на дете е изпитание. Винаги съм си представял, преди войната, разбира се, че ще присъствам на раждането на децата си редом до своята съпруга. Справи се без никакви трудности? Наистина ли е добре?

— Не бих ви лъгал за здравето на дъщеря си, мистър.

Макензи кимна, свеждайки поглед.

— Е, генерале, не съм сигурен за какво сте дошъл, но... — внезапно спря, но после продължи: — Трябва да ви кажа, че каквито и доводи да имате срещу мен, аз съм дълбоко разочарован, че ги използвахте срещу семейството ми.

— За какво говорите?

— Ами, получих вашето писмо, това, което беше предадено на брат ми Брент и ме заплашваше със смърт, но преди това получих бележка в Ричмънд, в която имаше закани към цялото ми семейство. Скоро след това някой направи странен опит да отвлече сестра ми Сидни.

Ангъс се изправи в цял ръст.

— Как смеете, мистър!

— Генерале, казвам ви...

— Не оспорвам истинността на вашите думи, но как си представяте офицер с моя ранг и положение да нарани младо момиче...

— Мистър, замесена бе собствената ви дъщеря — напомни му Макензи.

Но Ангъс разтърси гневно глава.

— Това, което имам срещу вас, не засяга никой друг!

Макензи го гледаше изпитателно, докато очевидно прие думите му за истина.

— Чудя се тогава...

— Навсякъде имате врагове, млади човече. И, изглежда, че са жестоки и не се спират пред нищо.

— Наистина така изглежда.

— Не бих позволил и косъм да падне от главата на сестра ви, освен ако не носи южняшко сиво и не се цели в мен на бойното поле.

— Сигурен съм, генерал Магий.

— Хубаво тогава.

Макензи отново се поколеба, като не сваляше очи от тъста си.

— Бихте ли ми разказали за моя син? — рече той тихо.

В очите му проблесна сълза, а в гласа му имаше огромно нетърпение.

— Ще бъдете горд и удовлетворен, капитан Макензи. Малкият Джейми е доста едър, сигурно тежи повече от пет килограма. Той е красиво дете с гъста тъмночервена коса и има вашите очи. Сега мога да го кажа със сигурност: не спира да расте. Може да се опитам да го доведа тук...

— Не — отсече Макензи. — Не, благодаря, мистър. Не искам сина си в затвора.

— Както желаете. Колкото до Риса...

— И нея не искам да виждам тук — хладно отсече Джером.

Ангъс се поколеба.

— А какво ще се случи, ако останете в затвора до края на войната?

— Няма. Може да отнеме още няколко месеца, но ще ме разменят. Вярвам, че размяната се подготвя.

— Честно казано, без капчица злонамереност се моля престоят ви тук да е по-дълъг. За Юга няма никакъв шанс да спечели войната, ние сме далеч по-силни и аз вярвам, че бог е на наша страна. Не искам да ви обидя, мистър. Трагедията на тази война е, че южняшките воители са невероятно смели, почтени и добри стратежи! Протакат неизбежното

и прибавят още жертви. Но съзнавам, че всеки разбира благородството по свой собствен начин, затова ще се моля да останете в затвора.

— Генерал Магий — продума с равен глас Джером, — имайте предвид, че ние водим различни войни. Вашата цел е да ни завладеете. Ако Югът се бореше да превземе Вашингтон, всичко отдавна да е свършило. За нещастие една от нашите задачи е да удължим болката, която понасяме, и да изтощим гражданството на Севера. Ако хората въстанат срещу политиците, всеки ще тръгне по своя път и ще открие свой свят. Точно както колониите се отърваха от Великобритания, Югът желае да се отдели от Севера.

Магий поклати глава.

— Няма да стане, капитане. Имам прекалено голям опит и виждам бъдещето. Линкълн е необикновен човек, борец се с вълната от стрели, устремени към него. Бог знае, че е странен, но засега успява. Вярва пламенно в Съюза и в крайна сметка ще надделее.

— Ще видим.

— Опасявам се, че е така.

Макензи огледа Магий. Подаде му ръка.

— Благодаря ви, че дойдохте, мистър. За мен беше удоволствие да се запозная с вас след толкова много време.

— Искане ми се да беше на наша страна, синко.

— При цялото ми уважение, не мога. — Внезапно се усмихна и забележителното му лице грейна с неповторим чар, несъмнено подействал на дъщеря му. — Ако ми позволите, мистър, за мен ще е чест да ви наричам татко.

Магий кимна мрачно.

— Най-изненаданият тук съм аз, за мен също ще бъде чест да те наричам мой син. — Отдаде чест. — Грижи се за себе си, капитане. Може пък войната най-после да свърши.

Макензи отдаде чест на свой ред.

— Пазете се, генерале. И се грижете за сина ми, докато се върна.

— Ще изпълня молбата ти с най-голяма радост — съгласи се Ангъс. После се обърна към вратата и почука. — Стража!

Напусна килията, без да погледне назад.

Но когато излезе от затвора, посети един стар приятел, който се занимаваше с размяната на затворници. От него разбра, че зет му наистина е включен в графика за размяна.

— Той е по-специален случай, но един от нашите най-значими хора от известно време е задържан в Либи.

— Искам Макензи да остане в затвора — обяви Магий.

— А, защото е дръзнал да избяга с дъщеря ви, така ли, генерале? Ангъс поклати глава.

— Не. Искам да остане жив и да отгледа внука ми, така и ще бъде.

Джером беше странно развълнуван от посещението на своя тъст. Магий беше стар педант, но, изглежда, притежаваше невероятна физическа и умствена сила.

Нямаше търпение да прегърне сина си. Да види лицето му. Въпреки че все още смяташе, че Риса трябва да бъде заключена във висока кула, му олекна, когато разбра, че е добре. Мъките, преживени от майка му след раждането на малката му сестричка, го бяха потресли.

За негова изненада, скоро след посещението на Магий отново го заведоха в стаята, където се запозна с генерала. Учуди се, че вътре има пейка, и тогава видя сестра си Сидни да седи на нея. Тя подскочи и нададе радостен вик, когато го зърна. Джером я притисна силно и я завъртя около себе си, невярващ, че тя е тук.

— Не знам какво става, Джером! — му рече Сидни, когато се отдръпна. После се намръщи на войника, стоящ на пост от вътрешната страна на вратата, сякаш той можеше да подслуша разговора им. — Всичко е уредено. Идвам направо от фронтовата линия с Джес, полковник Холстън, онзи янки, с когото се запозна в болницата. Преместиха го в Либи, после ще го разменят за теб, но после се озовахме тук, и всичко тръгна наопаки! Просто не мога да повярвам.

Джером погледна свъсено към войника, който нещастно сви рамене.

— Имате ли нещо против? Тя ми е сестра. Едва ли бих я наранил!

— Но, мистър...

— Войниче, имаме да обсъдим някои семейни дела.

— Мисис, всеизвестно е, че брат ви е самият дявол, така че, не се колебайте да ме извикате при нужда. Ще стоя пред вратата.

— Не се нуждая да ме пазите от собствения ми брат! — извика възмутено Сидни.

Войникът кимна и излезе от стаята.

— Е, поне за малко ще сме сами — усмихна се тя дяволито.

— Сидни!

— Съжалявам. Работата е там, че постоянно се месиш в живота ми.

— Аз съм твоят по-голям брат. Но кажи ми бързо, преди да са решили да ни прекъснат, във Вашингтон ли е Холстън?

— Не... не, няма да го прехвърлят, докато не е уговорена размяна. Но сега се отмятат и твърдят, че няма да те разменят, бунтовниците щели да решат за друг затворник!

Джером се свлече на пейката, прокара пръсти през косата си и стисна зъби.

— Проклет да е! Проклета да е и тя!

— Кой? — попита Сидни учудено.

— Магий. И Риса.

— Джером, знам, че Магий е най-отявленият янки, но аз се запознах с него и ми се стори почтен човек...

— Именно. Мога да те уверя, че се ползва с благоразположението на висшите кръгове тук и е настоял да не ме разменят. — Погледна я, свъсил вежди. — Запознала си се с Магий?

Сидни кимна.

— На кръщенето. О, Джером, още не съм ти разказала! Толкова се ядосах на жена ти, и бях готова да ѝ откажа, но детето е и твое, затова се съгласих да бъда кръстница.

— На Джейми?

— Разбира се, о, Джером! Той е прекрасен. Изцяло се е метнал на теб. Един мъничък капитан Макензи с голям кичур коса! И с очите на Макензи. Можеш да ги различиш сред хиляди други! Той е чудесно бебе, Джером, наистина. Въобще не е хилав. На кръщенето беше само на няколко седмици, и вече беше наддал. Момченце с характер! Върнах ѝ го с голяма неохота.

— Риса добре ли е?

Сидни се поколеба.

— Да, изглеждаше добре. Беше... много сдържана, резервирана и спокойна през целия ден. Пренебрегна нетактичността ми, а мога да

те уверя, че бях много нетактична. Риса е толкова висока, толкова слаба и уравновесена! Не се учудвам, че... — Сидни отново се поколеба и сви рамене — успя да очарова всички.

— Баща ѝ отрича да е замесен в случилото се — промърмори Джером.

— Говори ли с Магий?

— Да. Не можахме да разберем кой стои зад всичко това. — Той закричи из стаята, после спря. — Сидни, трябва да се измъкна оттук.

— О, Джером, правя всичко възможно! Мама писа толкова писма, семейството на татко е готово да започне нова семинолска война. Иън също е раздвоен, но ми писа, че е по-добре да останеш в затвора до края на войната. При все това е сигурен, че ще намериш начин да избягаш, без значение...

— Да, и е прав. Ще можеш ли да дойдеш пак?

— Вярвам, че ще ми позволят.

— Утре? — попита той припряно.

Сидни кимна замислено. А Джером вече кроеше планове...

Антъни Хокинс от Мисисипи беше човекът, който даде най-добрата идея.

Седяха в общия двор, пиеха кафе и наблюдаваха мъжете наоколо, не изпускайки от очи охраната.

— Няма никакъв начин човек да се изплъзне оттук — забеляза мрачно Хокинс. — Трябва да си призрак или нещо подобно. Намираме се в сърцето на вражеската територия. Точно в центъра. Влязъл си в очите на неподходящ човек, и ще те застрелят като куче, преди да си направил и крачка.

— Е, признавам, ако открадна пушка и започна да стрелям по охраната, няма да се получи добре. Ще ми трябва цял военен завод.

— Единственият начин да излезеш от затвора, е просто да излезеш. Знаеш, като жените, които идват на свиждане.

— Хм.

Изведнъж Джером се изправи.

— Дали някой може да предаде съобщение на сестра ми? Хокинс се замисли, преглъщайки кафето.

— Старата баба на Рики Бойл идва всеки вторник. Тя може да предаде бележка на Сидни.

— Бабата на Бойл? — подсмихна се Джером. — Слабичка ли е?

— Слабичка? — изсумтя Хокинс. — Надвива ирландците с един замах. Изхранила е единайсет деца и децата на децата си с картофи по време на глада през 1849 година. Слабичка? За бога, тя е самият дявол, облечен в рокля!

— Много добре! Това е жената, която ми е нужна. Със сигурност тази прекрасна дърта ирландка има доста приятели — предположи Джером. — Мислил ли си да избягаш заедно с мен?

— Капитане, в това няма никакво съмнение!

— А други? Трябва да можем да им се доверим.

— Познавам всички от Мисисипи. Има и едно момче от Флорида, Робърт Грей. От армията на Дикинсън.

— Чудесно. Ще сме не повече от четирима, но това е достатъчно. Ти ще избереш другите двама, нетърпеливи да избягат и готови да се подчинят на нашите заповеди. А сега, слушай внимателно, ето начина, по който ще извършим бягството...

Нещата потръгнаха изумително добре — всичко вървеше по план, с изключение на това, че Сидни се сблъска с малък проблем.

В деня, нарочен за бягството, в затвора пристигна група ирландски дами, чиято мисия бе да дарят жалките бунтовници с мелодията на божие слово. Старата Морийн Бойл се бе дегизирала и доведе толкова много дами, че беше почти невъзможно да ги разгледаш, докато се суетяха наоколо, предупреждавайки надзирателите, че са апостоли на божие слово. Сидни се промъкна сред жените, но беше изключително изнервена, и когато приближи до Джером, му прошепна:

— Ще извършат размяната! Полковник Холстън бе върнат в града късно снощи. Освободили са един генерал от Елмира вместо теб.

— И какво? — попита той.

— Просто ми се иска... нищо. Искане ми се всичко да стане, както го запланувахме. Това е всичко.

— Ще стане! Ще видиш.

Когато приятелките на Морийн посетиха затворниците, четиримата, които възнамеряваха да избягат, получиха от тях дрехи.

Пяха химни. Изпяха толкова много химни, че надзирателите започнаха да се унасят. Ларсън даже хъркаше, подпрян на пушката си.

Когато жените решиха да си тръгват, охраната остана невероятно доволна. Напуснаха затвора, хванати ръка за ръка, като не преставаха да пеят весели песни.

От Джером не излезе хубава жена — беше прекалено висок. Но всички бяха прилежно избръснати. Джером бе надянал подходяща перука и шапка и бе сложил подплънки под дрехата, оформящи прелестен бюст. Когато се наведе, за да излезе през вратата на затвора, той чу коментара на Ларсън:

— Господи, сред божиите последователки имаше изключително грозни жени!

— Да бе, грозни! — додаде Сали О'Райли, привлекателна четиридесетгодишна жена с буйна червена коса и зелени очи. — Затова онзи затворник ни пощипваше цял следобед!

— Не е вярно! — протестира Морийн Бойл, ужасена.

— Напротив! Но приберем ли се, ще го смачкам с дамската си чанта — закле се Сали.

— Сега е по-добре да побързаме, бабо, нали? — обади се Рики Бойл, който също се съгласи да избяга с тях.

— Както кажеш, момчето ми. Хайде, дами, побързайте! — извика Морийн.

Стигнаха до къщата на мисис Бойл в центъра на града. Мъжете съблякоха женските одежди и любезните дами им предложиха дрехите на собствените си мъже — повечето от които мъртви, за голямо съжаление на Джером. Жените приготвиха голям обяд, включващ месо, кифлички, ястия от картофи и горещ ябълков пай. Сега трябваше да запазят спокойствие и да не напускат града преди здрач. Ако тръгнеха по-рано, щяха да ги разпознаят сред тълпата. Ако е твърде късно, в града ще плъзне слух, че са избягали от затвора, когато забележат тяхната липса. Правеха проверка рано сутрин и преброяване късно вечер.

Точно по здрач трябваше да се промъкнат до товарния вагон, пълен с трупове, заминаващ на юг. Такива вагони рядко биваха спирани и проверявани от заставата.

Вашингтон беше гъсто населен с поддръжници на Юга. Джером се зачуди дали Линкълн си дава ясна сметка колко са много. Когато се стъмни, те напуснаха къщата на Бойл, промъкнаха се тихо по улиците един по един, скрити в сенките. Стигнаха до железопътния възел близо до моста, откъдето щяха да потеглят към Вирджиния. Едва тогава Джером разбра, че Сидни е изостанала назад.

Сидни се оказа напълно неподготвена за акцията. Страхуваше се — цял ден се тревожеше и изживя истински ужас! Не бе и помисляла, че ирландките ще успеят да измъкнат мъжете от затвора. Сигурна беше, че надзирателите ще забележат извисяващата се над всички фигура на Джером и ще познаят, че не е жена. Но той излезе оттам, без да бъде последван нито от охраната, нито от войници, нито пък от цивилни граждани. Докато вървеше по улицата редом с мъжете, Сидни усети как нещо я сграбчи и повлече в тъмнината.

Опита се да извика, но нечия ръка запуши устата ѝ и от нея се изплъзна само слаб стон. После чу глас, който я предупреди:

— Мис Макензи, слушайте ме внимателно! Още сега мога да повикам охраната и гарантирам, че всеки един от избягалите бунтовници ще бъде застрелян на място — включително и вашият брат! Но мога и да си замълча и да отидем някъде да си поговорим.

Още преди да я пусне, преди да го погледне, тя знаеше, че похитителят ѝ е Джес Холстън — наскоро освободен от плен. Също така знаеше, че не бива да издава нито звук.

Брат ѝ щеше да се върне за нея. Полковникът щеше да умре, преди да е успял да ѝ причини каквото и да било.

Когато той разхлаби хватката, Сидни се обърна и изгледа косо Джес. Прелестните ѝ очи хвърляха гневни мълнии.

— Ах, ти, мръсно копеле! Брат ми Brent ти спаси живота, аз се грижех за теб толкова месеци, а ти, глупак такъв, ме заплашваш с...

— Млъкни, Сидни, и слушай какво ще ти кажа! — отсече той, а очите му с цвят на лешник блестяха на светлината на газената лампа. — Ако исках да причиня зло на капитан Макензи, досега щях да го направя.

— Тогава...

— Възнамерявам да го оставя да си иде. Той избяга чрез измама. Това го знае всеки и на Север, и на Юг. Всъщност исках да предам на Джером, че жена му е на гости при баща си в лагера край Фредериксбург, където генералът се е установил с хората си и се подготвя за пролетната кампания.

— Е? — настоя Сидни.

— Ти няма да ходиш с него!

— Какво?

— Той рискува живота си. Повечето янки не биха наранили жена, но ще те хванат заедно с него и може да попаднеш в престрелка... Мъжете невинаги носят отговорност за това, което вършат.

Джес Холстън, висок и снажен в тъмнината, кимна с глава, сочейки Джером, който се беше върнал да търси Сидни.

— Мис Макензи, ще му кажеш, че предпочиташ да останеш в града, че може да се върнеш на Юг безопасно с редовни военни паспорти по всяко време. Разбра ли? Въоръжен съм. Нося два колта с по шест патрона всеки.

Сидни го гледаше невярващо. След всичко, което направи за този мъж! Но...

— Сидни!

Чу гласа на брат си и хукна по улицата, нетърпелива да го посрещне, преди да я е видял с Джес.

— Джером, съжалявам, толкова съжалявам, но реших да не идвам с теб.

— Какво? Сидни, не мога да те оставя тук — разсърди се той.

— Не, почакай, трябва да ме изслушаш. Джером, това е единственият логичен изход! Не ми се налага да напускам града. Аз не съм затворник. Дойдох тук за размяната на един янки. Не ми е нужен претекст, за да се върна. Само ще те бавя.

Джером разтърси глава.

— Сидни, не мога да те оставя наред улицата сама...

Сидни застина на място, съзнаваща, че Джес Холстън, излязъл от сенките, пристъпва напред, за да се срещне с Джером. Капитанът само леко повдигна вежди, запазвайки спокойно изражение. Сините му очи потъмняха като абанос и станаха тесни като резки.

— Бих умрял за нея, капитане! — каза Джес решително, застанал зад Сидни с ръце върху раменете ѝ. — Но, рискува да я ранят, чакат я големи опасности, ако тръгне с вас. Знаете, че съм прав, капитан Макензи.

Джером не сваляше поглед от Джес. Сидни беше смаяна, че Джес дори не потрепера под изгарящия взор на брат ѝ. Джером имаше способността да изглежда толкова див, колкото изрисуваните с бои воители, вземащи скалпа на врага си.

Но изведнъж брат ѝ се обърна към нея.

— Сидни, той е прав. Ако избягаш с мен, ще трябва да се изправиш пред много опасности. Вместо това можеш да се върнеш по собствена воля и по друг маршрут. Ако това е твоят избор. Освен това, ако си знаела, че Джес Холстън ще бъде тук, можеше да споделиш тази информация с мен!

Сидни се насили да се усмихне, като навлажни устни с език. Естествено Джером си помисли, че срещата им е била уговорена. Брат ѝ не биваше да се усъмни, че е така.

— Съжалявам, Джером. Не мислех, че ще му се довериш. Все пак той е враг.

— Току-що казах на Сидни, капитан Макензи, че жена ви е във Вирджиния. Войските на Магий лагеруват близо до Фредериксбург.

Джером го изгледа удивено с нарастващ интерес.

— А синът ми? Знаете ли къде мога да го намеря?

— О, мистър. Грижовната майка рядко изоставя чедото си.

Джером кимна утвърдително.

— Благодаря. Поверявам сестра си на вашите грижи. Такова бе нейното решение, много по-безопасно отколкото да ме придружи. Холстън, ако ѝ се случи нещо лошо, без значение, че сме във война, ще те открия!

— Извиках ли охраната, капитане? — попита Джес. — Направих ли нещо, за да попреча на вашето бягство? Дълбоко задължен съм на семейството ви. Но по-добре вървете, преди да сте изпуснали останалите!

— Сидни? — рече Джером с мъка в гласа си.

Тя се хвърли в прегръдките му.

— Върви, Джером, моля те, върви. Повярвай ми, с мен всичко ще бъде наред.

Той кимна и я пусна. После подаде ръка на Холстън.

— Пазете я!

Джером още веднъж срещна погледа ѝ. Сидни успя да се усмихне, мушна ръка в ръката на Джес и се облегна на гърдите му.

Джером се усмихна в отговор, кимна едва забележимо и се обърна. Втурна се в сенките и скоро бе погълнат от тъмнината.

Сидни почака, докато се увери, че си е заминал. После се обърна към Холстън, а в очите ѝ напирараха сълзи. Повдигна се на пръсти, мъчейки се да го зашлеви с все сила.

— Неблагодарник! Мръсник! — обвини го тя. Но той я хвана за ръката и я притисна до себе си.

— Адски много съжалявам, Сидни, просто не мога да ти позволя да поемаш такъв риск.

— Чудесно. Сега вече можеш да ме оставиш.

— Не.

— Не! Как така не?

— Не значи не! — разтърси глава той, загледан в очите ѝ. — Опасявам се, че не мога. Това е положението. Ще дойдеш с мен. Току-що се заклевх пред брат ти, че ще те пазя.

— О, не ставай смешен! Как...

— Млъкни, Сидни! — отсече Джес и вдигна на ръце, после я метна през рамо. — За твое добро е, мис Макензи. Дали ти харесва, или не, няма значение. Идваш с мен.

— Няма. Щевикам за помощ...

— Викай, а аз ще съобщя, че група бунтовници са избягали през реката. По дяволите, Сидни, стой мирно и млъкни!

Със стиснати зъби, уплашена до смърт, Сидни реши да мирува. Засега.

Риса ненавиждаше тишината на нощта. Преследваха я сънища, в които преживяваше събития от своя живот отново, и отново. Не че можеше да промени нещо. Беше янки и вярваше, че мощта на новите американски щати се крие в тяхното обединение. Също така беше сигурна, че никой на този свят няма право да притежава друго човешко същество. Единствено бог можеше да притежава нечия душа.

Но никога не бе възнамерявала да предава хората на Конфедерацията — нито мъжа си, нито приятелите му.

Понякога в кошмарите ѝ се явяваше залавянето на Джером. Виждаше очите му, начина, по който я погледна, когато разбра, че са обградени. Преживяваше тези ужасни мигове, страхувайки се, че той ще се бие до смърт, поваляйки неколцина съюзнически войници. Представяше си как накрая издъхва пред очите ѝ. Понякога сънуваше хората от „*Лейди Варина*“ и очите им, когато осъзнаха, че са заобиколени от кораби на Съюза, на които уж бе предала местоположението и крайната цел на пътуването на бунтовническият кораб. Гневно отричаше да е извършила нещо лошо, запазвайки достойнството си пред Хамлин, Мат, доктор Стюарт и останалите, но си спомняше ясно мирния начин, по който се предадоха — и погледите, с които я удостоиха.

С напредването на зимата и приближаването на пролетта, баща ѝ все по-рядко идваше в града. Най-сетне кампанията, която провеждаше, завърши с успех.

След дълго и неуморно преследване на влиятелни личности от управлението, Риса най-после получи обещание за освобождаването на хората от Флорида, затворени в Елмира, след обработването на нужните документи. Беше наела адвокат, който да поеме случая. Той оспори несправедливото задържане на мъжете, толкова пъти освобождавали янки от пленените кораби, без да им сторят нищо лошо.

Моряци янки, получили по-добра медицинска помощ от лекаря на „*Лейди Варина*“, отколкото от своя собствен, бяха включени в петицията по нейна инициатива. Така тя успя да постигне целта си.

Дотегнаха ѝ местата за срещи, определени специално за жените по време на войната във Вашингтон. Започна да ѝ се струва, че губи разсъдъка си. Можеше да направи твърде малко, за да успокои мъката, която я тормозеше непрекъснато. От време на време се взираше във фасадата на Олд Капитол, надявайки се да види Джером. Чудеше се какъв ли план ще измисли мъжът ѝ, за да ѝ отмъсти. Генералът ѝ бе предал думите му, че не желае да види нито нея, нито детето.

Ето защо реши да работи отново при войниците, да помага на болните и ранените. Нещо, с което да се отвлича от мислите си.

Не че Джейми я оставяше сама, напротив. Понякога, докато го държеше, усещаше дълбоко в сърцето си, че нищо друго на света няма значение. Беше убедена, че той е най-прекрасното бебе, което се е раждало някога. Очите му искряха и не преставаха да я наблюдават. От косата му не падна и косъм — тя ставаше все по-лъскава и тъмна. Викаше по-силно от войнишка тръба и се усмихваше от самото начало.

Отначало Ангъс възнегодува, когато тя пристигна в лагера, страхувайки се за нея и за внука си. Всеки момент тук щеше да връхлети врагът, прославен с мълниеносните си атаки. Освен това се намираха на вражеска територия — Вирджиния. Но веднъж пристигнала, на Ангъс сърце не му позволи да я отпрати. Докато я укоряваше, той също така ѝ обясни, че в момента не изпълняваха нападателна операция. Генералът водеше млади надъхани момчета — новобранци, които трябваше да заместят хилядите убити. Обучаваше ги най-старателно, неуморно ги строяваше и тренираше, за да ги превърне в сплотени дисциплинирани бойни части, които не биха се поддали на натиск.

Дните минаваха, Риса доказа, че е достойна дъщеря и Ангъс започна да се радва, че ги е последвала. Тя възобнови работата в полевата болница, редовно пишеше от името на обхванати от носталгия млади момчета, повалени от болест, преди още да са се изправили срещу вражеските куршуми. Четеше на войниците, които бяха с бинтовани глави или просто не можеха да четат. От разговорите край лагерния огън Риса научи, че Хукър планира масиран

кавалерийски поход срещу армията на генерал Лий, освен това знаеше, че войските на баща ѝ също замислят акция.

Но не успя да присъства на нея.

Беше прекарала деня с доктор Лемюел Хернандес — човекът, който бе решен не само да спасява човешкия живот, но и щади пациента, доколкото е възможно. Днес беше избрал да оперира по метода, известен като ресекция или ексекия. За него бе характерно, че увредената част от ръката или крака се премахват и после крайникът отново се зашива. Ако операцията е успешна, тя оставаше пациента накуцващ със скъсена кост, но все пак с истинския си крак, а не с протеза. Често беше невъзможно да се оперира по време на люта битка. Имаше много ранени и бързината бе от решаващо значение, но когато му се отдадеше възможност, доктор Хернандес не се колебаеше да изпробва новия метод. Беше всеотдаен здравомислещ човек в края на петдесетте. Откри, че спокойната обстановка в полевата хирургическа палатка на Риса му помага да се съсредоточи. Бе способен да работи с часове, без дори да пийне и капка вода. Но винаги ѝ бе признателен и помогна на толкова много войници, че Риса с удоволствие работеше с него. Обичаше суровия му безмилостен режим на работа — не ѝ оставяше и минута за размисъл. Ако искаше да преживее войната, без разумът ѝ да я напусне съвсем, заниманията с доктор Хернандес бяха най-сигурният начин.

В един дълъг мразовит априлски ден Риса се върна в палатката си след работа. Откри Реба — свободна мулатка, наета от генерала да им прислужва, да крачи из палатката с Джейми на ръце. Явно детето беше разстроено, защото пицеше пронизително.

— Какво се е случило? Какво има? Да не се е ударил? — попита Риса притеснено и го взе от ръцете на Реба.

Слугинята, висока, слаба и изключително способна жена, се изправи и подсмръкна.

— Мис Риса, момченцето е гладно. Вие ми казахте, че ще се погрижите за него, а и не съм кърмачка. Съжалявам, че продължава да плаче, но няма друг начин. Дали не се е наранил! — възрази тя. Не и в мое присъствие, мисис!

— Реба, извинявай! — засмя се Риса, доволна, че е отново при сина си.

— Доста е пълничък и когато огладнее, вика, колкото му глас държи!

Риса разкопча шестте копчета на дневната си рокля и приближи детето към гърдата си. Когато я захапа с малката си устичка, тя почувства същата тръпка на майчинството, която преминаваше по тялото ѝ всеки път, и в тези моменти Риса направо обожаваше сина си.

— Прости ми, Реба, но днес имахме няколко операции.

— Скъпа, не ми дължите никакви извинения, просто трябва да знаете, че синът ви има силна воля, огромни бели дробове. Да ви приготвя ли нещо за хапване? Или желаете да изчакам, докато момченцето заспи?

— Не, добре съм...

— Нуждаете се от цялата си сила, щом кърмите дете като вашето. За вечеря имаше печено. Едно от момчетата беше отишло в гората и убило елен. Ще ви донеса да хапнете и ви оставям. Измийте се, докато водата е още топла. На леглото съм сложила нощница.

— Благодаря ти, Реба — топло се усмихна Риса.

Джейми бързо напълни стомахчето си, оригна се, демонстрирайки липса на каквито и да било маниери, и заспа доволен. Сигурно се бе изтощил да плаче за своята вечеря, но Риса беше толкова уморена, че се зарадва. След като бебето заспа дълбоко, почувства, че е много изгладняла. Погълна с лекота печеното, което Реба ѝ беше оставила на шкафа.

— Мисис Макензи!

Викът дойде отвън, пред палатката. Риса остави купата на масата, повдигна платницето и излезе навън. Майор Алин, един от офицерите на баща ѝ, стоеше и чакаше. Когато тя се появи, той козирува чинно.

Риса го поздрави на свой ред, чудейки се защо Алин винаги ѝ отдава чест.

— Мисис — рече той, — плъзнал е слух, че капитан Макензи е избягал от Олд Капитол.

По тялото ѝ мигом преминаха ледени тръпки. Слух. А дали беше верен? Молеше се да е жив, макар че със сигурност рискуваше живота си. За да дойде на Юг трябваше да прекоси съюзническите линии. Ако го забележат, дали биха го застреляли хладнокръвно?

— Слух? — опита се да изрече на глас.

Алин я погледна, после сви рамене сконфузено.

— Чухме го от няколко бунтовнически дезертъори, затова не е много сигурно. Баща ви ми нареди да ви уведомя за положението. ИСКА да се пригответе за тръгване още утре.

— Но, майоре...

— Заповед на генерала. Тревожи се за вас.

— Намирам се в центъра на съюзнически лагер, майоре. Никой не може да проникне дотук, за да ме отведе — отвърна Риса, макар да я преследваше странно предчувствие. Джером вече бе идвал веднъж в лагер на янките.

— Баща ви иска да заминете...

— Е, майоре, благодаря ви. Моля, предайте на баща ми, че ще обсъдим въпроса утре.

Той козирува отново.

— Пред палатката ви ще има охрана за през нощта.

Риса също му отдаде чест, макар че не носеше военна униформа.

— Благодаря ви, лека нощ.

— Не се притеснявайте, обградена сте от янки!

Тя се върна в палатката и треперейки, седна на единия край на леглото. Знаеше, че Джером ще намери начин да избяга, и се страхуваше от твърдата му решителност.

Сега единствено можеше да се надява, че този път няма да се промъкне като дива котка, бягаща неуморно от преследвачите. Трябваше да измине дълъг път през вражеската територия. Ужасно се страхуваше за него. А дали не трябваше да се страхува и за себе си? Баща ѝ, който се бе запознал с Джером, държеше тя да замине с него. Заради собствената ѝ безопасност. Генералът явно бе видял с каква ярост съпругът ѝ я бе проклетел.

Тук беше в безопасност — в центъра на лагера с хиляди войници. Тази нощ пред палатката щеше да пази часовой. Джером не би рискувал да дойде — ще си припомни как го плениха на Сейнт Огъстин, който още се намираше под управлението на янките. Не би искал да го хванат и да го отведат отново в затвора.

Риса не биваше да допусне да подскача от всяко шумолене на стъпки. Трябваше да се довери на охраната и да се моли Джером да предпочете свободата пред отмъщението. Стана, изми се с претоплена вода от ведрото върху грубата походна маса. Нощта беше

леденостудена и Риса побърза да нахлузи памучната нощница. После се зави с одеялото.

Все още трепереше и въпреки изтощението, не можа да заспи. Проклет да е Джером Макензи!

Опита да брои овце, но овцете се превръщаха във вълци и всички имаха неговото лице.

Колко нелепо — трябваше да поспи, а не можеше.

По едно време явно бе задрямала. Чу шум, но помисли, че е сънувала. Но не, не беше като сън. Преследваха я кошмари. Отначало ѝ се стори, че се върти в мъгла, виждаше лицата на ранените, до ушите ѝ достигаха писъците на мъжете, легнали на операционната маса. Въртеше се като обезумяла, за да се събуди. Изведнъж мъглата се избистри и тя се озова в каютата на Джером наред морето. Усети внезапно издигане и люлеене, когато Хамлин Дъглас се опита да отклони „*Лейди Варина*“ от курса, за да избегне янките, които ги преследваха. Втурна се към палубата и видя няколко кораба на Съюза да идват от север.

От изток се приближаваха още два кораба. И още два от юг... Хамлин прикова очи върху нея.

— Някой е знаел къде ще се намираме и по кое време, мисис Макензи. Ако съпругът ви беше тук, можеше да избягаме от тези копелета. Но го няма. А не мога да рискувам вашия живот и живота на момчетата в толкова опасна игра.

Доктор Стюарт, застанал до Хамлин, я прихвана през кръста.

— Ако има стрелба, ще бъдете в смъртна опасност. Никой от нас не ще рискува живота на бебето. И... — прочисти гърлото си и продължи: — Е, вие сте янки. Ще ви посрещнат с радост и ще се погрижат да получите всички удобства. Ако и ние се предадем, няма да има никакви жертви...

— Сигурно имате приятели на корабите, нали, мисис Макензи? — попита я многозначително Хамлин. Не я обвини направо, но... откъде знаеха янките, че ще бъдат точно тук? Дали не я следят? Напоследък се опитваше да бъде изключително внимателна.

— Не се притеснявайте за мен! — рече тя сърдито на Хамлин. — Направете това, което щяхте да направите, ако не бях на борда. Господа, не съм сторила това, казвам ви...

— Риса, моля ви, върнете се в каютата. Може да навредите на бебето — каза доктор Стюарт.

— Мога да му навредя и в каютата. И не съм съобщавала на никого, че ще бъда на този кораб. Ще остана на палубата, пък каквото ще да става!

И така Риса застана на носа на кораба. Първият лейтенант, който стъпи на борда, за да приеме капитулацията на „*Лейди Варина*“, я поздрави, сякаш ѝ беше роднина, макар че не го беше виждала през живота си. Когато я отведоха от кораба, хората на Джером се спряха, за да я погледнат — усети укора им, който сякаш изгаряше гърба ѝ. Чувството беше ужасно — Юда трябваше да е изпитал същото, но той поне е бил виновен! Само по какъв начин я гледаха! И все пак яростта в очите им не можеше да се сравни с погледа, който ѝ отправи Джером онази нощ на Сейнт Огъстин! Не ѝ беше дал шанс, осъди я без думи. Никога нямаше да ѝ повярва, нито да ѝ прости. Но и тя няма да му прости никога — за това, че не ѝ се довери. Въпреки всичко не можеше да забрави как я докоснаха очите му, изпълнени с болка и омраза. Също както я погледна сега...

Сънуваше, разбира се. За Джером, надвесен над нея, с лице, почерняло от сажди, и кристалносини очи, открояващи се в тъмнината. В този сън той присъстваше като индианец, целият изрисуван с бои. Колко странно. Стори ѝ се, че се мята, върти се и... накрая се събуди. Чувстваше се изтощена, капнала, и все пак... господи, сънищата ѝ бяха толкова истински. Беше в своята палатка, в тъмното, наоколо горяха лагерни огънове, и той стоеше там. Носеше тесни тъмни панталони и черна памучна риза. Косата му беше дълга и галеше раменете му. Очите му я гледаха мрачно и укорително.

Риса премигна с желанието да го премахне от своите сънища. Но той не изчезна.

След малко се разбуди напълно, изправи се в леглото и в гърлото ѝ се надигна вик. Господи, не, не е възможно, не може да е тук, арогантен глупак, който си мисли, че може да дойде при нея просто така, в тъмното! Веднъж вече го заловиха на територията на янките! Пред палатката ѝ имаше стража!

Не успя да издаде дори звук. Той закри устата ѝ с ръка, докосването му бе по-грубо от всякога. Вкопчи се в ръката му, въставайки срещу бруталната му хватка, но той я разтърси с все сила.

— Не мърдай! — заповяда Джером. — И не смей да си отваряш устата!

В очите ѝ напиреха сълзи и тя кимна. Той я пусна. Проклетата да е, ако остане на едно място! Опита да скочи от леглото, но едва направи и една стъпка. Джером можеше да се движи като нощния вятър с необичайна бързина и грациозност — втурна се към Риса и я повали на покрития с платнище под. Бързо я възседна и погледът му я прогори с ледения огън на яркосините му очи, после се наведе над нея с ръка, притиснала устата ѝ.

— Не, любов моя. Този път няма да извикаш за помощ, няма да плетеш мрежи и да залагаш капани! — Шепотът му бе толкова суров и злобен, че Риса не смееше да помръдне. При все това цялата ѝ воля се напрегна да се бори, докато той я наблюдаваше с пронизващ поглед. Помъчи се да избута ръката му, да го удари и издере лицето му.

С един замах Джером изви ръцете ѝ обратно на гърба и притисна бузите ѝ толкова силно, че от очите ѝ рукоуха сълзи. Този път реши въобще да не шава и застина на мястото си.

Мъжът ѝ беше по-слаб, по-груб, по-зъл отпреди, помисли си Риса. Затворът беше развалил характера му.

— Само си отвори устата, и никога повече няма да можеш да седнеш на задника си! — заплаши той. И да искаше, не би могла да викне. Чувстваше се парализирана. Той беше избягал. Не е било сън. И беше дошъл направо тук. За нея, за съпругата си? Да я види? Не...

Беше дошъл за отмъщение. В това бе сигурна. Притихна, наплашена от мрачният му гняв, но после не можа да не изпъшка, когато той се изправи и я вдигна на ръце с плавно движение.

Вървеше мълчаливо и неусетно я изнесе пред палатката.

Беше луд, умопобъркан — избягал бунтовнически войник, обграден от врагове. Но надхитри всички, скрит в сенките на нощта. Явно възнамеряваше да я отведе някъде, защото тръгнаха към голям черен кон, който чакаше, вързан в тъмното, близо до палатката.

Не би ѝ сторил зло — дали? Никога досега не бе виждала човешко тяло да излъчва толкова топлина. Всяка негова крачка ѝ напомняше за непобедимата му сила.

И яростта. И чувството, че го е предала. Толкова се уплаши, че от устните ѝ се отрониха думи на протест:

— Не! — изохка тя. — Джером, недей! — опитваше да сдържи гласа си. Искаше да избяга от него, но без да го залавят отново.

Не желаше да го види убит.

Но не посмя да се изправи срещу дивата ярост в сърцето му.

— Джером, моля те, не можеш... няма да позволя...

— Нито дума, нито вопъл! Не дишай!

О, как смееше да прави това! Искаше ѝ се да крещи и да събере всички янки от околността!

— Не ми казвай какво да правя! Пред палатката имаше войник, глупак такъв! Как посмя да го направиш? Уби ли го? Луд ли си? Нашето дете спи!

Джером се сепна и се вторачи в нея.

— Мисис Макензи, в момента бих се нахвърлил и на самия дявол, но те предупреждавам изрично — няма да ме пленят отново. Не съм убивал часовоя, само го обезвредих. А детето ни вече го няма.

Риса замръзна на място, съзряла кобалтовата злоба в очите му и изопнатите черти.

— Няма го? Къде е? — прошепна тя, останала без дъх от натиска на тялото му.

— У дома. На Юг. Където му е мястото.

Тя не помръдна, затвори очи, уплашена, че ще я хвърли като боклук, ако реши да протестира отново. Беше взел сина ѝ!

Ако не се овладее, ще избухне в сълзи от страх. Не може да е целял да открадне Джейми, за да ѝ отмъсти! Дали щеше да я изостави някъде, далеч от детето? Беше ли способен на такава низост?

Дали си мислеше, че тя няма да посмее да извика? За да признае той с мъчения насила къде е отведено детето и от кого. Можеше! Можеше да вика!

Но не го направи. Той можеше да я изостави, а тя не искаше това, тъй като Джером знаеше къде е Джейми.

Той продължи да крачи нетърпеливо към коня, който изглеждаше като черен фантом. Повдигна я и направо я метна на седлото, преди сам да скочи зад нея. Конят отстъпи леко назад, после тръгна право напред. Джером го смушка в хълбоците. Минаха в галоп през целия лагер, заобикаляйки някоя и друга палатка, прескачайки догарящи лагерни огньовете.

Риса се вкопчи здраво в гривата на животното. Усещаше Джером зад гърба си, почувства потръпването на мускулите на ръцете и гърдите му, опари я изгарящата топлина на неговото тяло, докато насочваше коня към изхода на лагера.

Един задрямал часовой се провикна:

— Кой е там?

Но Джером не спря галопирация кон, оставайки глух за вика на пазача. Препусна като вихър, прескачайки импровизираната ограда, която препречваше пътя.

Риса чу гърмежи, но знаеше, че не са в опасност — бяха извън обсега на куршумите. Продължиха надолу по пътя, и Риса едва не изкрещя, когато полетяха право в един гъсталак. За нейно щастие измежду дърветата се показва пътечка и те полетяха по нея с бясна скорост.

Стори й се, че яздат цяла вечност.

Продължи да се надява, че войниците ще ги последват. Но не. Осъзна, че Джером управляваше коня с такава светкавична бързина в тъмнината, че беше почти невъзможно някой да открие следите им.

Никой не ги преследваше.

Нощният вятър сякаш се извиваше около тях и блъскаше телата им. Риса бе заслепена от своите веещи се коси. Едва дишаше, страхуваше се да не падне или да не бъде изхвърлена от черната фурия, която можеше да я стъпче. Сърцето й биеше лудо и беше уверена, че безразсъдното им препускане ще свърши с голямо нещастие. При все това, когато Джером най-сетне дръпна юздите, сърцето й не забави ритъм. Все още бе уплашена, но той не й обърна внимание, а скочи от коня и го поведе към близката горичка. Изведнъж измежду дърветата изскочиха трима мъже, които също водеха хубави черни коне. Единият от тях носеше вързоп, който скимтеше в ръцете му — Джейми.

Риса изписка, скочи на земята, като без малко щеше да падне — толкова огромно беше животното. Все пак запази равновесие и хукна към непознатия, боса и само по памучна нощница. Но се спря на място, когато Джером пое детето от ръцете му и се отдалечи, като наместваше одеялцето около личицето му.

— Здравейте, мадам — рече мъжът, който досега държеше Джейми. Стоеше решително между нея и Джером. Името ми е Антъни

Хокинс. Приятно ми е. Съжалявам, че предизвиках такава суматоха, но капитан Макензи нямаше търпение да види момченцето. Другите двама са Робърт Грей и Рики Бойл.

Хората на Джером бяха млади симпатични мъже — елегантни и силни като него. Помисли си, че са избягали заедно с него и знаеше, че е права.

Кимна предпазливо, когато мъжът се представи.

— Вие ли влязохте в палатката и откраднахте детето ми? — попита студено тя.

— Не, мадам. Съпругът ви се промъкна вътре и ми подаде вързопа. Разберете, че не можехме да рискуваме детето да вдигне шум.

— О, да, разбирам — каза Риса, загледана в него. Той я погледна на свой ред. Другите двама се приближиха и застанаха така, че да не може да вижда Джером.

— Много сладко момченце имате, мадам — обади се Хокинс.

— Благодаря.

Зачуди се на какво мнение беше бащата. Дали и той мислеше така? За щастие Джейми спеше, иначе щеше да им проглуши ушите.

Но изведнъж чу синът ѝ да издава слаби гукащи звуци и осъзна с раздразнение, че Джейми се чувства напълно щастлив в обятията на баща си. Мъже! Изобщо не можеш да им вярваш!

Тогавя Джером се извърна, пооправи одеялцето, в което беше увито бебето, и тръгна към тях. Риса дори не го погледна. Държейки здраво вързопа, той се покачи на огромния черен кон.

— Антъни, бъди така добър да изпратиш жена ми...

Очите му безстрастно я погледнаха. Тя осъзна, че стои боса на студената земя, облечена с тънка памучна нощница, а той сякаш не забелязваше, че е полугола, или не му пукаше. Усети как по тялото ѝ лазят тръпки и си спомни последната нощ, която прекараха заедно. Между тях имаше нещо повече от страст, помисли си Риса. Топлина, начало на нещо, което можеше да се окаже толкова истинско.

Беше влюбена в него, каза си тя, и ѝ стана много мъчно. Джером я погледна... и само как я гледаше! Сякаш въобще не я искаше тук с него.

Преглътна трудно, твърдо решена да не го умолява или увещава, или пък да се прави на глупачка. Повдигна брадичка и каза тихо:

— Капитане, по-добре аз да взема бебето.

Джером я погледна, държейки сина си и поводите на огромния черен кон.

— Не, скъпа моя, не мисля така. Имахме твърде малко време, а и никога досега не бях го виждал. Ако благоволиш да ни придружиш, Антъни ще ти помогне с радост.

— А ако не желая да ви придружа? — попита Риса.

Той сви рамене, сякаш нейното решение не го засягаше.

— Ако не желаяш... е, сигурен съм, че някой патрул на янките ще пристигне до сутринта.

Всичко би дала, за да го удари. Само веднъж Искаше да му се изплюе в лицето. Но той държеше Джейми. Вместо това закрачи към Антъни Хокинс.

— Хубав кон. Да не сте го взели от Олд Капитал?

— Не, мадам.

— А откъде тогава?

— От един патрул от тази страна на реката.

— Аха.

— Е, почакайте, не стана точно така — намеси се Рики Бойл. В гласа му се усещаше едва различима провинциална напевност. — Война е. Това е Вирджиния. Мисля, редно е да се каже, взехме ги от врага.

— Смятам — добави сухо Антъни Хокинс, — че преди това янките са го конфискували от нас. Конете имат дамги от една конеферма в Мисисипи.

— Предполагам, трябва да благодарим на янките, че са ги нахранили — рече Робърт Грей и се ухили.

Най-последно бебето, малкият предател, започна да плаче. Риса инстинктивно обърна гръб на Хокинс и коня, който тъкмо щеше да възседне, и тръгна към детето си. Положи ръце на бедрото на Джером и ги скръсти като за молитва.

— Джером, той има нужда от мен! — занарежда тя.

Очите му станаха безмилостни и той изпъшка от раздразнение. Наведе се и ѝ подаде детето.

Когато го хвана здраво, Джером стисна китката на ръката ѝ и я изтегли на седлото пред себе си. Малка победа, помисли Риса. Спечелена, и тутакси загубена.

Защото ръцете му, обвиващи тялото ѝ, бяха топли, силни и могъщи. Усети кожата му върху гърба си — изгаряше я като огън. И нещо я жегна отвътре.

Но сърцето му, биещо с насечен и отривист ритъм, сякаш беше от камък.

Същата нощ те останаха в изоставена плантация, която очевидно още не бе открита от преследвачите. Когато пристигнаха, стана ясно, че хората, които някога бяха поддържали тази прекрасна старинна къща, просто си бяха отишли — в официалната гостна беше оставена чаша чай върху масата от черешово дърво. Гардеробите и куфарите бяха пълни с дрехи. Килерът бе препълнен с буркани и консерви, дори в зимника имаше месо. Явно робите се бяха разпръснали, вземайки със себе си малко или нищо. Бяха останали само паяжини, плъхове и паяци.

Риса спеше с Джейми в най-малко прашната стая. Преди да си легне, прекара часове в чистене. Застла леглото с чаршафи, които откри в шкафа. Това се оказа тъжно занимание. Докато бършеше праха от полицата над камината, ѝ се стори, че най-последно е разбрала тайната на празната къща. Натъкна се на писмо, което уведомяваше някоя си мисис Евърет Доленц — очевидно останала сама, след като съпругът и синът ѝ поели на война заедно с кавалерийски батальон, че и двамата са убити в битката при Шарпсбърг, щата Мериленд. Всичко изглеждаше така, сякаш жената току-що бе излязла от къщата, веднага щом е получила писмото; все едно бе почувствала, че не е останала нито една причина да остане в дома си. На полицата имаше няколко семейни снимки — баща, всяващ страхопочитание, кротка жена и симпатично младо момче.

Риса се помоли за всички тях, преди да си легне призори. В молитвата си изказа надежда, че семейството няма да има нищо против, че ползват къщата им. Помоли се също баща ѝ да не се поболее от мъка.

Не забрави да се помоли и за скорошния край на войната. Зачуди се дали би могла да понесе загубата на съпруга си и на детето си; дълго лежа будна, нещастна, съзнаваща, че войната може да продължи дълго и е възможно да загуби всички, които обичаше.

Спеше сама с Джейми. Очевидно Джером не искаше да бъде с нея; не го бе виждала от вечерта, когато ѝ помогна да слезе от коня. Тогава я бе предупредил, че ако се опита да избяга с Джейми, горчиво ще съжалява.

След като събуди и нахрани детето, Риса се зае да му шие нови пеленки. Претърси куфарите на мисис Доленц за дрехи. Остана много доволна, когато откри, че жената е имала нейния ръст и фигура, и че не бе трудно да открие бельо и една проста памучна рокля, която щеше да свърши работа за из път. Не знаеше кога Джером възнамеряваше да тръгне, нито колко време ще пътува. От долния етаж идваше апетитен аромат на храна. Риса бе твърдо решена да се приготви да тръгне веднага щом я извикат. Подреди внимателно новите дрехи в една пътна чанта, после седна на бюрото на мисис Доленц и ѝ написа писмо, в което и съобщаваше как е, какво е взела и обещавахе да заплати дължимото, когато се срещнат.

Изпълни я неясно чувство на неудобство, когато привърши с писмото. Обърна се и видя Джером, застанал на прага. Косата му беше мокра, страните му — гладко избръснати и, изглежда, бе намерил чисти дрехи — носеше тъмни панталони, чиста абаносовочерна риза, тъмносива жилетка и военноморски шинел с нашивки на раменете. Очите му я гледаха непроницаемо, чертите на лицето му останаха равнодушни.

Щом видя Джейми да рита и да размахва малките си ръчички върху леглото, той веднага отиде при него, сядайки от едната му страна. Позволи на детето да обвие топчестите си малки пръстчета около неговите. Застанал с гръб към Риса, той попита:

— Какво правиш?

— Пиша на господарката на къщата.

— Откъде знаеш, че има господарка?

— Намерих писмо, с което ѝ съобщават, че семейството ѝ е избито.

Обърна се към нея и учудено повдигна вежди.

— И какво ѝ написа?

— Ами, че съм взела някои от нещата ѝ и че ще се разплатим възможно най-скоро.

Джером хвърли поглед към Джейми.

— Не е било необходимо да си правиш труда. Скоро или бунтовниците, или янките ще открият това място и ще изнесат всичко.

— Но ако не го открият — настоя Риса, — тя може да си дойде някой ден. Тогава ще разбере, че не целият свят е жесток и покварен.

— Но войната наистина е ужасно покварена, и това е самата истина — възрази Джером, но думите му прозвучаха много повече уморено, отколкото насмешливо или гневно. После стана. — Остави бележка, щом искаш. Вземи каквото пожелаеш и иди да хапнеш. До падането на нощта трябва да сме доста далеч оттук, а това ще изисква дълга изтощителна езда.

Джером излезе. Риса остави писмото върху часовника на полицата и започна да прибира багажа. Точно тогава на вратата се появи Антъни Хокинс, който ѝ подаде ръка. Явно разбираше от гледане на деца — намести удобно Джейми под едната си ръка, докато съветваше Риса да вземе нещо за ядене — по пътя нямаше да спират дълго време.

— Имате дарба за това — забеляза тя, сочейки начина, по който държи Джейми.

Той се ухили.

— Имам жена и две деца в Коринт, Мисисипи, мисис Макензи. Ужасно ми липсват. Затова ми прави удоволствие да държа бебето.

Риса кимна.

— Надявам се, че този път ще успеете да видите жена си и децата.

— Това ще зависи от Южния военен департамент, след като им докладваме — отвърна Хокинс. В гласа му нямаше омраза. Той бе войник, и изпълняваше заповеди. Освен това беше южняк, помисли си тя, и щеше да стори нужното за своята кауза.

Последва го и в гостната. На масата беше останала само една чиния, пълна с овесени ядки и бекон и чаша димящо кафе до нея.

— Сега по-добре побързайте — рече Хокинс.

Но когато седна, Риса погледна с любопитство към Антъни Хокинс, който се бе настанил на перваза на един прозорец с Джейми, за да я изчакат да се нахрани.

— Хм — промърмори тя, — за вас щеше да е много по-безопасно, ако бяхте тръгнали направо на юг.

— Капитанът не беше виждал сина си, мисис Макензи.

Риса се стегна.

— Той поиска така. Казал на баща ми, че не иска да вижда нито мен, нито сина си.

— Никой не би желал да види детето си в затвора, мадам.

— Ами жена си? — попита тя кисело, чудейки се дали мъжете, които се сприятеляваха с Джером, я мразеха.

— Войната е много тежка. Човек трябва да последва сърцето си и да направи, каквото му диктува душата. Било му е трудно да вземе такова решение, след като жена му е тръгнала по свой път.

Риса пое дълбоко дъх, изпи глътка кафе и го погледна.

— Аз бях за Съюза дълго преди да го познавам, мистър.

— Никой не ви е обвинил в предателство, мисис Макензи.

— Разбирам. Значи не съм предателка, бидейки виновна за ареста на капитан Макензи, защото винаги съм поддържала Съюза.

Хокинс изглеждаше като онемял.

— Е, предполагам... че... сигурно е така.

Искаше ѝ се да крещи.

После отново усети необичайните тръпки по гърба си. Подскочи и се обърна. И наистина Джером тъкмо беше застанал на прага, слушайки думите ѝ, които звучаха като истинска изповед.

Задържа гневния си поглед върху него. Той я погледна на свой ред.

— Е, май си готов — рече тя отсечено.

— Точно така.

— Тогава да вървим — отвърна Риса и мина покрай него.

Той хвана ръката ѝ.

— Не искам никакви номера, Риса.

— Не възнамерявам да ти правя никакви номера, капитан Макензи.

— Без значение къде те водят? — попита Джером с неочаквано весела нотка в гласа и почуда в погледа.

— Без какво значение, капитане. В теб е синът ми.

С тези думи Риса излезе. Робърт Грей и Рики Бойл вече бяха закарали конете пред имението. Робърт мина напред, за да ѝ помогне да прикрепи пътната си чанта към седлото на черния кон. Джером се качи първи и ѝ подаде ръка. След като се настани пред него, Антъни ѝ връчи малкия Джейми и всички тръгнаха на юг.

Избягваха главните пътища, защото не знаеха кой управлява отделните райони в Северна Вирджиния. На едно място Джером я попита за движението на войската в околността, но тя може да му каже твърде малко — че Хукър готви голяма кавалерийска атака.

Джером и Риса яздеха начело на групата. Разстоянията бяха дълги и изморителни. След няколко часа Джейми се събуди и започна да пищи. Докато Риса се колебаеше дали да го нахрани, Джером се поинтересува какво става.

— Гладен е.

— Което е основната причина ти да бъдеш с нас — каза ѝ той така кисело, че тръпки я побиха. — Е, нахрани го — съгласи се накрая Джером.

— Тук не е удобно.

— Наистина ли? Е, ще ти се наложи. Другите са доста назад.

— Не съм виновна за случилото се, Макензи, и няма да го повтарям. Но щом си решил да се проявиш като самонадеяно копеле, можеш да се обзаложиш, че за в бъдеще ще бъда заплаха за теб!

За момент Джером притихна и тя моментално съжали, че е дала воля на гнева си. Сега той държеше картите. Ако я свали долу и я остави насред пътя, тя едва ли щеше да се справи.

— Е, добре — промърмори той. — Бойната линия минава оттук.

Джейми използва момента, за да нададе пронизителен вой, и Риса бе принудена да го нахрани. Но докато притискаше бебето и разкопчаваше роклята си, Джером дръпна юздите, свали шинела си и го сложи на гърба ѝ за параван.

По-късно, когато се стъмни, Риса задряма. Събуди се от внезапна уплаха и видя, че Антъни е взел детето. Усети, че е спала на гърдите на Джером. Намираха се дълбоко във вътрешността на Вирджиния.

Джером си проправи път до охраняваната полоса, ограждаща армията на генерал Лий, и оттам ескорт ги придружи до конфедералния лагер.

Навред край лагерните огньове мъжете, които се чувстваха като у дома си, сновяха и приготвяха вечерята. Вдигаха се наздравици. После всички се строиха, за да поздравят юнаците, избягали от Олд Капитол — особено след като бяха предвождани от морския капитан, който успя да пробие блокадата, за да ги снабди с обувки, лекарства, оръжия и муниции. Първо ги отведоха в палатката на полковник Блаумт. Той

почерпи мъжете с царевично уиски, а Риса с кафе от цикория. После, когато Джером и другите отидоха да се срещнат с командващите офицери, Риса и Джейми бяха заведени до удобна палатка, освободена специално за нея от един офицер. Вътре имаше легло, умивалник, сгъваеми столове и малко бюро.

Тя седна на леглото заедно с Джейми, благодарна за оказаното ѝ внимание, макар да не забравяше, че е заобиколена от армията на Северна Вирджиния. На входа имаше охрана. Дали я пазеха, за да не избяга, или за да се попречи на някой разярен бунтовник да ѝ стори зло.

Не беше минал и половин час, когато чу някой да я вика:

— Риса Макензи? Хей! Може ли да вляза?

Тя подскочи от учудване, притискайки Джейми до лудо биещото си сърце. Не знаеше защо е уплашена, не се досещаше кой бе произнесъл името ѝ с такова уважение. Преглътна тежко.

— Да?

Платницето се вдигна и влезе някакъв мъж. Със сигурност беше от рода Макензи — зеленоок, с тъмна коса, много симпатичен. Чертите му се отличаваха със същите остри линии, издаващи индианската кръв на Джером и Сидни.

— Brent, ти ли си? — смутолеви Риса.

Той се ухили и протегна ръце към бебето.

— Да, аз съм. А това не е ли моят племенник?

Тя кимна, поколеба се за миг и му подаде вързопа. Brent седна на походното легло и започна да го оглежда. Джейми беше ангелче — досущ като при първата среща с баща си. Усмиваше се и гукаше на своя чичо.

— Страхотно момченце! — възкликна Brent. Военният му шинел беше износен и тук-там се виждаха дупки. Ботушите му бяха изтъркани и протрити. Вдигна поглед и я изгледа изпитателно. После се усмихна.

— Е, май на пръв поглед идеалната съпруга за моя братовчед янки се оказа бич за Юга! — каза той лековато с цел да я подразни. — Сега разбирам защо. Ти си красива жена, нищо чудно, че създаде такъв хаос в семейството ми!

Риса изпъшка, дълбоко засегната.

— Опитвах да помогна на Алена Макензи и оттогава преживях същински ад! — отвърна с равен глас, едва сдържайки гласа си. — А колкото до...

— Изглеждаш прекрасно — прекъсна я Брент. — Очевидно нямаш проблеми в работата.

Той беше доктор, и тя го знаеше. Въпреки това се изчерви.

— Да, всичко е наред.

Отново се надвеси над племенника си и започна да си играе с ръчичките му.

— Радвам се. Майка ми сигурно се е разболяла от притеснение без значение какво си направила. След като...

— Но майка ти е добре, нали?

— Много добре, доколкото знам. Преживя изключително трудно раждане с малката ни сестричка Мери. Естествено, моля се всички ние да преживеем войната, но брат ми дърпа дявола за опашката. Но е хубаво да знаеш, че има кой да продължи рода Макензи, каквото и да ни сполети.

— Моля те, не говори такива страшни неща...

— Но аз не съм песимист, а реалист — рече той, усмихвайки се на бебето. После се обърна към Риса. — Честно казано, чух противоположни мнения по твой адрес.

— Дори съм учудена, че са противоположни. Повечето от тях чисто и просто ме осъждат.

Брент се усмихна и на бузата му се оформи дълбока трапчинка.

— Войниците търгуват на бойното поле, а генералите от Севера и Юга, бивши състуденти, си изпращат подаръци един на друг, преди да започне артилерийският огън. Разменял съм ранени войници янки заедно със съюзнически лекари, които твърдят, че си по-добра от дузина санитарии в лазарета. Според тях ти си уравновесена, умела и вършиш добра работа. И това си е нещо, като вземеш предвид колко стриктна е мисис Дороти Дикс, началник на съюзническите болници при наемането на медицински сестри. Изискванията са сестрите да бъдат над трийсетте, прости като тиквен пай и облечени като възрастни пуритански вдовици. Как успя да стигнеш до бойното поле?

Риса се усмихна.

— Аз съм дъщеря на военен. Била съм на десетки места с баща ми. Повярвай ми, жените подминават Дороти Дикс, като обикновено се

обръщат направо към главния лекар. После започват да се грижат за своите роднини и за други войници. Странно, но аз съм се учила тук, на фронта, за което трябва да съм благодарна на баща си. Но — припомни му тя, — Алена често работеше с хирурзи, а доколкото разбрах, и сестра ти Сидни е практикувала в някои от болниците в Ричмънд.

— Конфедералните бързо разбраха, че сме в отчаяно положение. Наред с останалите мнения чух и това на Джулиън. Ако той мисли, че си добра, значи си добра. Искаш ли да ми асистираш?

Риса сбърчи чело.

— Сега? В тъмното?

— Утре сутрин. Искам да прегледам няколко пациенти, да видя дали мога да спася някой и друг крайник, преди да е започнало сражение и да съм се оказал принуден да кълцам хората като касапин — прибави Брент с горчивина.

Риса кимна бавно.

— Разбира се, ще ти помогна с удоволствие. Имам предвид, ако...

— Ако позволи брат ми? — попита той и тя беше сигурна, че се опитва да я провокира.

— Ако съм още тук — рече тя.

— Добре — Брент се изправи и неохотно ѝ върна Джейми. — С нетърпение очаквам да ми асистираш. Лека нощ.

Той си тръгна, а Риса, капнала от безсънието и продължителната езда, се унесе заедно с Джейми върху походното легло. Тази нощ спа добре. В просъница дочуваше гласовете на Джером и брат му, идващи от съседната палатка. Отнякъде долетя и женски глас, явно на войнишка курва. Идваха от Севера и от Юга. Риса се молеше съпругът ѝ да не е с някоя от тях; осъзна, че независимо от всичко пренебрежителното му отношение дълбоко я нараняваше. Обзе я отчаяние, прорязващо я като нож.

С мъка сподави вик на почуда, когато разбра, че в палатката ѝ се извисяваше мъжка фигура. Не издаде нито звук и едва сега успя да го познае. Джером. Стоеше, наклонил глава в дълбоко размишление. Риса не смееше да мръдне.

След малко той се приближи и се надвеси над нея. Риса не отвори очи и се направи на заспала. Когато по-късно погледна, него

вече го нямаше.

На сутринта пристигна Брент, придружен от мускулист санитар и набита жена с огромен бюст.

— Това е Мейзи Дарън. Тя ще гледа Джейми, докато отсъстваш — рече Брент.

Джейми беше нахранен и спеше; усмивката, която цъфна на лицето на Мейзи, убеди Риса, че спокойно може да остави детето в нейни ръце. Когато излязоха, хирургът я попита:

— Сигурна ли си, че можеш да го направиш?

— Дали съм сигурна, че искам да помогна при спасяването на нечий бунтовнически живот? — на свой ред попита тя.

Брент спря и я погледна открито.

— Да.

— Да, сигурна съм — отговори Риса.

Едва бяха започнали, когато към тях се присъедини още един асистент — Джером.

Докато наблюдаваше как двамата братя работят в синхрон, тя се замисли дали изобщо има нужда от нея. Въпреки огромната ледена стена между нея и съпруга ѝ Риса откри, че се справя много добре в един екип с него. Все пак имаше достатъчно опит. Джером притежаваше силата, а тя уменията.

С напредването на деня Риса се впечатли силно от зет си. Въпреки бързината, с която трябваше да се оперира, той запази спокойствието и добрите обноски; раздели внимателно малкото количество упойка, разясни какви инструменти ще са му нужни и за какво служат. Квалифицираният санитар на Брент и Джером улесни работата много повече, отколкото Риса си бе представяла, и на моменти забравяше колко души участват в операцията. По едно време, когато тампонът не успя да спре кръвотечението на пациента достатъчно бързо, тя мигом се покатери на операционната маса и натисна с цяло тяло, докато тампонът бъде сменен и наместен отново. Свършиха работа по залез слънце. Риса беше капнала от умора. Седна на тревата, за да погледа снишаващото се слънце, и много се притесни, когато мъжът ѝ дойде и седна до нея, предлагайки ѝ сребърен термос. Тя го изгледа предпазливо.

— Бренди — рече той.

— Благодаря — Риса взе бутилката. — Да не би да е награда за това, че не успях да убия нито един бунтовник днес? Как можеш да ми се доверяваш в полевата болница?

Отпи от брендито, задави се и се закашля, докато течността слезе надолу до стомаха ѝ. Джером дръпна бутилката от ръцете ѝ и отпи голяма глътка. После я затвори и присви очи към залязващото слънце.

— Знаех, че няма да посегнеш на беззащитни мъже.

— О? — рече тя, а сърцето ѝ заби от вълнение и надежда.

— Заобиколена си от хиляди бунтовници тук. Не би имала възможността — отговори Джером.

Риса се изправи и се отдалечи, но той също стана и преди тя да успее да направи и две крачки, я хвана за ръката, завъртя я на сто и осемдесет градуса, за да го погледне. Сигурна беше, че ще ѝ се извини.

Но той не го направи.

— Тръгваме утре, рано сутринта.

— Къде отиваме?

— В Ричмънд — рече той и отмина.

Антъни, Рики и Робърт останаха при армията, като отново се присъединиха към своите роты. Антъни дойде да се сбогува с нея, докато си наливаше кафе край лагерния огън на следващата сутрин. Каза ѝ, че след предстоящата битка ще ги разпуснат в домашен отпуск за един месец. Той участваше във войната още от първия ожесточен сблъсък между Севера и Юга и му се полагаше почивка. Разчувствана от думите му, Риса го прегърна импулсивно за довиждане и чак тогава видя, че Джером се е облегал на едно дърво, дъвчейки стръкче зелена трева, и я наблюдаваше. Не каза нито дума, но се изправи и се отдалечи.

Наистина имаше да ѝ каже много малко, докато язدهа върху огромния черен кон, който измина със скоростта на стрела останалото разстояние до Ричмънд. Разбра, че програмата включваше обсъждане на положението на Джером със секретаря на фронта Малъри. Но когато приближиха Ричмънд, отвсякъде започнаха да прииждат тълпи и Риса с огромно раздражение разбра, че мъжът ѝ е герой. Репортерите се надпреварваха да му задават въпроси за Олд Капитол, за неговото бягство и за дните, през които успешно пробиваше блокадата. Джером имаше дар слово, призна Риса с неохота — любезен и сдържан във всичките си отговори, и особено очарователен за малките деца.

Веднага щом пристигнаха, Джером я изостави, обяснявайки, че войниците ще се погрижат за нейните удобства, докато той се занимава с военни дела. Един по-възрастен войник със стоманеносива коса и с мъдри кафяви очи бе нейният придружител. Но тя имаше чувството, че той е много повече от обикновена охрана — бяха го предупредили изрично да я пази като очите си. Името му беше Алфред Мор и той заведе Риса и Джейми в приятен пансион близо до Белия дом на Конфедерацията. Обясниха ѝ, че Джером ще отсъства още дълго време. Бе събрал огромно количество информация по време на своя плен и пътуването си на юг.

Оказа се, че ще я охраняват денем и нощем. Тя започна да обикаля нервно из стаята. Донесоха ѝ вечеря. После лейтенант Мор я попита дали би желала да ѝ донесат корито за баня. Идеята ѝ прозвуча чудесно, и тя се съгласи. Наслаждава се на водата, докато тя изстина съвсем. Но макар да бе вече късно, Риса се почувства прекалено неспокойна, за да заспи.

Беше отворила прозорците, за да влезе пролетният въздух. Изведнъж чу музикална мелодия, идваща неизвестно откъде. Отначало ѝ се стори неподходяща на фона на мрачната война. Прекрасният валс свърши и започна жига. Накрая изпълниха „Дикси“, а след нея „Вони, синьото знаме“. Риса слушаше музиката, облегната на прозореца и потропваше ритмично с крак по пода. Зачуди се откъде ли идва. Когато погледна надолу към улицата, тя видя Белия дом на Конфедерацията и много карета, чакащи отвън. Изведнъж забеляза съпруга си, който беше застанал пред главния вход на верандата. Беше в компанията на двама мъже: единият дребен, в цивилни дрехи; другият — малко по-висок, с униформа. Имаше и една жена.

Първата ѝ реакция беше силна, безразсъдна ярост. Джером се оказа на прием и флиртуваше, а Риса стоеше заключена в тази стая, сама в столицата на врага.

Поколеба се за миг, после тихичко отвори вратата. Лейтенант Мор го нямаше. Вместо него пред вратата пазеше млад редник, който придружаваше лейтенанта по-рано през деня. Седеше на един стол, опрян до стената, с глава, облегната назад. Дремеше.

Риса внимателно затвори вратата.

За нещастие от плантацията тя бе взела дрехи за път, а не и за бал. Нямаше нищо по-елегантно и представително. Все пак една от

нощниците беше поръбена с дантела над гърдите. С едно бързо отстраняване на ивицата плат над дантелата, Риса се сдоби с изключително смело вечерно деколте. Тъй като кърмеше, бюстът ѝ бе едър и достоен за възхищение. Повдигна сръчно косата си и забодеше само една фиба. Така огнените ѝ къдрици падаха свободно и докосваха шията и раменете. Отстъпи пред огледалото на дрешника; щипна леко бузите си и внимателно започна да оглежда своето отражение. Липсваше ѝ прилична долна фуста, но живееха в условията на война и малко жени успяваха да вървят в крак с модата. Да се облече прекалено модерно, със сигурност би било проява на лош вкус, особено в Юга. Риса бе твърдо решена да отиде на бала.

После си помисли, че е полудяла. Изглежда, Джером познаваше твърде добре брюнетката, овесена на ръката му. Освен това Риса бе генералска дъщеря, а генералските дъщери вдъхваха респект и от двете страни на фронта. Взе Джейми и отиде на пръсти до вратата. Отвори я предпазливо, едва дишайки, от страх, че синът ѝ може да се събуди. Но Джейми сякаш усещаше духа на приключението — или глупостта!, — която бе обхванала Риса, и остана тих като ангелче. Забърза надолу по стълбището и излезе през входната врата.

Белият дом се намираще две пресечки по-надолу по улицата. Риса измина разстоянието почти неусетно, но когато пристигна, Джером го нямаше на верандата. Докато стоеше нерешително отпред, една висока, приятно закръглена тъмнокоса жена с бляскави очи и симпатична физиономия се приближи откъм страната на къщата.

— Здравейте, скъпа, изглеждате толкова тъжна и нерешителна! Мога ли да ви помогна?

Риса понечи да отговори, но гласът ѝ изневери и я обзе неочаквана паника. Нямаше как да се измъкне. Познаваше жената. Познаваше я много добре, защото преди да стане президент на Конфедерациите американски щати, Джеферсън Дейвис заемаше длъжността военен секретар и баща ѝ често се бе срещал с него през изминалите години.

— О, Риса! — възкликна жената. — Риса Магий! Сега Макензи, нали? Разбира се, вашият капитан е вътре. Хайде, нека ви заведе!

— Мисис Дейвис, аз... — започна Риса, готова да се обърне и да избяга. Сякаш беше полудяла.

— Наричай ме Варина, скъпа. Както преди. Ще те представя на останалите. Не мога да повярвам, че съпругът ти се е лишил така лекомислено от твоята компания. Всъщност не мога да си представя някой мъж да те държи настрана. Това ли е първото ти дете? — рече тя, сочейки Джейми. После протегна ръце към него. — Може ли?

— Разбира се!

Варина обожаваше децата си, и децата изобщо. Доколкото знаеше Риса, Варина и съпругът ѝ бяха изгубили първородното си чедо. Явно това бе засилило обичта ѝ към бебетата.

— Страхувам се да не би да изцапа красивата ви рокля.

— Но, скъпа! Сякаш това има някакво значение! Хайде сега, ела.

Риса се поколеба и поклати глава.

— Мисля, че сбърках. Не биваше да съм тук. Джером е изключително популярен. Знам, че двамата забъркахме страхотна каша и дадохме повод за хиляди клюки. Първо, заради недоволството на баща ми, после... Е, всички тези обвинения, че съм причинила попадането му в затвора и пленяването на кораба му!

Варина се засмя тихо.

— Баща ти е стар тиранин, скъпа моя. Добър човек е, но все пак тиранин. Ех, защо и той не е с нас! Но това е положението. Хората винаги ще говорят, но аз те познавам единствено като почтена и благоразумна жена. И щом твърдиш, че си невинна...

Тъмните очи на Варина проблеснаха в нощта.

— Е, не съм напълно невинна.

— О!

— Аз съм янки.

Варина сви рамене.

— По-добре да поканиш известен враг, отколкото да се довериш на приятели, които могат всеки момент да ти забият нож в гърба. Хайде. Това е мой прием и ти си поканена.

Първата дама се обърна и тръгна към къщата с Джейми на ръце. Риса нямаше друг избор, освен да я последва.

Към главните зали на къщата водеше малък вход със стълбище от изкуствен мрамор. Музикантите бяха настанени отдясно, в салона зад столовата. Мебелите бяха изнесени заради танците и къщата преливаше от народ. Дамите може и да страдаха заради военната оскъдица, но не и тук: повечето носеха шикозни вечерни тоалети. Много от тях в черно.

Когато влезе в салона заедно с Варина, Риса веднага усети любопитни погледи върху себе си. Беше благодарна за това, че придружава първата дама. Никой не би посмял да я заговори в нейно присъствие, макар че по лицата на някои гости се четеше недоумение: коя ли е тази жена?, докато други със сигурност знаеха. Естествено, когато Варина започна да я представя на хората, мълвата плъзна из залата. Риса чу шепота и клюките около себе си.

Но това беше домът на Варина. Ето защо всички запазиха благоприличие. Всеки път домакинята я представяше като „Мисис Макензи, съпругата на нашия безстрашен герой“ и показваше Джейми, сякаш бе нейно дете. За да придаде официалност на присъствието на Риса, Варина я заведе при самия президент. Висок и измършавял, с изпито лице и уморени очи, Джеферсън Дейвис беше много различен, отколкото Риса си го спомняше. Позна я след няколко секунди задълбочен размисъл.

— О! — извика Джеферсън и взе ръцете ѝ в своите. — Скъпа Варина, видя ли колко е пораснала? Е, как е старият негодник, баща ти? Липсва ми, и още как. Съжалявам, че се бие на противниковата страна, но е роден янки, и няма друг избор. Произхожда от стар ирландски род от Ню Йорк и едва ли някой може да промени този факт. Сигурно още бълва огън и жупел, задето си се омъжила за бунтовник, миличка.

— Е, няма съмнение, че би предпочел съпругът ми да е янки, мистър.

— Но, предполагам, е горд с внука си!

— Той е великолепен, нали? — обади се Варина.

Докато разговаряха, от тълпата се отдели един офицер и се приближи до президента. Варина застана между тях и любезно се обърна към непознатия.

— Тази вечер ни гостува дъщерята на наш стар приятел и съпруга на един истински герой на Конфедерацията. Ще извините съпруга ми за малко, докато потанцува с нея, нали, генерале? — попита тя. — Мога да се закълна, че оркестърът засвири валс.

Изумена, Риса се озова в ръцете на непохватния, облечен в черен фрак, президент. Усмихна му се.

— Много мило от страна на жена ви. Сега гостите ще се отнасят добре с мен, нали?

Президентът се ухили и тя разбра, че има чувство за хумор, макар политическите му врагове да го отричаха.

— Варина е най-скъпоценното нещо в живота ми. Тя неслучайно се държа мило с теб. Всеизвестен факт е, че генералът и аз се сражаваме при всеки удобен случай. Съпругата ми се постара да те увери, че тази вечер забравяме за споровете и недоразуменията.

Докато танцуваше с президента, Риса отново зърна Джером. Той все още беше в компанията на чаровната брюнетка, но сега гледаше към нея. Стоеше като попарен. Когато улови погледа му, тръпки я побиха.

Джером не прекрати танца. Продължи да я гледа, и Риса видя синия огън, който се разгоря бавно, но сигурно в очите му. Когато валсът свърши, Дейвис ѝ се поклони. Ненадейно зад гърба му изникна Джером.

— Мистър, не съм и подозирал, че познавате съпругата ми.

— Още от съвсем малка, капитане. Много хора забравят времето, което прекарах във Вашингтон, и болката, която преживях при раздялата с близките си там. Е, добре, връщам ви дамата, мистър. Ако имате късмет, предполагам, че след малко съпругата ми ще ви върне и сина. Макар да се радваме на собствени деца, Варина винаги иска да е заобиколена от малчугани.

— Благодаря — отвърна Джером.

— Не, капитане. Аз ви благодаря. Мъже като вас доказаха, че може да се направи и невъзможното. А сега, ако ме извините...

Той се отдалечи и моментално бе заобиколен от гости. Риса почувства, че страните ѝ порозовяват под погледа на Джером, но спокойно вдигна очи към него.

— Какво правиш тук?

— Ти ме доведе, не помниш ли?

— Не, не съм те довеждал.

— Доведе ме в Ричмънд, а аз мразя да пропускам балове — отвърна тя с нежен глас.

— Е, ще се наложи да пропуснеш този — мрачно промърмори Джером, слагайки ръка върху нейната. — Накрая ще предизвикаш краха на цялата Конфедерация!

— Иска ми се да притежавах тази сила! — рече тя тихо, но в гласа ѝ се усещаше напрежение. — Де да можех да спра кръвопролитията! — добави пламенно.

Джером държеше да я изведе оттук. В това беше сигурна. Но преди да успее да продължи, около тях се струпаха няколко души, които им носеха шампанско. Те поздравиха Джером с нескрито одобрение.

— Заповядайте, капитане! За вас също, мисис Макензи!

Джером представи Риса на войниците, които ги бяха наобиколили. Дойдоха още хора — първо мъжете, после и жените. Риса не знаеше какво си мислят. Отвърщаше им любезно и мило. Призна, че е янки, но съпругът ѝ е от Юга. Сподели с тях, че скоро ще пътуват натам. Беше много забавно. Един млад тъмнокос лейтенант се усмихна:

— Чудехме се кога ще пристигнете, нали приемът е в чест на завръщането на вашия съпруг в Конфедерацията. С нетърпение очакваме да се върне на своя кораб, и отново да ни снабдява със стоки.

Риса погледна учудено към Джером, отмятайки кичур червена коса. Значи балът е в негова чест. А той не ѝ беше казал и явно нямаше намерение да я доведе със себе си.

Музикантите засвириха отново и лейтенантът поиска разрешението на Джером да танцува с нея. Джером се поклони с насмешка. Риса опита да откаже — спомена, че трябва да нахрани сина си, но тутакси ѝ съобщи, че Джейми е отведен на горния етаж в детската стая на семейство Дейвис, където са се погрижили за него. Започнаха да танцуват. Риса усети, че не спира да се носи по дансинга,

завъртайки се отново, и отново. Изгуби Джером от поглед, съзираше го само за миг, и после той отново изчезваше. Всеки път обаче разговаряше с различни жени от Ричмънд.

Сред тях беше и привлекателната брюнетка, която гледаше към Риса с фамилиарна усмивка. Риса се изкуши от мисълта да спре музиката и да издере очите на тази жена. Естествено никога не би се държала толкова безобразно. Нямаше намерение да излага жените янки. Стоеше в центъра на салона и чакаше един майор на средна възраст да ѝ донесе чаша пунш.

— Мисис Макензи!

Обърна се. Насреща ѝ бе застанала брюнетката с царствено протегната ръка.

— Да, здравейте — промърмори Риса и също ѝ подаде ръка.

— Толкова много съм слушала за вас, но не очаквах, че ще се запознаем тази вечер. Джером ми каза, че няма да присъствате.

— Ами, бях уморена — смутолеви Риса. — Той смяташе, че искам да си почина, но не можах да устоя и дойдох. Извинете, но вие знаете името ми, а аз не знам вашето.

— О, скъпа! Мен всички тук ме знаят. Всъщност вие сте неизвестната — рече брюнетката и примигна невинно, сякаш в думите ѝ нямаше и капка злоба.

Риса се усмихна.

— Наистина ли? Вие сте...

— Жанин Томпсън. Баща ми е Пиърс Томпсън. Той е изключително важна личност на политическата арена в щата. Така беше и преди войната. Изнасяше най-качествения памук в целия щат.

Жанин Томпсън. Жената, за която вестниците намекваха, че възнамерява да се омъжи за Джером. Бившата му годеница? Той никога не си направи труда да ѝ обясни.

Риса се почувства зле. Жанин беше много хубава — с тъмна коса и снежнобяла кожа. Бъбреше оживено, но от цялата ѝ същност лъхаше някаква скрита горчивина, от която я достраша.

Риса реши твърдо да не показва ревността си.

— Поздравявам ви — каза тя равнодушно.

Жанин повдигна учудено красивите си вежди.

— О, не, вие заслужавате поздравления. За сватбата. И за детето, разбира се.

— Благодаря.

— Признавам, представях си, че мога да бъда на ваше място, но после... на колко месеца е детето? Къде отпразнувахте сватбата?

Риса повдигна вежди на свой ред.

— Мис Томпсън, колко нагло!

Жанин Томпсън се усмихна и се приведе към нея.

— Истината невинаги е приятна, нали? Обществото съди строго. Надявам се, детето ви да не преживее вашия позор.

— Как смееете да говорите така за детето ми...

Жанин я прекъсна грубо.

— Вие очевидно не знаете какво е да загубиш някого... всички, един по един. Ставаме невъздържани и не се страхуваме да говорим истината. Вие злоупотребихте с нашия герой, а аз бих могла да съм щастлива с него. Никога не бих го предала. Бих дала живота си за него. Сега съжалявам, че не играх по вашите правила и не заченах като вас.

Риса реши да сдържи гнева си, каквото и да й каже Жанин. В гласа на брюнетката имаше острога, граничеца с дълбоко непоносимо разочарование. Умираще от желание да я зашлеви, но едновременно с това й се щеше да избухне в сълзи и да избяга от тази къща. Трябваше да си внуши, че Жанин е нещастна и затова се нахвърли отгоре й, вземайки я за свой враг.

— Мис Томпсън, не съжалявам, че съм родила дете. Аз го обожавам. Моля да ме извините...

— Не мога да ви извиня. Щях да бъда с него всяка нощ. Джером е изключителен мъж. Какво прекрасно тяло има само. Уникален е до... чак до малкото рождено петно с форма на звездичка на левия му хълбок. А вие въобще не го заслужавате. Въобще...

Риса стоеше като попарена. Млада жена с положението на Жанин да говори по този начин! И то за собствения й мъж. Дали наистина има рождено петно?

— Мис Томпсън — каза Риса непоколебимо, — наистина много съжалявам за това, което сте преживяла. Сега трябва да вървя.

После бързо се върна в главната зала. Когато се обърна, видя Жанин да стои точно там, където я беше оставила. Говореше си сама. После при нея дойде някакъв мъж, тя се обърна и смеейки се, прие поканата му за танц.

Риса усети, че трепери, наелектризирана от напрежение. Кога ли за последен път Джером е бил с Жанин? Дали е кроил планове за вечерта? Може би затова я бе оставил в пансиона? Дали трябваше да се сърди или по-скоро да съжалява; можеше ли въобще да стори нещо, след като беше враг?

Тъкмо щеше да напусне дансинга, когато видя Варина да се връща с Джейми. Малкият беше прекарал вечерта в компанията на президентските деца. Сигурно беше гладен и сънен.

— Лейтенант Кларк ще се погрижи да се върнеш в пансиона — рече Варина с нежния си напевен глас. — Съпругът ти е все още зает, но скоро ще се прибере. — После бързо прегърна Риса. — Радвам се, че те видях, детето ми. Макар и при тези обстоятелства.

Риса отвърна пламенно на прегръдката, притискайки леко Джейми. Той изскимтя в знак на протест, и двете с първата дама се засмяха.

Зает. Джером бил зает. Риса направо побесня, когато не видя нито него, нито Жанин.

Лейтенантът я изпрати до пансиона, където я чакаше Мор, а не помощникът му. Мор беше уведомен, че е избягала, беше много разтревожен и разгневен.

Риса дори не си направи труда да го заговори. Нахрани Джейми, навлече нощницата и започна да обикаля из стаята. Беше доволна, че се противопостави на Джером така дръзко, макар да бе ужасена от постъпката си. Жанин Томпсън я беше вбесила. Сега трябваше да обмисли какво да каже на Джером, когато се прибере.

Часовете минаваха, а той все не идваше. Накрая, въпреки бурята от чувства, които я изгаряха отвътре, Риса реши да си легне. Припомни си, че е генералска дъщеря и трябва да бъде подготвена за трудностите на войната, която водеха помежду си.

Изведнъж усети, че по бузите ѝ се стичат сълзи и че не може да спре да плаче. Накрая се успокои и заспа.

Джером не можа да се начуди на подобна дързост. В Ричмънд, в самото сърце на Конфедерацията, Риса бе дошла в резиденцията на самия президент. Не му беше минало през ума, че жена му може да

познава Дейвис и Варина, въпреки че баща ѝ и Джеферсън се занимаваха с военна политика от дълго време.

Облечена в проста памучна рокля, Риса беше засенчила всички дами на приема. Движеше се елегантно, гордо и самоуверено. Надсмиваше се над всички и ги предизвикваше с всяка своя дума. В този момент Джером имаше огромното желание да я удуши, макар че в същото време открито се възхищаваше на куража ѝ.

Беше толкова уморен, та чак костите го боляха. Умираще за сън, но Дейвис го помоли да изчака няколко минути, за да поговорят насаме, преди да си тръгне. Джером възнамеряваше да заминат рано на следващата сутрин за крайбрежието на Северна Каролина. Предложиха му малък кораб, който не беше на нивото на „*Лейди Варина*“, но изглеждаше достатъчно здрав, за да им послужи да си върнат кораба.

Когато гостите си тръгнаха, Дейвис затвори вратите на малкия салон на първия етаж, който му служеше за кабинет и за шивашко ателие на съпругата му.

— Искам да ви уведомя, капитане, че и имам, и нямам информацията относно инцидентите, които се случиха напоследък, — каза Дейвис, подавайки чаша портвайн на Джером.

— Не ви разбрах, мистър.

Дейвис седна и започна да масажира с пръсти слепоочията си.

— Първо, много от членовете на вашия екипаж ще ви чакат в Северна Каролина. Съпругата ви е наела адвокат янки и някак си е успяла да уреди освобождаването им благодарение на доброто име, с което се ползвате. По-точно заради снизходителността ви към пленените войници от съюзническите кораби.

— Жена ми е наела адвокат?

— Да.

Не му беше казала нищо за това. Не че ѝ беше дал шанс да го направи. Но дали това я оправдава напълно? Може би е искала корабът да бъде пленен, без това да навреди на екипажа му.

Хората вършат странни неща, водени от странни причини. Магий беше положил всички усилия, за да го запържи в затвора, след като му прости за отвличането на Риса. Искаше да го държи настрана от войната, да запази живота му.

— Благодарен съм, че хората ми са живи и здрави.

— А колкото до странната случка с каретата, когато сестра ви е била...

— Срегнах тъста си, и той напълно отрече да има нещо общо с покушението срещу сестра ми.

Дейвис кимна сериозно.

— В хода на войната откриваме все повече, и повече шпиони, за които не сме и подозирали. Наскоро един войник на смъртно легло признал пред лекаря си, че в онази нощ е застрелял кочияша, който тъкмо щял да удари сестра ви. Свещеникът Осби, който му дал последно причастие, нямал и най-слаба представа за какво говори войникът. През цялото време споменавал Белия дом на Конфедерацията. Ето защо свещеникът се свърза с мен. Мъжът признал, че му било платено да напусне Флорида. Капитане, засега не мога да ви помогна с друго, но поне разбрахме, че имате сериозен враг в родния си щат. Макар всичко това да звучи невероятно, вие, както и Робърт Лий, успяхте да сторите и невъзможното. Сега се нуждаем именно от такова нещо. Затова аз подкрепям вашето решение да си върнете кораба. Но ви моля, бъдете изключително предпазлив. Едно е да се изправиш срещу дулото на врага, съвсем друго — да те дебне скрита опасност. Тогава положението става наистина сериозно.

Джером се изправи и се ръкува с Дейвис. След това му отдаде чест.

— Ще си върна кораба и ще оправдая доверието ви в мен.

Излезе от Белия дом и тръгна бавно по тъмната запустяла улица. За пръв път усети, че го гризе съвестта.

Семейство Магий не са участвали в опита за покушение срещу Сидни. Може би Риса нямаше вина и за останалите престъпления?

Поклати глава, стискайки здраво устни. Каза си, че не бива да става толкова лесна жертва на надеждата. Риса е имала доблестта да уреди освобождаването на неговия екипаж. Но пък бяха конфискували кораба му.

Освен това прекара няколко месеца в затвора. Имаше враг във Флорида. Но това не значи, че този враг не е собствената му жена. И все пак...

Върна се в пансиона. Кимна нервно на смутения млад войник, който стоеше на пост. Очевидно той бе виновен за бягството на Риса. Влезе в стаята и се промъкна до леглото в тъмнината. Прокрадващата

се през прозорците лунна светлина му позволи да я зърне — тя спеше, прегърнала Джейми. Беше облечена с тънка бяла нощница, под която прозираха пищните извивки на тялото ѝ. В сетивата му се надигна възбуда, и той отскочи от леглото като опарен.

Всъщност защо не? Защо да не премести спящото дете, да се настани до нея и да утоли изгарящата си страст? Само бог знаеше в какъв ад се бе превърнал животът му напоследък.

Какво значение можеше да има посред нощ дали го е предала, или не. Особено след като в момента жадуваше за малко спокойствие и наслада. И без това утре заминаваха.

Но не можеше. Чувстваше се оплетен в примките ѝ. Тя беше горда, силна, изпълнена с достойнство. Не губеше кураж и в най-трудните моменти. Въпреки всичко се появи на приема с невиждана грация и елегантност. Никога не се преструваше, че подкрепя каузата на Юга. Вярата и надеждата ѝ в Севера бяха непоколебими, докато Джером се съмняваше в собствения си разум и в правотата на Конфедерацията. Да, Щатите имаха права. Да, Флорида се оттегли от войната, а той бе гражданин на щата. Обичаше страстно дома си, обичаше дори забравеното от бога тресавище, простиращо се в семейното им имение.

Но робството не беше правилно. Янките не бяха чак толкова велики. Искаха да освободят робите, но не бяха подготвени да ги образуват и да им дадат равни права с белите. Паразитната институция на робството трябваше да се премахне, но не изведнъж, а постепенно.

Ще си платят за тази война. В това беше сигурен. Десетилетия, може би векове наред.

Как можеше да я съди? Беше се влюбил в нея. Започна да вярва, че могат да изградят свой живот, че любовта им ще стане по-силна, а точно когато хлътна целият...

Риса бе действала обмислено. И го беше предала. Въпреки това я желаше. Стори му се, че е изминала цяла вечност, откакто я видя за последен път, откакто я държа в обятията си.

Сетивата му крещяха от болка и гняв, тялото му гореше. Нервно сви ръце в юмруци.

Какво значение имаше, каза си иронично той. Получи това, което желаше. Намираше се на своя територия, тук няма как да го заловят. Не се страхуваше, че всеки момент могат да нахлуят войници, никой

не би се подиграл с него: използвай нощта, вземи я, улови мига! Беше толкова отдавна, толкова адски отдавна...

Едва се сдържаше да не ѝ посегне, обзет от ярост.

Но изведнъж Джейми се размърда, ритайки с малките си крачета. Риса се помръдна и бебето започна да плаче. Тя не се събуди напълно: само леко се надигна и взе да разкопчава нощницата си. Отвори наполовина очи, които се затвориха, щом притисна Джейми до себе си. Инстинктивно го насочи към гърдата си и той жадно засмука зърното ѝ, докато го поклащаше нежно.

Джером не мърдаше от мястото си. Докосна бузката на сина си и внимателно проследи една синя вена, пулсираща върху гърдата на Риса. Тя спеше дълбоко и непробудно. Когато докосна лицето на жена си, Джером смръщи чело: цялото беше мокро. Явно беше плакала насън.

Обърна се и излезе от стаята. Слезе в кабинета долу. В камината догаряше една главня. Сенките пълзяха бавно из стаята. Наля си малко бренди и се загледа в пламъците на догарящия огън.

После взе окончателно решение за бъдещите си действия.

За голяма изненада на Риса, мъжът ѝ беше заминал. Когато се събуди, намери писмо, пропито от обвинения и грубост. Уведомяваше я, че се връща в морето възможно най-бързо. Скоро лейтенант Мор щял да я придружи във влака на юг. Трябвало да минат през Вирджиния, Северна Каролина, Южна Каролина, Джорджия, за да стигнат до северната част на Флорида, където щели да я посрещнат войските на щата. После щели да я отведат при Джулиън и когато Джером има възможност, щял да дойде при нея в лагера на братовчед си.

Риса беше много разочарована и ядосана, защото не успя да говори с него след приема. Явно беше идвал в стаята, щом нещата му липсваха. Джером не ѝ бе съобщил къде заминава, но много се разстрои, когато научи, че Пиърс Томпсън и дъщеря му също са напуснали Ричмънд. Риса си каза, че Джером сигурно е някъде в открито море. Тогава може би семейство Томпсън бяха заминали по същото време, но нямаше представа накъде. Жанин беше едно жалко създание, психически пречупено от войната.

Да, но явно това жалко създание беше запознато отблизо с хълбоците на съпруга ѝ. Риса не се стърпя и пламна от ревност при мисълта, че и други жени се навъртат около него. Особено когато... Не искаше да има нищо общо с Жанин.

Варина ѝ изпрати кошница с храна за из път, предупреждавайки я, че трудно ще намери сносна храна по време на пътуването. Писмото на първата дама звучеше малко объркващо: разиграла се кавалерийска битка с няколко ранени, столицата гъмжала от войници и куриери, медицински персонал и санитарни коли.

На Риса ѝ хрумна, че е съвсем възможно да избяга от своя придружител, както го направи онази нощ. Може би тъкмо защото омразата бе пуснала дълбоки корени в душата ѝ, тя жадуваше да замине на юг.

Навсякъде имаше войници, охраняващи железопътните релси. Влаковете постоянно пренасяха хора, съобщения, войски и стоки. Конфедерацията отчаяно се мъчеше да поддържа пътищата си.

Колите бяха пълни с войници и постоянно сновяха нагоре-надолу из улиците. Имаше и много бегълци — майки, бащи и деца, хора, загубили домовете си.

Риса си побъбри с една жена от Северна Вирджиния, която нехаеше за развоя на войната. Изглеждаше измършавяла почти до смърт — страните ѝ бяха бледи и изпити. Правела всичко възможно, за да изхрани двете си деца — едното на две, другото на три години. Притежаваше земя. Макар и сама, успявала да поддържа малка ферма. Съпругът ѝ бил убит от снаряд, гръмнал над главата му, докато се опитвал да спаси добитъка. Но животните били конфискувани от войниците за храна. Опожарили къщата. Жената се опитваше да стигне до сестра си в Джорджия.

Риса погледна учудено към лейтенант Мор, който се възпротиви, когато тя ѝ даде кошницата с храна. Усмивката, която цъфна на лицето ѝ, блясъкът в очите ѝ, когато пое скромния подарък от Риса, си струваше, въпреки несгодите на войната.

Пътуваха цели шест дни — престоят на влаковете беше дълъг. На няколко пъти се наложи да слизат, за да сторят път на преминаващите войски. Те идваха от Джорджия и можеха да си купят храна от тях. Риса успя да спечели благоразположението на лейтенант Мор, който ѝ напомняше за баща ѝ. Генералът ѝ липсваше много, и тя се молеше за него.

Влакът ги откара до най-северната част на Флорида. Но за да се спуснат до западното течение на Сейнт Джоунс и да си проправят път до бунтовническия лагер във вътрешността на щата, беше нужно да използват коне. Теренът се оказа скалист — затова не можеха да вземат карета — най-доброто, което намериха, беше невзрачна каруца и Риса предпочете просто да вземат коне.

Конете, които купиха, бяха кльошави, дръгливи животни. Но явно в тях имаше повече хъс, отколкото изглеждаше на пръв поглед, защото въпреки бебето и изтощителния преход, човекът, който наеха за водач, успя да измине с тях тридесет и пет мили през първия ден. До средата на третия ден вече бяха стигнали до конфедералния лагер. Джулиън и Тиа бяха там, но Риса едновременно се натъжи и ядоса,

защото и двамата я посрещнаха студено. В края на краищата Джулиън беше този, който направи постъпки тя да се качи на борда на „*Лейди Варина*“ точно преди да пленят Джером.

Пристигнаха по тъмно. Риса беше капнала от умора. Джейми се дразнеше от всичко. Първо поздрави Джулиън, Тиа и майор Вейл, който временно управляваше силите в лагера. Като всички останали, и майор Вейл се държеше резервирано с нея, предупреждавайки я, че няма да има възможност се свърже с янките от другата страна на реката. Като съпруга на истински южняшки герой естествено Риса беше добре дошла в лагера. Но тук имаше правила, и тя трябваше да се съобразява с тях.

Отведоха я в палатката на Тиа. През дългите месеци, прекарани сред боровете, Тиа се беше потрудила усърдно, за да направи живота си приятен. Походните легла не бяха нищо повече от нарове, но имаше куфари, огледала, бюро, дори произведения на изкуството, окачени по стените на малкото помещение — картини, рисувани от ранените мъже, повечето от тях доста добри. Риса легна на леглото, нахрани Джейми и накрая се унесе.

Събуди се и видя Тиа, която я наблюдаваше внимателно със злобен поглед. Стана, понамести си нощницата и прибра Джейми. Хвърли поглед към Тиа и отсече:

— Не съм предала Джером!

Тиа хладно повдигна вежди, без да отговори.

— Виждала ли си брат ми Иън?

— Скоро не. Но напоследък чух, че е в отлично здраве.

Тиа закрачи из ниската палатка.

— Във Вирджиния се проведе още една решаваща битка край Чансълърсвил. Ужасно сражение. Казват, че това е една от най-блестящите победи на Лий, но пък има хиляди убити и от Съюза, и от Юга.

Риса се изправи, загледана в Тиа.

— Армията на Потомак.

— И войската на Северна Вирджиния. Толкова много убити и ранени! Сред тях и Стоунуол Джаксън — потръпна Тиа — застрелян от собствените си хора! Взели го за янки.

Тя изсъска последната дума, изпълнена злоба.

Риса се поколеба. Стоунуол Джаксън беше ранен. Този легендарен мъж, вярващ в себе си и в своите хора, обожаван от всички. Уважаван от Лий.

Югът не можеше да си позволи да го изгуби, помисли си Риса. При все това не си струваше да оплаква един ранен генерал, след като баща ѝ също може да е сред убитите.

— Тиа, моля те, ако знаеш нещо за баща ми.

— Изпращат ни списъци на загиналите южняци, а не на янките — отвърна Тиа студено, но после поомекна: — Ако баща ти беше ранен, щяхме да разберем. Той е известен човек. Новините идват постоянно от север и от юг.

Риса издиша дълбоко.

— Моля те, господи, дано това е вярно!

— Тиа? — извика Джулиън отвън.

— Влез — рече сестра му.

Когато се появи в палатката, той видя Риса и нямаше нужда да казва каквото и да било. Тя сви ръцете си в юмруци:

— По дяволите, Джулиън, не съм го направила. На никого не съм казала, че ще пътувам на борда на този кораб. Не доверих на никого, че Джером ще дойде да ме види — знаеш, че повиках теб, а не него. Нямам никаква вина за всичко това! Да, искам Югът да изгуби войната, и то бързо! Но не бих рискувала живота на бащата на собственото си дете.

— Знаеше, че ще го затворят — промълви Тиа.

Риса извърна поглед към нея.

— Той е твой братовчед, познаваш го от край време! Откъде бих могла да знам, че ще се опълчи срещу дузина въоръжени мъже? Как можех да предположа, че ще се държи толкова арогантно и безразсъдно? При залавянето можеха и да го убият!

Тиа хвърли поглед на Джулиън, сякаш вярваше на Риса, но не беше сигурна.

Джулиън бавно поклати глава.

— Някой трябва да те е следил.

— Може да е бил всеки. Сейнт Огъстин е град на янките.

— Да, но има и още нещо.

— Като например?

— Бележка от баща ти, в която заплашва Джером и нашето семейство — каза Джулиън.

— Баща ми се противопостави на Джером с пълно право! Но никога не е заплашвал семейството ви. Аз никого не съм предала! Уморих се до смърт от тези обвинения, и ще ти кажа: вината е в някой друг!

— Всичко ми изглежда някак нагласено — промърмори Тиа и погледна към брат си.

— Съгласен съм — отвърна Джулиън.

— Казвам ти... — започна отново Риса.

— Не е нужно да ми казваш нищо. Просто бъди достойна съпруга на Джером. Независимо, че си янки, не прави никакви опити да установиш връзка с приятелите ти от Съюза. Ще изпълниш ли молбите ми?

— Разбира се — рече тя. — Дойдох тук, за да се срещна с Джером.

— С военен ескорт, — допълни Тиа.

Риса се обърна към нея.

— Мислиш ли, че щях да бъда тук, ако не исках?

— Е, ще видим.

С тези думи Джулиън излезе от палатката. Тиа го последва. Риса легна до сина си. Благодарни на бога, че беше капнала от умора. Не мина много време и заспа.

Много моряци от екипажа на Джером го чакаха на пристанището в Северна Каролина. Изглеждаха като малки деца — всеки се радваше да види останалите: Майкъл, Мат, Хамлин Дъглас, доктор Дейвид Стюарт, Джеремайя. Корабът, на който пътуваха, се казваше „Бодкин“. Не можеше да се сравнява с „*Лейди Варина*“. Отплаваха от кея на Северна Каролина по здрач, за да избегнат преследвачите от Съюза. „Бодкин“ беше боядисан в синьо-сиво. Дори платната имаха същия цвят. Камуфлажът се оказа най-голямото качество на кораба. Щом се озоваха в открито море, капитанът се срещна със своите офицери и всички бяха единомислени, че първата им задача е да си върнат „*Лейди Варина*“.

Същата нощ Джером разговаряше с Дейвид и Хамлин в каютата си; поиска да узнае какво се е случило при пленяването на кораба. Нямаше търпение да научи подробностите.

Старият Хамлин взе да увърта.

— Капитане, трудно е да се каже. Бяхме в открито море. На хоризонта се появиха няколко кораба — достатъчно, за да не можем да избягаме или да се борим. Може би ако бяхте с нас — той извърна поглед. — Толкова много съюзнически кораби, със сигурност са имали информация кога и накъде сме пътували.

Дейвид прочисти гърлото си. Хамлин отново погледна Джером с нещастно изражение.

— Да, янките със сигурност знаеха.

Джером се облегна назад и почувства как го затиска тъмен облак. Почти разбираше защо Риса е искала да го заловят. Но не и кораба! Така се излагаха на риск десетки съдби.

— Къде беше жена ми по време на капитулацията? — попита той.

— На палубата. Наредихме ѝ да слезе долу, но тя категорично отказа — рече Хамлин.

— Каква беше реакцията на янките?

Хамлин сви ръце.

— Казаха ѝ да тръгне с тях и тя го направи.

— Поздравиха я топло — допълни бързо Дейвид, — но Риса сякаш не им се зарадва много. Не поздрави никого от тях като стар приятел.

Джером се усмихна.

— Изненадан съм, че сте я защитили. Тя ви прати на Елмира — най-гадното място.

— Но също така и ни измъкна оттам. Наела адвокат и успяла да издейства да ни пуснат. Знаем, че това е истина — започна Хамлин. — Адвокатът янки присъства на нашето освобождение и ни придружи през територията на Севера. Беше приятен, почтен човек. Каза ни, че независимо от войната, все още има свестни мъже, готови да следват изпълнението на закона. Не че пускането ни беше напълно законно — адвокатът ни довери, че използвал довода на мисис Макензи, че вие и екипажът на „*Лейди Варина*“ никога не сме причинявали излишни мъки на хората от пленените в битка кораби и че войниците янки са

получавали от нас първа медицинска помощ. Може би е искала корабът да бъде конфискуван, а ние да бъдем пуснати на свобода. Може пък да е мислила...

Джером вдигна ръка.

— Няма значение.

— Но всъщност има значение, нали? — обади се Дейвид.

Джером впери поглед в него.

— Била е на борда заедно с вас, когато са ви обградили корабите на Съюза. Имате ли друго обяснение за засадата?

Мъжете мълчаха. Капитанът се ухили злобно.

— Господа, време е да си вземем обратно онова, което ни принадлежи по право.

В средата на май до бунтовническия лагер достигнаха слухове, че Стоунуол Джаксън е издъхнал. Беше претърпял ампутация на едната си ръка, когато се заразил от пневмония. Въпреки писмото, изпратено му от Робърт Лий, в което пишело, че без лявата ръка на Джаксън Лий се чувствал като без дясна ръка, великият мъж напуснал този свят. Смъртта му забули в траур целия Юг. Тялото му бе отнесено за поклонение в столицата Ричмънд. Там всички тъжаха за него без значение дали го познаваха или не. По ирония на съдбата един от най-големите стратегии на Севера беше убит от собствените си хора. Загубата беше трагична. Дори Лий едва понесъл случилото се.

Макар да разбираше скръбта по Джаксън, от когото се бе възхищавала, Риса бе много по-озадачена, когато чу за една друга смърт. Антъни Хокинс бе включен в списъците на изчезналите. Предполагаха, че е убит в битка по време на сраженията край Чансълърсвил. Така и не успял да си вземе отпуската; никога повече не видя жена си и децата си. Когато Риса чу новината, отиде в палатката, която делеше с Тиа, понесла Джейми на ръце, и избухна в сълзи.

Тиа се нахвърли отгоре ѝ с ръце, свити в юмруци.

— Как смееш? Как имаш наглостта да оплакваш войник от Юга? Как можеш да се присмиваш на болката ни по такъв начин?

Риса стоеше, втрещена в нея.

— Ако Иън беше убит, и ти плачеше, щеше ли това да означава, че се присмиваш на нашата болка? — попита тя изнервено.

— Иън ми е брат! Антъни Хокинс...

— Той беше мой приятел, забележителен човек, и аз се грижех за него. И ако досега не си осъзнала, че в тази война не съществува рязка граница между врагове и приятели, вземи излез от боровата горичка и виж какъв ад е навсякъде!

Тиа отстъпи назад смаяна.

— Знам какво става! — протестира тя. — Брат ми е янки, баща ми е от Конфедерацията. Майка ми плаче скришом от страх да не ни убият. Едва не обесиха снаха ми. Окачиха братовчедка ми на бесилото, и тя оцеля само защото брат ми ѝ помогна да избяга. Сидни остана във Вашингтон и никой не знае защо, чичо ми сигурно много ще препати, докато тича след нея. И Брент можеха да го убият, когато един топовен снаряд се разби в бунтовническия лагер. Същата съдба очаква и Джером. Всичко разбирам — изкрещя Тиа и се хвърли на леглото си, избухвайки в ридания.

Риса не сваляше очи от нея, чувстваше се безпомощна, съжали, че се отнесе към Тиа с такава ярост. После се приближи колебливо, чудейки се дали Тиа ще приеме съчувствието ѝ.

Реши да опита.

Седна на леглото до нея и заговори меко:

— Тиа, прости ми, моля те. Не исках да те засегна. Работата е там, че всички ние живеем в този кошмар. Трябваше да се запознаеш с Антъни. Беше забележителен човек: нежен, честен, смел, с изключителни маниери. Няма значение на чия страна е бил. Скърбя за неговата вдовица: сигурно е съкрушена; тъжа за децата му, защото никога няма да узнаят какъв прекрасен човек е бил баща им. Кълна ти се, не се подигравам на никого.

За нейна огромна изненада Тиа кимна с глава.

— Ти също ми прости. Не си виновна, че баща ти е съюзнически генерал и че си отраснала на Север.

— Наистина не съм — промърмори Риса.

— Казват, че Чансълърсвил е един от най-бляскавите триумфи, един от най-значимите моменти за генерал Лий, а ние изгубихме хиляди мъже... толкова много хора загинаха. И щатът е в разруха, Флорида е пред капитулация. Няма достатъчно храна и лекарства. Светът се промени, никога няма да бъде същият. Не беше толкова отдавна, когато всичко изглеждаше прекрасно. Мисля си за миналото и

макар да изглежда егоистично, от моя страна, просто искам всичко да свърши.

— Всички се чувстват така, Тиа. Всеки изпитва болката и горчивината. И двете помагаме на ранените мъже на фронта. Всеки от тях е нечий брат, баща, син, любим, приятел. Дълбоко скърбя за моите приятели, Тиа, и от двете страни на бойната линия. Моля се за баща си, за брат ти и за мъжа си.

Тиа вдигна поглед към нея и красивите ѝ тъмни очи блеснаха.

— Кажи ми истината: ти ли предаде Джером?

— Не. Кълна се. — Риса я погледна уверено.

Дълго време погледът на Тиа остана върху Риса. После я прегърна, за което Риса ѝ бе много признателна. Най-после някой да ѝ повярва.

Джейми, чието малко краче също се заплете в прегръдката, издаде пронизителен звук. Риса се засмя, последвана от Тиа. После Риса го сложи да легне. Смяха се и плакаха заедно. Джулиън, който беше дошъл да потърси сестра си, се спря за малко пред палатката. Войната ги е подлудила, реши той. Но когато ги чу да си говорят, се разколеба и отмина.

На следващия ден Риса се събуди рано. Остави Джейми на Тиа и Минеа, индианка, която помагаше в лагера. Жената също имаше деца. Джейми сякаш я обичаше инстинктивно и се радваше, когато е с нея.

Риса забеляза раздвижване в лагера, докато крачеше към реката. Осъзна, че на дискретно разстояние от нея се движи един от помощниците на Джулиън. Никъде не ходеше без придружител, така нямаше и от какво да се страхува. Но който и да я охраняваше, идваше с нея само до тесния проход и я чакаше сред борове.

Изкъпа се набързо. Треперейки, излезе от водата и се преоблече. Едва бе закопчала корсета си, когато до ушите ѝ достигна внезапна експлозия от топовен снаряд някъде напред в долчинката. Инстинктивно се сниши на земята. Топовният гръм бе последван от пушечни изстрели. Риса скочи на крака и забърза към пътеката сред борове, където щеше да открие чакащия санитар.

Но се натъкна на Джулиън, който яздеше малко конче.

— Какво става? — попита тя.

— Край реката се завърза битка. Момчетата на Дикси се присъединиха към флотата на бунтовниците. Очертава се тежко сражение. Отивам да видя ранените.

— Нападение по море?

— Да, по реката дойде един кораб. Риса, махни се от пътя ми.

— Джером?

— Не знам.

— Трябва да е той!

— Най-вероятно.

— Взemi me със себе си. Ще помогна.

Джулиън се вторачи в нея, стискайки зъби.

— Не!

— Моля те! Джулиън, знаеш, че мога да ти помогна! Моля те, прояви малко здрав разум! Как бих могла да се свържа с войските на янките? По дяволите, Джулиън, хайде, ще ти бъда от полза!

Джулиън се поколеба, но осъзна, че през цялото време, докато беше в лагера, Риса не беше на повече от крачка от него — просто нямаше как да се свърже с янките от другата страна на реката.

— Добре — склони накрая Джулиън. После ѝ помогна да се качи на седлото зад него. — Да тръгваме тогава.

Веднага щом Риса се настани, докторът пришпори крантата.

— Хайде, конче, не ме предавай точно сега!

Кобилата се оказа невероятно бърза. Понесоха се в галоп през боровата горичка. Само след няколко минути чуха изстрели. Джулиън дръпна поводите и скочи на земята. После се обърна към Риса. Помогна ѝ да слезе, развърза лекарското куфарче от седлото и забърза към гъсталака.

— Наведи се! — предупреди я той.

Тя го послуша. Последва го, като хвърляше бегли погледи към реката. Рязко пое дъх. Цялата река бе посипана с барут от топовните снаряди. Изведнъж в черната мъгла се забеляза раздвижване. По водата се носеше призрачен кораб. Риса го наблюдаваше, ахнала от почуда.

„*Лейди Варина*“. Пребоядисан, с ново име — „Слава“. Но това не беше корабът на Джером. Кой ли беше тогава?

Според бунтовническото разузнаване „*Лейди Варина*“ бе отведен във Фернандина, за да го използват срещу нарушителите на блокадата — цел, която изпълняваше преди да го пленят, само че за противниковата страна. После янките се бяха оттеглили от Джаксънвил и сега пристанището не беше вражеска територия.

Джером и екипажът му направиха успешен преход до Бермудските острови за муниции, а Конфедерацията трудно можеше да им ги осигури. Отплаваха с трюмове, пълни с памук, а се върнаха с британско злато и пушки. Промъкнаха се покрай брега, скрити в мрака, и това даде възможност на Джером да изготви план за превземането на „*Лейди Варина*“. Беше готов да пожертва хората си, дори и кораба. И въпреки слуховете, че Линкълн, в пристъп на гняв, е казал, че може да обучи нови офицери, но не и коне, капитанът не можеше да си позволи да загуби който и да е от своя екипаж.

Една нощ, докато лежеше буден, той си припомни Сейнт Огъстин и народа на баща си. Джеймс Макензи и останалите семиноли бяха избягали от Форт Марион, след като в резултат на гладуване бяха измършавели дотолкова, че да се промъкнат през решетките. Сега нямаше нужда Джером и хората му да гладуват, но методите за безшумно прокраждане, използвани от семинолите, можеха да му бъдат от полза. Първо разбраха, че „*Лейди Варина*“ се е отправила в открито море. Следващата им задача беше да се качат на борда. Не като го завземат, а крадешком — един по един.

Джеремая Джоунс взе една от аварийните лодки, откри местонахождението и целта на кораба, плаващ под флага на янките. Джером избягваше да използва Джеремая от страх, че могат да го пленят като шпионин, но момчето обеща, ако го заловят, да се предаде и да каже на янките, че преминава на тяхна страна.

Но не го хванаха. Той се върна при Джером, който го чакаше на борда на „*Бодкин*“, с информацията, от която се нуждаеше.

— Тръгват утре през нощта да ни търсят, капитане. Янките са много нервни. Разбрали са, че сте на бунтовнически кораб. „*Лейди Варина*“ е под командването на някой си капитан Пери Улмстед, който твърди, че ще ви обеси на кърмата на собствения ви кораб още щом ви зърне.

— Наистина ли? — промърмори Джером, а очите му проблеснаха заплашително.

— Но капитане, като нищо могат да ви обесят, вие сте избягал затворник и...

— Първо ще трябва да ме хванат, нали така? — рече капитанът.

Следващата нощ „*Лейди Варина*“, която беше излязла в открито море, бе взета на прицел от бунтовниците. Сублимният момент бе дошъл, и те се приготвиха за нападение.

Използваха индиански боен прием.

Пуснаха се по течението, аварийните лодки ги отнесоха до носа, където един по един — в черни дрехи и качулки, в пълна тишина — те използваха такелажна на кораба, за да се покатерят на палубата. Единственото им оръжие бяха ножовете. Обезвредиха стратегическите постове на охраната един по един — тогава се снабдиха с морски закривени саби на Съюзническия флот. Повечето янки бяха избити в схватката и погребани в морето, докато останалите деветима, които се предадоха по собствена воля, бяха завързани за кърмата. Охраняваха ги Дейвид и Джеремайя. Останалите членове на екипажа се запътиха към капитанската каюта. Докато вървяха, чуха янките вътре да си говорят.

— Ако го обесим, след като е вече мъртъв, и го хвърлим в морето, ще изгние и ще нахрани чайките. Помни ми думите, тогава няма да успеят да пробият охраната ни!

Джером учудено повдигна вежди към Хамлин, после кимна мълчаливо. Разбиха вратата на каютата и влязоха толкова бързо, че нито един от петимата мъже около масата не успя да помръдне, още по-малко да извади пистолет или сабя. Веднага познаха Улмстед по пагоните. Естествено той седеше в капитанското кресло и бе вдигнал краката си върху бюрото.

Капитанът янки дори не успя да стане, когато Джером го изненада в гръб и опря нож в гърлото му.

— Какви са тези приказки? Да ме обесите, след като съм вече мъртъв? Да гния и да храня чайките?

Улмстед не си направи труда да се извинява, и това му правеше чест. Просто стоеше мирно.

— Предполагам, че вие сте капитан Макензи.

— Правилно предполагате.

— Ако възнамерявате да ме убиете...

— Не. Макар че седите в моето кресло и сте си вдигнали краката на бюрото ми. Имате ли нещо против да го освободите?

Улмстед стана. Беше среден на ръст с нормално телосложение. По страните на лицето му се спускаха стоманеносиви бакенбарди, много модни в момента, които подчертаваха къдравата му коса.

— Заповядайте на хората си да хвърлят оръжието — посъветва го Джером.

Улмстед им кимна и янките се разоръжиха.

— Какви са намеренията ви, капитане? — попита Улмстед.

— Ами, ще ви вземем кораба, а по-късно вие и вашите подчинени можете да използвате аварийните лодки, за да се върнете на брега.

Улмстед наклони глава, видимо облекчен. После се прокашля.

— Няма да напреднете бързо. По тези места е пълно с пясъчни наноси и плитчини.

— Познавам местността като пръстите на ръцете си. Мистър Дъглас, поемете руля, знаете курса, нали?

Останалите от екипажа трябваше да бъдат изритани от койките — някои от моряците оказаха съпротива, но накрая Джером и неговите хора успяха да превземат кораба без никакви жертви от тяхна страна. Имаше само четирима убити янки и няколко ранени. Капитанът изчака пукването на зората, за да освободи своите пленници. Натовариха ги на лодките, снабдиха ги с вода и храна — и никакви оръжия, и те отплаваха към брега.

След като се отърваха от янките, Хамлин застана спокойно до Джером.

— А сега, какво, капитане?

— Ще останем тук, докато се стъмни. После ще придружим „Бодкин“ надолу по реката, тъй като трюмовете му са пълни с провизии.

— А какво ще стане, ако знаят плановете ни?

— Ще се бием — каза меко Джером и се отдалечи.

Риса се движеше бързо, плътно зад Джулиън, и снижавайки се, се приближи към друг повален войник. Бунтовниците се бяха

разпръснали и стреляха иззад дърветата. Изглежда, янките са видели кораба, плуващ надолу по течението и са започнали да го обстрелват с всички възможни средства.

Гората се изпълни с черен дим.

— Долу, Риса! — предупреди я Джулиън, протягайки ръка към ранения човек, когото бяха наближили. Преобърна тялото.

— Мъртъв — рече тихо и забърза напред.

Риса го последва, преглътна, опитвайки се да не поглежда към войника. Джулиън отново спря — този път при възрастен мъж, който охкаше и пъшкаше на земята, стискайки здраво единия си крак. Беше стар войник. Имаше посивяла брада, бяла коса и сиви очи. Погледна Джулиън, после се усмихна на Риса.

— Е, мога да умра с радост, щом видях такава красота, мис.

— Няма да умрете! — увери го тя на свой ред и му се усмихна.

— Направи бинтове. Имам нужда от турникет! — разпореди Джулиън.

Риса майсторски разкъса долната си фуста и постави турникета около крака на мъжа, веднага щом Джулиън отстрани панталоните, за да види пулсиращата рана. После стегна, за да спре кръвоизлива.

— Как се чувствате, войниче? — попита той легналия старец.

— Вече съм възрастен, и всичко ме боли. Как искате да се чувствам?

Джулиън се ухили на Риса.

— Мисля, че ще се оправя.

После се изправи и тръгна към друг войник, паднал до едно дърво в близката горичка.

Риса стисна ръката на стария войник.

— Ще се оправите, мистър!

Изправи се, готова да последва хирурга, но изведнъж чу цвилене и се обърна. В полуздрача успя да различи силуета на конник.

— Джулиън! — извика тя.

Обърна се и побягна към дърветата.

— Риса? — обади се Джулиън, загледан към мястото, където я беше оставил.

Риса бягаше с всички сили и не се обръщаше назад. Но конникът лесно я застигна и я повали на земята.

Нещо се пръсна на парчета върху главата ѝ и когато тя се отпусна, конникът я метна на седлото и изчезна.

21

Джером използва „*Лейди Варина*“ като щит пред „*Бодкин*“, след като разтовариха безценното му съдържание в едно пристанище надолу по течението. Но бяха отвърнали на огъня на федералните — ето защо не биваше да остават дълго по тези места.

След продължителна артилерийска престрелка най-последно настъпило затишие. Янките бяха изгърмели всичките си налични снаряди. Но много скоро щяха да им изпратят подкрепление и ще ги преследват, докато не ги хванат отново.

— Дъглас!

— Да, капитане.

— Ще взема една лодка и ще отида за Риса и за сина си.

— Добре, капитане.

— Нека дойда с вас, капитане — извика Дейвид, тичайки запъхтяно след Джером.

— Тук ще си по-нужен.

— На борда нямаме ранени, капитане. Само една обгорена от експлозив ръка. Вече я превързахме.

— Хайде тогава.

След двайсетминутно гребане стигнаха западния бряг на реката. Трябваша им още трийсет минути, за да претърсят боровата горичка и да открият Джулиън.

Той седеше на земята, облегнат на дървен куфар. От раната на главата му течеше кръв. Джером започна да обикаля притеснено около братовчед си, докато един от санитарите превързваше раната на слепоочието му.

— Джером — рече Джулиън, опитвайки се да се усмихне. Трудно изговаряше думите. Явно много го болеше. — Знаех, че си някъде наблизо. Сигурен бях, че ще се върнеш за кораба.

— Да, върнахме си го. Но ти...

— Чувствам се като глупак... — каза Джулиън и наведе глава. После вдигна поглед към Джером и въздъхна леко. — Хванаха я.

Отвлякоха я.

— За какво говориш? — свъсено попита капитанът.

Джулиън потръпна.

— Риса. Риса беше с мен. Точно зад мен. От пушека излезе конник. Тя тичаше към мен. По дяволите, Джером, сигурен съм, че викаше за помощ. Конникът я удари по главата с приклада на пушката си. После я метна на седлото. Аз тръгнах след него.

— И не носехте никакво оръжие? — възкликна Дейвид.

Джулиън сви рамене.

— Предполагам, че ние, лекарите от рода Макензи, сме малко чалнати — смутолеви той. — Мислех, че мога да спра нападателя. Може би щях да успея, но след него яздеше още един. Той ме повали на земята, преди да мога да направя нещо.

— Кога се случи това?

— Най-много преди двацет-трицет минути — отвърна Джулиън. — Изгубил съм представа за времето. О, господи, съжалявам.

— За какво, по дяволите? — Джером се наведе над братовчед си и стисна рамото му окуражително. — Не се тревожи. Ще я върна. — После се изправи и се обърна към Амос, санитаря на Джулиън.

— Хич не берете грижа, капитане. Сам ще го прибера до лагера. Само след час ще вдигне глава и ще се заеме с операции.

— Благодаря, Амос — Джером се обърна към Стюарт. — Дейвид, можеш ли да вземеш един от заблудилите се коне, да се върнеш назад и да потърсиш сина ми? По-късно ще се срещнем на кораба.

— А ти какво смяташ да правиш? — попита любопитно Дейвид.

— Ще намеря жена си.

— Джером — възрази Дейвид мрачно. — Янките вече са я хванали.

— И преди са го правили.

— Със сигурност са я превели от другата страна на реката. Тя е на сигурно място, обратно, на своя територия. Никой нормален янки не би наранил дъщерята на Магий.

— Ами ако тези янки не са с всичкия си? Не чу ли какво каза Джулиън? Ударили са я по главата с приклад на пушка. По дяволите! Тук има нещо гнило, макар да не съм сигурен какво. Жена ми може и

да е отведена от янки, но каквото и да стане, тя ще бъде тази янки, която ще се върне на бунтовническия кораб. И то веднага!

Виеше ѝ се свят. Усети мократа земя под себе си, аромата на реката и обраслите с мъх клони, спускащи се над главата ѝ.

Осъзна, че е отворила очи. Беше все още замаяна, когато чу хорски говор. Премигна. Мъхът почти достигаше лицето ѝ. Навред земята беше застлана с килим от барут.

— Риса?

Някой стоеше до нея. Добрият доктор на янките, Теър Крипт. На пристана беше изтеглена малка лодка. Наблизо се виждаха още лодки. Янките, които бяха прекосили реката заради сражението, се връщаха обратно. Някои накуцваха, други кървяха. Крипт ги повика в лазарета и даде заповед на своите санитарни да помогнат на ранените да се качат в лекарската кола. После се наведе над Риса.

— Добре ли си?

Не беше съвсем сигурна. Помъчи се да седне. Здравата я бяха цапардосали по тила. На главата си имаше голям отток, който пулсираше от болка.

— Ти си спасена — събщи ѝ радостно доктор Крипт.

Тя поклати глава.

— Спасена! Това ли наричаш спасение? Бях нападната и повалена на земята! Да не би...

— Не! Не съм те удрял! Помислих, че са те ранили бунтовниците. Да видим... — Крипт опипа черепа ѝ. — Не смятам, че е сериозно. Няколко часа почивка, малко хладка вода и утре сутринта всичко ще е наред.

— Риса, добре ли си?

Тя се извърна и видя лейтенант Остин Сейдж. Той коленичи до нея и я огледа с безпокойство.

— Остин — промърмори Риса. — Не, не съм добре! Удариха ме по главата, доведоха ме тук насила, а аз просто помагах на ранените. Синът ми остана на другия бряг!

— Хайде, нека те измъкна за малко от ужаса на войната. Сега си тук, сред приятели. Надявам се, че ще останеш с нас. Но ако искаш да видиш баща си, ние можем да те заведем при него.

— Риса!

Някой изрече името ѝ със задоволство. Обърна се и видя Фин Макълоу, който бързаше към тях. Сламенорусата му коса беше покрита с мека широкопола шапка.

— Риса! Слава богу, че се върна жива и здрава!

— Не съм се връщала! Детето ми остана там...

Остин взе ръцете ѝ в своите.

— Опитай се да станеш.

Когато понечи да се изправи, тя залитна.

— Какво стана? Защо ме нападнаха? — извика Риса, докато Остин я придържаше да не падне.

— Ето така, Риса. Ще се оправяш — рече ѝ той нежно.

— Мога да се справя и сама. Не бях спасена, а нападната...

— От наши войници? — попита скептично Остин. — Не и от моите хора!

— Да, от твоите хора! Как мислиш, че се озовах тук?

— Намерих те на брега. Остави те един конник. Само това успях да видя... — призна Теър.

— Каквото и да се е случило, синът ми е още там, не разбираш ли? Наистина трябва да се върна при бунтовниците!

— Риса, не можем да те пуснем. Знаеш защо! — каза Сейдж сериозно.

— Не...

— О, генералската дъщеря! — отекна гръмък глас.

Риса съзря майор Досън: неприятен човек, който виждаше войната само в черно и бяло, без никакви оттенъци.

— Доведете я насам, лейтенант. Ще поговорим, ще видим какво знае, после може да си ходи или да помогне на Крипт в хирургията.

Остин я вдигна на ръце.

— Майоре, това е абсурдно — запротестира Риса.

— Жено, не притежавам търпението на баща ви. Това е война! Ако ни създавате проблеми, ще бъда принуден да ви пратя във форт Марион още тази вечер, независимо че сте дама! Всъщност, доколкото ми е известно, дамите не се омъжват за врага!

— Майоре, как смееете? Някой току-що ме нападна, едва не ме убиха...

— Какво е това? — изведнъж се обади Крипт, силно разтревожен.

— Къде? — попита Остин Сейдж.

— Чух нещо във водата... насам.

— Не го ли виждате? Там долу! Нещо се размърда в мътилката. На около метър под повърхността. Идва откъм конете. Слушайте! — настоя Теър Крипт.

Конете започнаха да цвелят неспокойно, Фин Макълоу ги прикриваше отзад. Крипт се оглеждаше нервно наоколо. Досън се присегна и извади пистолета си.

— По дяволите! От този барут и от черния пушек съвсем нищо не се вижда!

— Там! Виждам конник! — предупреди Теър.

Тогавя Риса го видя. От мъглата се появи кон и ездач, слели се в едно цяло. Мисълта, че могат да я ранят отново, я накара да потръпне от ужас. Дали някой не искаше да я убие?

Няма да позволи! Трябва да живее заради Джейми.

— Пусни ме! — изкрещя тя, забивайки юмруци в гърдите на Сейдж. Той изпъшка и разхлаби хватката. Едва стъпила на крака, Риса хукна да бяга. Конникът бе дошъл за нея. Тя тичаше, обзета от паника, усети как земята се клати под краката ѝ, когато конникът я настигна за втори път.

— Копеле! — проехтя гласът на Досън.

Чу се пушечен изстрел, майорът нададе вик и се хвърли в шубрака зад пристанището. Риса изпищя и се затича още по-бързо, съзнавайки, че конят също набира скорост. Почти усещаше дъха на животното във врата си.

— Риса!

Едва не се строполи на земята. Гласът на Джером. О, господи! От тази страна на реката, на вражеския бряг, сам, материализирал се от дима на фона на залязващото слънце! Беше дошъл за нея.

Обърна се точно когато той ѝ подаде ръка. Повдигна я и се опита да я преметне върху седлото, но под тежестта на тялото ѝ и двамата се катурнаха на влажната земя. Риса се уплаши, че конят може да връхлети отгоре им и да ги стъпче. Но животното запази равновесие и след малко вече се носеха в галоп край пристанището, но в обратна посока. Риса се вкопчи отчаяно в гривата на коня.

Джером насочи животното към водата. Там ги чакаха хората му с малка лодка. Янките ги следваха по петите.

— Дайте ми Риса! — изкрещя някой.

Риса видя Майкъл в друга лодка. Помогнаха ѝ да се качи и отплаваха през реката. Все още върху седлото, Джером се обърна към източния бряг и започна да стреля с пушката си. После скочи от коня и хвърли оръжието си в лодката. Заплува срещу течението и най-накрая се добра до борда. Беше бос, гол до кръста, прогизнал. Сnižавайки се, той приближи Риса. Очите му я докоснаха с познатия син пламък.

Тя беше капнала от изтощение, насинена, подута и мокра до кости. Все още трепереше. Помъчи се да седне, да отвърне на погледа му.

— Не съм виновна, че янките те нападнаха! — извика сърдито тя, докато мощните загребвания на Майкъл ги превеждаха през гъстия черен облак от барутен прах.

— Аз...

Стори ѝ се, че синьото на очите му внезапно обгърна целия пейзаж и леко потъмня. Искаше да се бори, да говори още. Но неочаквано всичко се разми пред очите ѝ, опита се да се изправи, но не можа. Само залитна и падна в обятията му.

— Трябва да я заведем на кораба при доктор Стюарт, и то бързо — рече Джером.

Майкъл кимна и подхвана греблата с още по-голямо усърдие. Капитанът придържаше жена си. Накрая стигнаха „*Лейди Варина*“. Джером внимателно вдигна Риса на рамо и се изкачи по стълбата към палубата.

— Върна ли се доктор Стюарт? — извика той.

— Да, сър! — изкрещя в отговор Хамлин.

— Прати го в каютата ми. Веднага! После право напред!

— А посоката, сър?

— Юг, мистър Дъглас, юг. Към дома.

Риса нямаше никаква представа колко време е била в безсъзнание. Когато се събуди, беше отпочинала и главата вече не я болеше.

Стаята, в която се намираше, ѝ беше позната — каютата на Джером на борда на „*Лейди Варина*“. Янките не бяха променили нищо. Бюрото стоеше на мястото си пред капитанското кресло.

Единствената разлика беше импровизираното детско креватче с пищящия Джейми в него.

— Джейми! — извика тя щастливо.

— Леко, леко! Седни! — предупреди я някакъв глас.

Тогава забеляза Дейвид Стюарт, който седеше на стола точно до нея. Разлистваше куп вестници, оставени от янките. Риса го дари с лъчезарна усмивка и протегна ръце към Джейми.

— Дейвид, колко се радвам да те видя! Добре съм. Вече не ми се вие свят и главата не ме боли. Даже усещам движенията на кораба.

— Но той не се движи.

— О? — Риса го погледна озадачено, но Джейми тутакси отвлече вниманието ѝ и тя го притисна към гърдите си. Бебето продължи да се дере сърдито. Риса откри, че е облечена с дълга бяла нощница, която никога не е била разкопчавана. Изчерви се под погледа на Дейвид Стюарт, но после си спомни, че е лекар и накърми Джейми.

— Толкова те обичам — прошепна тя на сина си, докато го люлееше нежно. След това се обърна към Стюарт.

— Щом не се движим...

— В момента се намираме между Беламар и „Морския замък“, дома на Джером. Малко уединено пристанище, известно на малцина. Удобно е за акостиране и тъй като няма условия за ремонт, трябваше да отидем малко на север и там да направим някои поправки.

— Не се ли страхуваш, че мога да споделя тази информация с моите приятели, янките? — подхвърли тя язвително.

Дейвид се ухили.

— Имаш ли представа къде точно се намираме?

— Не — призна Риса. — Но веднъж успях да стигна до Беламар.

— Всеки, който желае, може да намери „Морския замък“. Но дали на янките ще им стиска? Това може да означава още една индианска война: нападение върху частна собственост. Ще се включат всички работници от имението, както и приятелите на Джеймс.

— Още не сме стигнали „Морския замък“, нали?

— Вече сме близо. Всъщност пристигаме още днес.

— Сигурен ли си, че е безопасно? — промърмори тя и хвърли поглед към Джейми.

— Повече от всичко на света. Довърши с Джейми. Аз ще ти донеса кафе. Ако си убедена, че се чувстваш добре, ще вземем лодка.

Дейвид беше довел на кораба не само Джейми, но и Минеа с двете ѝ деца. Съпругът ѝ бил убит от шрапнел. Тя му предложила да тръгне с него и да помогне с каквото може за Джейми. Била любопитна да научи какъв е животът сред тресавищата, населени със стотици семиноли. Риса я посрещна с радост и ѝ благодари, задето се е грижила за сина ѝ с любов и нежност в нейно отсъствие. Толкова се бе уплашила, че ще умре или че ще я разделят от Джейми. Сега бе щастлива. И развълнувана. Все пак това бе домът на съпруга ѝ.

Лодката ги отведе до дока, който бе дълбоко врязан в сушата. Риса се огледа наоколо с благоговение. Сякаш беше в рая. Зеленината се стелеше плътна и мека, с пищно разнообразие от цветове. Минаха от солена в по-сладка вода. Заобикаляха ги ниско сведени натежали палми и мангрови дървета. Зелените водорасли ограждаха пясъчната крайбрежна ивица. Водата менеше цвета си от мътносиньо до тюркоазено. Пясъчният бряг преливаше в поляна, покрита със свежа зелена трева.

Изведнъж на хоризонта се появи и самата къща — огромна и с великолепно изложение, тя се вписваше идеално в пейзажа.

Когато издърпаха лодката на брега, откъм дърветата наизлязоха група мъже, въоръжени с пушки. Сред тях имаше индианци, бели, негри и метиси. Когато приближиха, един от тях пристъпи напред.

— Доктор Стюарт!

— Били! — рипна Стюарт на дока, после подаде ръка на Риса. — Мисис Макензи, Били Боунс, далечен братовчед на Джером — добави весело.

Били кимна любезно на Риса, докато я оглеждаше изучаващо.

— Добре дошла!

— Благодаря.

Били Боунс? Какво необикновено име.

Но и мястото беше необикновено.

Дейвид се обърна, за да помогне на Минеа и двете ѝ деца, но Били го изпревари, удостоявайки я с широка усмивка.

— Хайде, ще ви заведе до къщата — каза Дейвид.

Когато стигнаха главната порта, тя изведнъж се разтвори и на прага се появи жена, която се усмихна и побърза да ги посрещне.

Беше красива. По гърба ѝ се спускаха дълги кестеняви коси. Очите ѝ имаха цвета на смарагд. Слаба и елегантна, отдалеч тя изглеждаше на не повече от двацет години. Когато се приближи, Риса забеляза, че е по-възрастна.

— Риса, скъпа, толкова сме щастливи, че си тук. Аз съм Тийла, майката на Джером. Влизай, искам да видя внука си. Позволи ми да го подържа!

С тези думи тя грабна бебето от Риса и тръгна по коридора.

— Хайде, скъпа, влизай! О, Дейвид! Извинявай! Чудесно е, че те виждам — отново се обърна Тийла и целуна лекаря по бузата. — Джеймс, скъпи, тя е тук!

Бащата на Джером влезе в салона, на лицето му грееше усмивка. Хвърли любопитен поглед на жена си, после видя Риса, Дейвид и детето.

— Добре дошла! — рече той, приковал очи върху нея. После взе бебето от ръцете на жена си.

— Скъпа, малката Мери вика от горния етаж. Опасявам се, че не мога да ѝ дам това, от което се нуждае в момента. Има достатъчно време, ще видиш внука си. Дейвид! Ти доведе снаха ми. Какво мислиш за нея?

— Прекрасна е, сър. Старая се да не ѝ натяквам, че е янки.

— Е, ще трябва да се примирим с това — промърмори Джеймс, докато премигваше срещу Риса.

Мистър Макензи беше много симпатичен. Сега вече ѝ стана ясно откъде Джером бе наследил изключителната си хубост.

— Риса Макензи, ти си винаги добре дошла тук независимо от политическите ти пристрастия. Като майка на първородния ми внук това е най-малкото, което мога да ти предложа. Вечеряла ли си? Хайде, има шунка, бисквити и плодов сок. Струва ми се, че имаш нужда да се подкрепиш.

Риса се усмихна топло. Родителите на Джером бяха очарователни, мили и гостоприемни. Чувстваше се едновременно горда и засрамена, че се запознава с най-близките хора на съпруга си. Освен това умираше от глад.

— Благодаря, мистър.

Гостната беше изискана и в същото време уютна. До масата имаше бюфет, отрупан със сребърни съдове. В ъгъла се виждаше цял куп дърва за огрев, сякаш бяха планирали пристигането на кораба на сина си.

Риса седна на масата заедно с Дейвид и Джеймс. Минеа дойде, за да вземе Джейми. После го отведе на горния етаж, последвана от двете си деца. Тийла се върна с малката Мери. След като Риса се порадва на новородената си снаха, отнесоха бебето при другите деца. Отначало водиха лек непринуден разговор. Риса им разказа всичко, което знаеше за Джером, Брент, дъщеря им Сидни и за братовчедите Джулиън, Иън и Тиа.

Тийла потрепери и се прекръсти. Сведе глава и в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Дано сме живи и здрави — прошепна тя. — Джеймс, ами нашият внук! Великолепен е, нали? Така ми се иска да остане тук!

— Тийла! — сгълча я мъжът ѝ. — Това е решение, което ще вземат Риса и Джером.

— Няма начин Джером да остане тук — каза Риса с горчивина в гласа. После вдигна поглед, чудейки се дали Джером не я бе довел в дома си, за да я принуди да остане. Удобно, приятно местенце за нежелана съпруга и дете. Тук никой не може да ѝ навреди. Но и тя не можеше да стори нищо. — А къде е той?

— Поправя кораба — обади се Дейвид.

— Ще се върне по-късно — додаде Тийла. — Защо не си починеш? Стаята на Джером е на втория етаж. Донесли сме бебешко креватче. Позволих си да сложа малко дрехи в гардероба...

— Малко дрехи! — прекъсна я Джеймс. — Нито жена ми, нито Сидни изневеряват на модните тенденции. Можеш да бъдеш сигурна — усмихна се той на Тийла. — В разгара на войната *Наръчникът за дами на Годи* идва чак дотук през блатата и тресавищата!

— Никога не се ръководя от модата! — възмути се Тийла. После се усмихна — Е, имаме тоалети за специални случаи. Но тук е много горещо, а от реката лъха влага. Памучните дрехи са най-удобни за такъв климат. Хайде, ела да ти покажа стаята!

За Риса това беше странен следобед. Стаята на Джером беше уникална и отразяваше дивия му произход. Цялата беше украсена със семинолски битови предмети — лули, украси за глава, малки кукли,

ножове и шарени рогозки. Имаше и редки издания на Одюбон и други автори. Лавиците съдържаха научна и художествена литература. Гардеробът и шкафовете бяха пълни с дрехи — както всекидневно, така и официално облекло, останали от времето преди войната. Джером беше израснал тук. Прозорецът гледаше към морето, наблизко се виждаше пясъчен бряг. Риса си помисли, че при залез гледката сигурно е невероятна.

Леглото беше огромно, с балдахин и красиви орнаменти в европейски стил. Плетената завивка имаше тъмнокестеняв цвят и подходеше на завесите. Когато слънцето започна да се снишава към хоризонта, Риса видя багрите на здрача. Сториха ѝ се изумително красиви и тя се зачуди дали някой ден Джером ще я допусне отново в леглото си и дали въобще някога ще може да му прости.

Изведнъж я обхвана безпокойство. Джейми беше нахранен и спеше. Долу семейството също беше притихнало. Слезе по стълбите и откри Джеймс в кабинета. Той седеше срещу догарящия огън в камината. Работеше, но когато тя влезе, я изгледа продължително.

— Ще откриеш малко сладководно езерце надолу по пътеката. Заобиколено е от бял пясъчен плаж и борове. Собственост е на семейството и ако решиш да поплуваш, това е най-доброто място. Никой няма да те безпокои.

Риса тръгна по пътеката. Езерото не беше много близо до къщата, но ходенето дотам си заслужаваше. Пейзажът бе обагрен в златисто, яркочервено и розово. Блатните птици весело цамбуркаха и се гонеха в плитчините — изящни бели създания с елегантни шии и тънки крака. Плажът се простираше чист и искрящ като сняг, окъпан в розовите краски на залеза. Риса изхлузи обувките и чорапите си. Потопи пръсти във водата и почувства приятна топлина. После свали бялата си рокля и внимателно я сложи върху един пън. Така, по долни гащи и риза, тя нагази в плиткото, готова да се гмурка и плува.

— Това ли е всичко? Само толкова ли ще съблечеш?

Риса се обърна рязко. Не беше забелязала, че Джером е в заливчето — безшумен и неподвижен, облегнат на един бор. Беше бос, без риза, с навити крачоли и ръце, скръстени на гърдите. Риса потрепери вътрешно — искаше ѝ се да отиде при него, но не можеше да го направи, след като той я бе заклеил като предателка.

— Вече много, много внимавам къде си оставям дрехите — отговори и също кръстоса ръце върху гърдите си.

Джером учудено повдигна вежди.

— Така и трябва да бъде.

— И защо?

— Защото ще те наплескам по задника, ако отново проявиш безразсъдство.

— Колко смешно, особено след като твоят задник е толкова популярен.

Джером смръщи чело.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма значение.

Риса му обърна гръб и заплува край брега. Въздъхна, когато той се приближи и я обърна към себе си. Успя да му се изплъзне и троснато се отдръпна от него.

— Честно казано, не мога да повярвам, че се реши да ме доведеш тук.

— Домът на баща ми не е военна тайна — отвърна сухо Джером.

— Е, ако беше, нямаше да го споделиш с мен.

— А трябва ли? — рече той след кратък размисъл.

— Ако смяташ, че не трябва, защо съм тук?

— Защото се ожених за теб.

— А не биваше.

— И на мен така ми казаха.

— Защото те предадох, нали?

— И то неведнъж, струва ми се.

— О? Пак ли? — извика тя ядосано. — Сигурно сама съм се ударила по главата и съм дотърчала при янките?

— Може би си ги помолила да дойдат и те са повярвали, че ти вършат услуга.

— И да са ми направили услуга, не съм го осъзнала.

— Нима им се възпротиви? — измърмори невярващо Джером и погледът му притъмня. — Затова ли трябваше да те отведе на кон? Това можеше да коства живота и на двама ни.

— Не знаех кой си! — изпъшка тя ядосано, едва сдържайки сълзите си. — Вече бях нападната, аз... о, този разговор е безсмислен.

Джером остана безмълвен и непреклонен като скала. Не ѝ даде никакъв шанс, в очите му нямаше и капка състрадание.

— Работата е там, че някой постоянно ме предава, а ти си винаги наблизо.

— Никога не съм те предавала! По дяволите! Дойде ми до гуша! Невинна съм! — настоя Риса, но изведнъж се почувства така, сякаш го беше сторила. Той нито я слушаше, нито и даде възможност да му обясни. — Иде ми да те убия!

Знаеше, че е прекалила, но не ѝ пукаше. Хвърли се стремително към него, връхлитайки го с яростно настървение. Джером се оказа неподготвен и двамата се стовариха върху пясъка. Той падна тежко и Риса усети сладкия вкус на победата, макар и за кратко. Почувства се неловко, защото отдавна не бяха лежали толкова близо един до друг. Усети болка, гняв и страст...

Докосваше го. Ръцете ѝ галеха голата му гръд. Краката ѝ се вплетоха в неговите. Гърдите ѝ се търкаха о него, усети слънчевата топлина върху тялото му, изгаряща собствената ѝ плът. Потрепери при допира на бедрата му. Погледът му я вбесяваше и възбуждаше... инстинктът ѝ подсказа, че трябва да избяга час по-скоро, докато не му се е отдала напълно.

— Спри, пусни ме, недей...

— Мисис Макензи, позволете да ви напомня, че всъщност вие ме нападнахте! — изглеждаше леко развеселен и също толкова опасен. Очите му святкаха застрашително. Риса се опита да стане, но той я дръпна надолу.

— Макензи, казах ти да ме пуснеш!

— А аз ти казах, че ти предизвика това.

— Тогава съжалявам! Пусни ме! Мразя те! Омръзна ми да ме обвиняват за неща, които не съм извършила. А ти и твоите бунтовници можете да вървите по дяволите! Никога няма да ти простя. Не знам точно за какъв се мислиш, но си глупак, и накрая сам ще се погубиш. Не исках да бъда там, когато това се случи. Не съм те тикнала в затвора, а трябваше. Искан ми се и сега да си там, и да ме оставиш намира!

Отново опита да се изправи, но Джером успя да я задържи. Сграбчи края на ризата ѝ и когато Риса се дръпна, платът изпраця. Тя отскочи назад, прикривайки гърдите си със скъсаното парче от ризата.

— Как смееш, как смееш да ме докосваш! Виж какво направи! И имаш дързостта да...

— Аз ли какво съм направил? — взмути се Джером и също скочи на крака, докато тя се мъчеше да се откопчи от него.

Но не беше достатъчно бърза. Само за част от секундата той успя да хване края на дрехата ѝ и я разкъса наполовина.

— Нещастен бунтовник! — избухна Риса.

Започна да го налага, но преди да успее да го нарани, той заклеци китките ѝ като с белезници и тя реши да не се съпротивлява. Ненадейно се олюля и падна с плясък във водата. Хрумна ѝ, че моментът е идеален за бягство. Раздвижи ръце и заплува. Тогава Джером се докопа до долните ѝ гащи. Ефирни като воал, те направо се разпаднаха при допира му. Впил пръсти в голата ѝ кожа, той я притегли към себе си.

Риса се бореше отчаяно, но усети как в душата ѝ се разгаря буен огън. Зърната на гърдите ѝ се търкаха о твърдите косъмчета по тялото му и набъбваха. Обля я гореща вълна, която се спусна по бедрата ѝ и полази между тях. Джером я вдигна на ръце и я понесе към брега. Положи я на влажната земя, легна отгоре ѝ с пръсти, здраво вплетени в нейните. Дишайки учестено, Джером извиси снага над нея и я погледна право в очите.

— По дяволите! — изруга той.

— Ти върви по дяволите! Не съм сторила нищо лошо!

— Промени ли своите убеждения? — подразни я Джером.

— А ти?

— Наистина ли те интересува? — попита той пламенно. — Точно в този миг, точно сега, даваш ли и пукната пара за това?

— Не! — прошепна Риса, удряйки го по гърдите. — Да! — додаде, давейки се от вълнение — Интересува ме, защото не съм...

— Не си ме предала. Знам. Поне така мисля.

Тя вдигна поглед към него — едва-едва.

— Какво?

— Може би не си подготвила залавянето ми и нямаш пръст в арестуването на екипажа и кораба ми.

Риса премигна разярено. По бузите ѝ се отрониха сълзи.

— Да не би да ми вярваш?

— Да.

— Но ти ме обвини...

— Не можеш да отречеш, че изглеждаше много подозрително. Освен това си заклета янки.

— Да, но...

— Какво? — настоя Джером.

Не можеше да му каже, че никога не би му навредила, защото го обича. Това щеше да разбие сърцето, гордостта, душата ѝ. Все още не беше готова за това.

— Наистина ли ми вярваш?

— Да, но явно някой се опитва да ме унищожи.

— Вероятно повечето янки желаят смъртта ти.

Значи имаше някой освен нея. Изведнъж почувства прилив на топлина. В сърцето ѝ изригна вулкан от удоволствие. Той ѝ вярваше, доверяваше ѝ се, желаше я. Не че ѝ се извини... все още не.

Джером въздъхна, явно разочарован.

— Не е само това. Смятам, че някой търси лично отмъщение. Някой твой близък.

— Не и баща ми! Не е той!

Джером се изправи рязко и се отдалечи. Риса усети полъха на студения бриз върху кожата си. Помисли си, че е забравил какво се случи между тях. Но явно грешеше.

Той смъкна панталона си. И тогава Риса го видя. Рождения белег, който ѝ бе описала Жанин Томпсън.

Скочи на крака, пренебрегвайки висящите остатъци от ризата и долните гащи, които се свлякоха от тялото ѝ. Гола като морска сирена, тя се пресегна към един счупен палмов клон и го насочи към Джером като оръжие. Джером не повярва на очите си.

— По дяволите! Какво ти става? Това ли ще използваш този път, за да ме вкараш в затвора?

— Какво ми става ли? — изрева Риса. — Наистина имаш белег!

— Да, винаги съм го имал. Махни това смешно нещо! — заповяда Джером и тръгна към нея.

— Не! Остави ме на мира!

— Нищо не разбирам! Опитвам се да ти се извиня, да ти призная, че може би съм грешил, а ти...

— Връщай се при годеницата си!

— Годеница? — повтори той невярващо.

— Тя ми каза за белега. Досега не бях го забелязала. Пренебрегнах факта, че си ми враг и се влюбих в теб като пълна глупачка. Дори се примирих с факта, че ме обвиняваш в предателство. Но не мога и няма да търпя това! Може би, ако не ме интересуваше, бих могла, но...

Джером продължи да крачи заплашително към нея.

— Не ме приближавай! — повтори тя и замахна с палмовия клон.

Това вече беше прекалено. Джером се гмурна с подскок във водата и двамата се озоваха на дъното. Когато изплуваха на повърхността, той изби клона от ръката ѝ и го хвърли настрана. Притисна я с тялото си и хвана лицето ѝ между дланите си.

— Не! — немощно промълви Риса — Ти си един жалък бунтовник! Използваш всяко свое преимущество срещу мен!

Джером се усмихна.

— Само когато има нужда — прошепна той и я целуна.

Риса се възпротиви, но устните му се впиха в нейните. Тялото му я заля със страстта си, но трябваше да помисли как да спечели битката, когато устните му ѝ се насладят докрай.

— Недей! Наистина, казвам ти...

— Не каза ли, че ме обичаш?

— Не.

— Каза го, но просто си една дяволски ревнива янки.

— Ще ме пуснеш ли? Ще извикам баща ти!

Джером се ухили още повече.

— Мисля, че баща ми е присъствал на подобни сцени. Няма да помогне. По-добре ме изслушай. Никога не съм бил сгоден за Жанин. Прочетох го във вестниците, точно като теб, но ти ми беше враг. Във войната основен закон е никога да не даваш предимство на противника. Колкото до това, дали съм бил с нея, с теб не бяхме женени, но няма значение. Не съм спал с нея. Защото ти срина всичките ми представи за жените. Мили боже, войната е непоносима, трябваше да се възползвам от шанса, даден ми от тази красива жена, но не го направих. Знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото си невероятно привлекателна.

— О! — изпъшка Риса, стараяйки се да стои по-далеч от него. — Това...

— Защо? Защото явно сме създадени един за друг? Ти ме накара да се чувствам така, както не съм и сънувал, че е възможно. По дяволите, влюбен съм в теб. Не защото си майка на сина ми и моя жена, аз дори не исках да те обичам! Ти си враг, бях толкова уплашен да не ме направиш на глупак, че накрая сам се изложих. Само ти можеш да заличиш тази несправедливост! — рече той, а Риса продължаваше да го зяпа онемяла. — Никога не съм бил с Жанин Томпсън, но имам огромно желание да бъда с теб — тук и сега!

Изправи се леко и разтвори краката ѝ с колене. После се премести, за да не ѝ тежи. Риса го усети — твърд и нетърпелив, готов да проникне в нея всеки момент. Светът избухна в пъстър калейдоскоп от златни призми. Тя извика, притискайки се о раменете му, почти достигнала състояние на делириум. Усещаше как той се движи вътре в нея; гъвкавата му плът; влажната земя под тях; бляскавата синева отгоре. Мощните му тласъци изсмукаха и последните ѝ сили — тя се гърчеше и извиваше срещу него. Помисли си, че ще умре, но точно в този миг той се отдръпна. Устните му откриха гърдите ѝ и подразниха нежността на зърната; после смело се спусна надолу по корема ѝ. Риса се опита да се изправи, да го докосне, погали, целуне, но легна обратно на земята. Устните му я докосваха навсякъде, задържаха се между бедрата ѝ и почти я доведоха до екстаз. Когато изкрещя името му, той най-после се надигна и проникна дълбоко със същото настървение, което я остави бездиханна, вкопчена в него, мятеща се от наслада.

— Обичам те.

Но докато му нашепваше тези думи, Джером се изтръгна от прегръдките ѝ и се загледа на югозапад. Тя инстинктивно го последва.

— Джером, какво има?

Той се обърна, гледайки я право в очите.

— Къщата на баща ми гори! — изкрещя, сграбчи панталона си и когато го нахлузи, в далечината проехтя тътен от топовен изстрел.

Джером изчезна, още преди Риса да е посегнала към нощницата си. Навлече я с треперещи ръце и хукна след него. Но когато откри пътеката към къщата, от гъсталака изскочиха двама войници янки и ѝ препречиха пътя. Тя се сепна от уплаха и изпъшка, загледана в тях.

— Кои сте вие? Откъде се взехте?

— Не можете да отидете до къщата, мадам.

— Пуснете ме веднага! Моят...

— Не, мадам.

— Детето ми...

— Това е бунтовническо укрепление, което ще се срине всеки момент.

— Не, пуснете ме да мина...

— Риса, недей! — извика трети глас, който я накара да се обърне. По пътеката идваше още един мъж. Носеше униформа с майорски пагони.

— Добре! — рече единият войник. — Майор Макълоу ще ви обясни.

С мрачно и тържествено изражение на луничавото си лице Фин Макълоу почти беше стигнал до групичката. Усмихна се на отчаяния вид на Риса и ѝ се поклони.

— Знаех си, че ще те изненадам, Риса. Глупавият доверчив Фин! Е, не се оказах чак такъв глупак. Зачислен съм към разузнавателната служба в армията на Потомак. Хукър успя да ни организира много добре и от известно време работим успешно под ръководството на Пинкертон. Ти ни беше изключително полезна, Риса. Даде ни всичко, от което се нуждаем. Знаех си, че мога да накарам съпруга ти да дойде отново при теб, ако те отвлека от територията на бунтовниците. Господи, откога чакам този миг! Направи огромна услуга на Съюза. Аз също.

— Нападнал си дома на мъжа ми, запалил си мирна къща! Детето ми е вътре. Други деца...

— Да не си се любила с врага, Риса! — укори я той и Риса забеляза нещо странно в погледа му. Фин поклати глава със съжаление. — Знаеш, преди бях влюбен в теб. Но ти никога не ме пожела. И изведнъж те отвлече някакъв си бунтовник полуиндианец, и ти му роди дете.

Фин Макълоу със сламенорусата коса и лунички по лицето. Фин, който нехаеше за войната, не се интересувахе на чия страна ще е победата, стига да може да си върши работата — гмуркач на потънали кораби. Помагаше в болницата, навсякъде бе добре дошъл. Риса го смяташе за приятел, почувства се адски виновна, че го използва да я заведе до залива Бискейн в нощта, когато тръгна да търси Алена.

Сега разбираше, че използваната е била тя. Дали Фин работи отдавна за разузнаването, зачуди се Риса. Или е решил да отмъсти лично на Джером, задето го плени в онази злополучна нощ? Колко глупаво от нейна страна да му се довери. Наистина беше причинила арестуването на мъжа си, макар и несъзнателно. По дяволите Фин и хората му! Къщата гореше, а детето ѝ беше вътре. Хвърли поглед към войниците, които очевидно бяха подчинени на майора.

— Кълна се: само ако ме докоснеш, баща ми ще те прати на военен съд и ще увиснеш на бесилката! Янките не водят война срещу цивилни граждани и деца!

Обзета от страшна ярост, тя избута войниците и се втурна към къщата. До ушите ѝ стигнаха далечните викове на Фин, но не даваше и пукната пара за него.

Лявото крило на сградата гореше в буйни пламъци. Чуха се изстрели и Риса видя как хората на Джером и семинолите пристигат с дълги лодки по реката. Гърмежите идваха от корабите, осъзна тя. Очевидно янките бяха започнали престрелка с „*Лейди Варина*“ в малкото пристанище — мястото, където Риса бе довела врага.

Със сигурност и Джером участваше в битката. Но какво ли се беше случило със семейството му? Господи, тя им беше причинила всичко това. Възможно беше и детето ѝ, и роднините на Джером да са в опасност в опожарената къща.

Най-вероятно са избягали. Но трябваше да се увери. Застана на входната врата и изкрещя, но в отговор чу само пукането и съскането на огъня. Горещината беше непоносима. Беше безумно да влиза, но беше длъжна да го направи. Ами ако намери някой ранен или някой

прострелян и кървящ на пода? Ами ако роднините на Джером са пострадали? Възможно ли е всички да са избягали и в бързината да са забравили Джейми...

Заряза моряците и войниците, които се сражаваха край водата, и забърза към къщата. Претърси приземния етаж, избягвайки гостната, откъдето идваха пламъците. Хукна нагоре по стълбището, нехаеща за пушека и жегата.

— Тийла! Джеймс! Има ли някой? Тук съм, чувате ли ме, къде сте?

Не последва никакъв отговор. Изтича до стаята на Джером, за да потърси Джейми, когото беше оставила да спи в креватчето. Минеа не би изоставила бебето за нищо на света. Тийла и Джеймс също не биха забравили спящото дете, повтаряше си Риса. Всички бяха избягали. Спалнята започна да се пълни с дим и тя извика отново:

— Джейми! Имали някой? Помощ! Има ли някой? Моля ви, къде е детето ми?

— Риса!

Обърна се и видя Фин Макълоу, който се вживяваше в ролята на военен все повече, и повече. Сега носеше револвер. Риса го погледна и осъзна, че е буквално притисната до стената.

— Риса, къщата гори.

— Така е. Но детето ми...

— Не ставай глупава. Взели са детето. Хайде, Риса. По дяволите, имам пистолет. Излизай!

— Да излизам? Ще ме застреляш, без да ти мигне окото, така ли?

Фин пристъпи напред и Риса се оказа неподготвена за удара, който ѝ нанесе по челюстта. Главата ѝ се завъртя и падна назад върху стената.

— Ще дойдеш с мен, Риса! — настоя Фин. — Повече няма да ме пренебрегваш. Горкият жалък Фин, който лесно можеше да въртиш на малкото си пръстче. Бях страхотен, Риса. Почти успях да хвана сестра му. Тогава щеше да разбере какво е да се страхува за жена, която обича. Трябваше да видиш лицето му, когато го изкарахме от къщата ти на Сейнт Огъстин. Наблюдавах те от известно време. Подслушах разговора ти с талантливия млад лекар Джулиън Макензи. Така узнах кога ще се качиш на борда на „*Лейди Варина*“ и кога можем да го нападнем. Сигурен бях, че Джером ще прекоси реката заради теб. Така

успях да открия и двама ви. Огънят ще стихне, Риса. Не дойдохме тук заради имението на Макензи, а заради Джером и кораба му.

— Знаеш ли, може да имаш цяла дузина пушки, и пак няма да тръгна с теб! Обичам съпруга си, Фин. Това е нашият дом и детето ни е също тук!

— Риса, заблуждаваш се! Югът ще загуби войната. Джером ще изгуби всичко.

— Може да загуби войната, но ще запази сърцето, душата и любовта си. Винаги ще бъда до него.

— Идваш с мен! Вече губя търпение! — отсече Фин и я избута пред себе си. После опря дулото на пистолета до челото ѝ. — Веднага!

Риса си помисли, че е странно неуравновесен. Може би войната бе размътила разсъдъка му. А може би просто разиграваше подла тактическа игра. Сигурно сега измисляше развързката и нямаше да позволи на никой да му попречи да я осъществи.

Нещо изпраця и Риса погледна към вратата. На прага стоеше Джером. Импозантният му силует се очерта сред бушуващите златисти пламъци. Втурна се в спалнята с насочена срещу майора сабя.

— Пусни я, Фин!

— Махни се от пътя ми, Макензи. Иначе, кълна се, ще ти пръсна черепа. Взимам жена ти.

Джером се отмести и погледна към Риса.

— Трябва да се измъкнем от къщата, и то бързо.

Тя кимна. Устните ѝ бяха твърде пресъхнали, за да говори.

— Хайде, Макензи, махай се от пътя ми. Риса, кажи му да се разкара. Ако не го направи...

Джером се приближи, свали сабята си и заобиколи Фин и Риса. Фин го гледаше сконфузено.

— Риса — рече Джером, трябва да знаеш, че онази нощ, когато ме отведоха от Сейнт Огъстин, беше невероятна. Струваше си месеците, прекарани в затвора.

— Млъкни, Макензи! — изкрещя Фин. — Мъртъв си, човече. Тя ще дойде с мен. Ще я отведа оттук, преди да успееш да нададеш бойния си индиански вик!

Джером не го слушаше.

— И аз те обичам, Риса. Независимо дали сме във война, или не.

— Няма да тръгна без теб, Джером! — изпищя Риса, когато Фин я стисна още по-силно. — Но щом стигне вратата, той ще стреля...

— Макензи! — изрева Фин. — Не мога да убия и двама ви, но ако не стоиш настрана, ще застрелям или тебе, или нея. Един от вас ще умре.

Джером все още изглеждаше спокоен.

— Няма да я убиеш. Ще те разкъсам на парчета, без значение колко куршума ще има в тялото ми. Хората ти бягат — рече той на майора. — Не могат да превземат това място. Никога не биха могли. Последното, от което се нуждаят Съединените щати в момента, е още една ожесточена, скъпо струваща война със семинолското население на Флорида!

— По дяволите! Млъкни, Макензи! — изсъска Фин. Премести дулото от главата на Риса и започна да стреля. Тя се вкопчи в ръцете му, но беше твърде късно. Джером падна на пода.

— Мръсник! — изпищя Риса, но той я удари с приклад по главата. Тя се олюля и Фин я метна през рамо. После се обърна и заслиза по стълбите.

Риса се помъчи да не губи съзнание, твърдо решена да се бори докрай. Люшката се между надеждата и отчаянието. Съзнаваше, че ако е загубила съпруга и детето си, няма за какво да живее.

Отначало не ѝ достигаха сили. Виеше ѝ се свят, главата ѝ туптеше от болка. В очите ѝ пареха сълзи, които се стичаха по лицето. Опита да се поизправи, да се бори с Фин, докато я мъкне из къщата. Той бързаше към дока, където чакаха лодки. Хората му все още стреляха по семинолите, скрити в страничните пристройки и близките гъсталаци. Но битката беше напълно безсмислена. Фин хвърли Риса в една от лодките и побърза да я избута във водата, скочи до нея и бутна лодката.

Загреба усърдно, забравил света около себе си. Риса успя да се изправи с мъка, но когато я видя, той мигом я перна с едно от греблата и светът отново се завъртя пред очите ѝ. Догади ѝ се, едва се овладя.

— По дяволите! Опитвам се да ти спася живота.

— Върви по дяволите, долен мръсник! Ти ограби всичко хубаво в моя живот!

— Това вече е минало, Риса. С този живот е свършено. Повече няма да се подчиняваш на врага!

— Ти го застреля, за бога! Ако наистина си го убил, ако е мъртъв или загине в пламъците, кълна се, че няма да се успокоя, докато не те видя на бесилката!

— Внимавай, Риса! Или ще прекараш остатъка от живота си под ключ!

— Не можеш да го направиш! Забравяш, че не съм от бунтовниците. Всички знаят колко съм вярна на Съюза, дъщеря на уважаван федерален генерал. Правителството...

— Правителството никога няма да узнае. — Предупреди я Фин и се усмихна.

Риса усети ледени тръпки по гърба си и осъзна, че Фин търсеше лично отмъщение. Не възнамеряваше да я върне в никое северно пристанище. Пленяваше я за свое удоволствие. Само бог знае къде ще я отведе и какво ще ѝ стори.

Стисна зъби. Можеше да скочи във водата и да му избяга. Или да го удави. От опит знаеше как да се справя със силни и властни мъже. Първо трябва да се махне от лодката, да се върне в къщата и да се моли мъжът ѝ да е там и да не е...

Мъртъв. Прострелян хладнокръвно. Защото бе довела врага право при него.

— Каж ми, работеше ли към разузнавателната служба първия път, когато ме доведе на юг?

— Не точно — усмихна се Фин. — По това време все още се домогвах до този пост. Познавах когото трябваше. Освен това ми казаха, че морските офицери давали мило и драго да хванат Мокасин. Докато гниех на един остров в очакване да ме приберат, Макензи успя да ме хване. Е, подлагайки се на такива рискове, аз очаквах да получа богатство и слава. Разбира се, търсех и лично отмъщение. Ако бях хванал мис Сидни Макензи, щях да се погрижа да я върнат на любящото ѝ семейство далеч по-смирена и послушна! Подходящата мъжка компания може неимоверно да предразположи една жена.

— Фин, не мога да крия, че беше добро момче. Вярвах в честността и благородството ти. Никога не съм предполагала, че можеш да бъдеш толкова чудовище.

Той пак се усмихна.

— Ще ме харесаш, Риса. След известно време.

— Никога. Ще те презирам, докато умра.

— Не се заричай, Риса. Наближаваме моя кораб. Ще промениш мнението си преди зазоряване. Обещавам.

— Никога.

Тя понечи да скочи във водата. Фин вдигна греблото, за да ѝ нанесе втори удар, но не улучи. Риса видя чифт ръце да се хващат за ръба на малката лодка. После на борда се появи Джером като разярен Нептун. От тялото му се стичаше вода, но това не му попречи да сграбчи ръката на Фин заедно с греблото. Когато Риса се понадигна, Джером изблъска Фин от борда и двамата изчезнаха под повърхността.

— Джером! — крещеше Риса, защото не можеше да различи главите им под водата. Изчака и се провикна отново. Здрачът се сгъстяваше. Реката беше мътна и непрогледна като нощ. Докосна нещо. Човешка коса. Нечии ръце се протегнаха и я дръпнаха надолу. Надолу...

Видя лицето на Фин. Давейки се, той се вкопчи отчаяно в нея. Посегна към лицето, към косата ѝ...

Изведнъж падна назад, сякаш някой го дръпна силно. Риса успя да изплува, борейки се за въздух.

— Джером!

Ненадейно около кръста ѝ се обвиха ръце. Зърна лицето на мъжа си — сините му очи отразяваха лунната светлина върху повърхността на водата.

— О, Джером...

Хвърли се в прегръдките му.

— Всичко е наред, любов моя. Всичко свърши.

— Фин... мъртъв ли е?

— Не знам. Тъкмо щях да го убия, когато мина Дейвид с лодка. Не исках повече смърт, Риса. Може би трябваше да го довърша.

Риса поклати глава.

— Толкова се уплаших, че си загинал, прострелян в къщата...

— Нужно беше да го измамя, да го накарам да стреля и да реши, че съм умрял. Легнах на пода, преди някой от куршумите му да ме е улучил.

— Слава богу. О, Джером. Детето ми. Нашето дете. Джейми...

— Той е на сигурно място — рече Джером нежно. После се извърна, търсейки с поглед малката лодка, отнесена от течението няколко метра навътре. — Хайде да се връщаме на брега.

Помогна и да се качи в лодката. После сам скочи в нея. Скоро стигнаха дока. Джером се изправи, загледан в догарящите пламъци. Риса го погали по бузата.

— Джером, ами семейството ти?

— Бяха извън къщата. Не се притеснявай — усмихваше се, но не я гледаше. — Майка ми изведе децата в гората. Признавам си, баща ми е един от най-свирепите бойци, които познавам. Сигурно повече няма да му се наложи да се сражава. Колкото до теб, много благородно, от твоя страна, че си отишла да ги потърсиш.

— Не, не беше благородно. Моя беше вината, че янките нападнаха имението.

Той поклати глава.

— Не. Чух почти всичко, което той каза. Фин беше като експлозив, готов да избухне всеки момент. Мога да ти обещавам, че янките няма да изпращат повече хора и кораби насам. Хамлин отведе оцелелите на един остров, за да са на сигурно място. Има много жертви: петнайсет убити, десет ранени, един загубен кораб и разярени семиноли — точно когато правителството не иска никакви проблеми.

— Прекрасният дом на баща ти е опожарен.

— Ще го построи наново. Баща ми е от непобедимите. Никога не се предава — изправи се в лодката и ѝ подаде ръка.

Джером ѝ помогна да се качи на пристана и двамата тръгнаха към къщата. Джеймс и Тийла стояха пред нея. Всеки от тях държеше по едно бебе и с нищо не издаваха, че са разстроени заради разрушения им дом.

— Можем да спим в курника, както преди — рече замислено Тийла.

— Хм — промърмори Джеймс. — Всъщност има няколко здрави стени, които можем да спасим. За съжаление гостната е напълно разрушена.

— И без това тапетите бяха започнали да ми омръзват — каза Тийла.

— Ами, тогава ще сложим нови.

Джеймс се обърна, осъзнал, че с Тийла не са сами. Огънят беше стихнал. Къщата се извисяваше, макар да бе почерняла от барут.

Джеймс внимателно подаде бебето на Риса, и тя изстена от удоволствие и облекчение.

— Благодаря!

— Всичко е под контрол, нали сине? — попита бащата Джером.

— Да, всичко.

Четиримата стояха пред къщата, безкрайната земя се простираше пред тях. Океанът шумеше зад гърба им. Риса не можа да се сдържи:

— Толкова съжалявам...

— Недей — отвърна сухо бащата на Джером. — Тийла и аз научихме, че нищо в този живот не е незаменимо освен самия живот. Хайде, дъще.

Подаде ѝ ръка.

— Ето защо толкова обичам това място. Тук се усеща духът на новото. Животът тук непрекъснато ще се ражда отново. Сега това място е твой дом. Дори и да не останеш веднага, един ден ще се върнеш. Това е наследството на сина ти — усмихна ѝ се, целуна я по челото, после се отдалечи с жена си и детето.

Джером взе Джейми с едната си ръка, а с другата хвана Риса. Поведо я към пътеката сред боровете към езерцето.

— Джером, какво стана с хората ти, с кораба?

— Хамлин ще се погрижи за тях.

— Сигурно трябва да се извиня на хората на баща ти.

— Те не са хора на баща ми. Те са неговият народ. Борили са се заедно дълги години. Нямаат нужда от извинения или благодарности.

Тя се умълча и го последва. Той седна на пясъчния бряг, люлеейки Джейми, и се загледа в луната.

— Красиво е, нали? Луната, отразена във водата, топлината, чуруликането на нощните птици. Понякога забравям какво е да си у дома.

— Да, прекрасно е.

Той се умълча за минута, после каза:

— Риса, обичам те.

— И аз те обичам. Ако нещо ти се беше случило, нямаше да има смисъл да живея. Господи, какво ще правим? Войната продължава.

— Ти си все още янки, а аз бунтовник.

— И какво ще правим?

— Ще оцелеем — каза той нежно, притегляйки я към себе си.

— Но ти ще отплаваш отново.

— Не и преди да съм помогнал на баща си да оправи къщата.

— Но тогава...

— Можеш да останеш тук.

— Бих могла. Но не че имам нещо против да остана на Юг. Обожавам това място. Може би затова успя да ме прелъстиш толкова лесно...

— Да те прелъстя? Мисля, че ти го направи.

— Не съм!

— Напротив. Беше невероятна. Наслаждавах се на всяка минута. Риса се усмихна, съзнавайки, че я беше хванал в клопка.

— Обичам водата, бриза, палмите, пясъка, топлината на зимата. Бих останала тук с удоволствие. Но съм и добра медицинска сестра. Не войната е тази, която ще промени нацията. Мога да спасявам човешки живот. Ще те разбера, ако не искаш да заведе Джейми обратно при баща ми, но позволи ми да се върна на Сейнт Огъстин. Дори мога да се присъединя към Джулиън във вътрешността на щата. Мога да помогна...

— Мислиш ли, че бунтовниците ще те изтърпят?

— Джером!

— Просто се шегувам, любов моя — рече той, после въздъхна, — ако си при бунтовниците, мога да идвам да те видя.

— А ако не съм там? Ще отидеш ли при Жанин Томпсън?

— Казах ти истината...

— Аз също. Както винаги.

Той се разсмя и я притисна още по-силно. Остави Джейми долу, оформяйки малко легълце от одеялата му върху брега. После се обърна към Риса.

— Прости ми. Бях толкова наранен, толкова уплашен. Затова не ти дадох шанс.

— И ти ми прости.

— Обичам те. Никога не съм си представял, че мога да обичам толкова силно, че мога да се нуждая от някого така, както се нуждая от теб, с цялата си душа.

— О, любов моя! — прошепна тя и в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Очакват ни още бури, но мисля, че ще ги преодолеем. Вярвам в семейството си. Каквото и да се случи между нас, ще бъдем заедно до края.

— Винаги ще говоря това, което мисля.

— През цялото време ще ти казвам какво трябва да правиш.

— Най-вероятно да не те слушам.

Джером се засмя.

— Бях голям глупак. Сега ти вярвам. Вярвам в нас — той хвърли поглед към бебето, и отново се усмихна. — Каквото и да ни донесе войната, винаги ще те обичам. Не трябва да се съмняваш в мен, защото си единствената, с която искам да прекарам живота си.

— О, господи. И аз те обичам. Обичам те безгранично.

— Риса?

— Да?

— Рядко ни се отдава такъв шанс.

— Знам.

— И знаеш ли какво?

— Въпреки че сме политически врагове, създадохме прекрасно бебе.

— Вярно е.

— Можем да пробваме отново. Улови мига, яхни дивия вятър...

— Хм... — промърмори тя. — Да яхна вятъра? Южния, бунтовническият вятър, нали, любов моя?

Той не ѝ отговори с думи. Повали я на пясъка и ѝ отвърна със страстна целувка. Риса не знаеше какво ще им донесе бъдещето. Но тази нощ беше отдаване. И за двама им.

Издание:

Хедър Греъм. Предателката

ИК „Ирис“, 2000

Редактор: Правда Панова

Коректор: Румяна Маринова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.